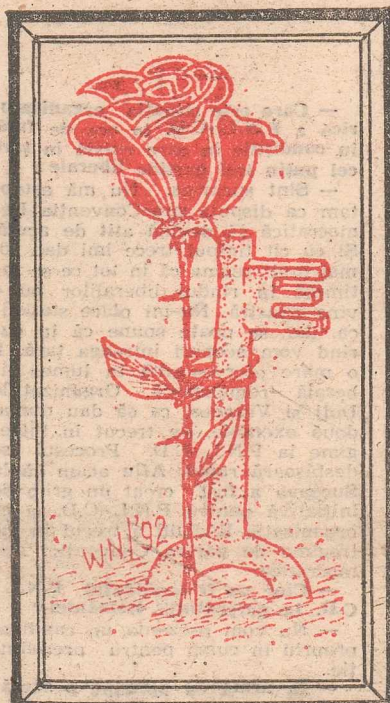

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

CURRENTUL SUBTERAN

pag. 2

Pățaniile unui turist român în Ungaria

pag. 14

CINE NU IUBEȘTE ISRAELUL?

pag. 3

● Județul Galați
la ceasul destăimuirilor
ecologice

pag. 6

● Camera de Comerț
— pe mîna unor escroci?

pag. 8

● Tcaciuc
și profanatorii de
morminte românești

pag. 7

● Efectele Cernobilului
în România

pag. 6

● Lacul Tei în zdrențe

pag. 9

MIRACOLUL MARIA VÂRLAN

- Elevele ei din Timișoara
- Bioenergia trece prin zid;
ea dereglează aparatele,
dar vindecă pacienții din
sala de așteptare
- Misterioasa vindecare de
cancer
- Alte vindecări spectaculoase

pag. 11

Elegie la plecarea lui Virgil Tatomir

pag. 10

ABTECH

ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Str. Pitar Moș
Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 27 84

CURENTUL SUBTERAN

Pe lângă că are multe calități, o democrație este și generatoare de dificultăți și complicații, pe care un regim totalitar nu le cunoaște. Astfel, cum puterea politică se obține prin alegeri, ea trece de la unii la alții, de la un partid la altul și categorii largi de funcționari și lucrători în diferite domenii își pot pierde slujba dacă altă formație politică și deci altă echipă vine la cîrmă. În aceste condiții, în mai multe țări s-a născut un fel de frondă a celor aflați în pericolul de-ași pierde poziția, privilegiile. Cazul clasic - F.B.I.-ul american. Famosul Edgar Hoover n-a mai vrut să depindă de perindarea Congreselor, a președinților, a guvernelor, a miniștrilor justiției, aflați cu toții deasupra lui, ci a creat un organism și un sistem practic inangibil, stat în stat, guvern subteran, invizibil, dar mai puternic decît cel vizibil, în fapt, adevăratul guvern al țării. Și a cîrmuit Hoover acest guvern timp de 48 de ani. America n-a mai avut președinte cu F.B.I., ci F.B.I. cu președinte.

Conducătorii bolșevici s-au vrut atotputernici și au și fost în bună măsură, ținînd zdravîn în mină și subordonîndu-și toate organismele și rețelele, inclusiv cele de informare și securitate. Lăsînd la o parte că și în țările comuniste au fost rețele subterane și mafii, care în anumite momente i-au ținut prizonieri și uneori i-au și înlăturat pe cei de la conducere, voi observa că Ceaușescu a fost tipul de tiran care a făcut din toate mafiile una singură, mafia ceaușistă, pe care și-a aservit-o, răsplătindu-i bine pe reprezentanții de seamă ai ei. De aceea, după ce vlăstarul Scorniceștilor s-a prăbușit cu trosnet mare și afacerea s-a lăsat cu punere la zid, componenții acestei mafii au fost un timp (scurt) dezorientați, s-au socotit orfani, neajutorați. În cele din urmă s-au dumirit: se puteau bizui pe El, pe noul venit. Și s-au repezit să-l slujească.

Atîta doar că acum au putut să se distanțeze într-o bună măsură, să negocieze și să pună condiții. La Ceaușescu așa-ceva nu se putea, la el nu crîcnea nimeni, slujirea trebuia să fie, cel puțin aparent, oarbă. Față de dl Iliescu, vehemenț contestat în unele medii politice și deci vulnerabil, apt de a face concesii, se puteau întocmi alte calcule. Schema: el, protagoniștii curentului subteran, îl sprijină pe cel ce le poate asigura cel mai bine supraviețuirea economică, socială și politică, situația privilegiată; în schimb, cel sprijinit devine dependent de ei, devine prizonierul lor, dansează așa cum cîntă ei. Jocul se face subtil, cu multe complicații și contorsionări, în stil francmasonic și mafiot; el (jocul) este cu atît mai complicat, cu cît la el participă și alte forțe decît cele care l-au slujit pe răposatul Ceaușescu.

Dar, în ultimă instanță, din ce se compune astăzi în România curentul subteran? În primul rînd, firește, din vechii bolșevici, din vechea nomenclatură, din profitorii vechiului regim. Fațadele în spatele cărora ei își desfășoară activitatea subterană se cheamă P.S.M., în frunte cu tovarășul Ilie Verdeț, F.D.S.N., P.R.M., P.S.D. (Nico), P.D.A.R. și altele. Scopul lor - oprirea procesului de trecere la economie de piață, sistarea privatizării, cu alte cuvinte, blocarea democratizării României. Sunt apoi membrii rețelilor de securitate ceaușiste, mulți din ei încă bine plasați, alții care vor să revină. Urmează mai multe feluri de mafii profesionale, printre care cele din industrie și agricultură, pe ai căror membri îi aranjează ca lucrurile să rămînă așa cum sunt ori să se schimbe în direcția care-i avantajează (întreprinderile industriale să rămînă de stat, la țară să se păstreze I.A.S.-urile și să se înființeze cît mai multe cooperative agricole). În sfîrșit, este vorba de unele organizații și agenții străine, interesate într-un anumit curs al evoluției României.

Componențele curentului subteran - dintre care am amintit aici pe cele mai importante - se întretes în chip invizibil, rareori cîteva din ele vin în contact direct, de cele mai multe ori ele nu se cunosc unele pe altele la față, dar se bănuiesc. Oricum, șuvoiul este coerent datorită unor linii de forță pe care le emană fiecare, o electricitate de un fel deosebit care le face să fie unite și să bată în aceeași direcție. Indiferent de calculele pe care și le va fi făcut dl Iliescu, în contact direct sau de la distanță cu unele din aceste forțe, aici important nu este faptul dacă Domnia sa i-a ales sau nu pe toți cei menționați mai sus (și pe alții) care alcătuiesc curentul subteran, ci faptul că toți aceștia l-au ales ei pe dl Iliescu, considerîndu-l corespunzător trebuințelor lor. Ar mai fi de amintit, ca o necunoscută, și poziția francmasoneriei, pe cale de a renaște și în România. Nu-i vorba însă de francmasoneria de la noi, ci de cea străină, care ne ține sub observație. Acceptat, pînă una-alta, de Occident - dovadă este și vizita făcută în Brazilia, unde cu numai o lună în urmă ar fi fost imposibil să fie invitat - va intra oare dl Iliescu și în vederile francmasoneriei? Cunoșcînd care sunt forțele subterane care îl sprijină în România pe actualul președinte - cele retrograde, primitive - ne putem aștepta ca francmasoneria să-l respingă pe dl Iliescu (așa cum a făcut-o cu Carol al II-lea). Întrebarea finală este: va izbîti poporul român să se opună curentului subteran?

ION D. GOIA ■

- Care este situația organizației P.N.L.-C.D. la ora de față, în condițiile în care există în țară cel puțin trei partide liberale?

- Sînt surprins. Nu mă așteptam ca disputa pro-Convenția Democratică să devină atît de acută. Și cu cît timpul trece îmi dau tot mai mult seama că în tot ce se întîmplă în rîndul liberalilor nu e vina noastră. Nu-mi place statistica, dar se poate spune că în cîrînd vom acoperi întreaga țară. E o mare efervescență în lumea liberală românească. Organizațiile Dolj și Vrancea, ca să dau numai două exemple, au trecut în întregime la P.N.L.-C.D. Procesul se desfășoară rapid. Aflu acum că la Suceava a fost creat un grup de inițiativă pentru P.N.L.-C.D. și că organizația Rădăuți a trecut în întregime de partea Convenției Democratice.

- Cine va fi candidatul P.N.L.-C.D. la președinția României?

- Nu vom prezenta un candidat propriu în cursa pentru președinție.

- În urmă cu aproape o săptămînă s-a vorbit în București de o candidatură a lui Andrei Pleșu la președinție, din partea P.N.L. - Aripa Tinăra și a P.N.L.-C.D.

- Nu cunosc așa ceva, dar dacă va fi avansată o asemenea propu-

nere, o vom discuta în comun. S-ar putea ca tinerii liberali, cu care avem constituită o alianță liberală, să aibă în intenție propunerea unui candidat propriu la președinție. Nu a fost încă discutată chestiunea privind persoana domnului Andrei Pleșu.

- După cum se știe, în Convenția Democratică orice membru are

Cum fierb liberalii în suc propriu

Convorbire cu dl NICOLAE CERVENI, lider al Partidului Național Liberal - Convenția Democratică

dreptul de veto la primirea unui nou membru. Dacă P.N.L. Radu Câmpeanu ar solicita revenirea în Convenția Democratică, ce ar face P.N.L.-C.D.?

- Nu e o chestiune pe care să o rezolvăm numai noi. Eu personal

n-aș face opoziție față de readmiterea domnului Radu Câmpeanu.

- E posibilă în viitorul imediat o re-unire a tuturor liberalilor?

- Nu cred că mai e timp pînă la alegeri, dar ne animă această unire.

- Există și o dispută de doctrină între liberali?

- Nu, e vorba doar de tactică politică. Bineînțeles că există și aspecte care ne deosebesc, dar nu esențiale.

- Care este, după opinia dv., locul P.N.L.-C.D. în Convenția Democratică?

- Ocupă locul P.N.L. și va obține, probabil, rezultatele pe care le-ar fi obținut P.N.L.

- Și totuși P.N.L. există. Care e poziția acestui grup în actualele condiții?

- Riscă foarte mult ducîndu-și politica în afara Convenției Democratice.

- Cine va fi candidatul Convenției Democratice pentru președinție?

- Manolescu e mai cunoscut. Și Rațiu la fel. Dar e dificil de evaluat. Lupta va fi strînsă iar candidatul Convenției Democratice va fi desemnat, după cum se știe, prin vot secret.

EUGEN MIHAESCU ■

Un sfînt înarmat în Codrii Cosminului

convorbire cu dl Victor Crăciun, președintele Ligii pentru unitatea culturală a românilor de pretutindeni -

- Canonizarea lui Ștefan cel Mare va face ca ziua de 2 iulie să fie în acest an o adevărată sărbătoare națională. Ce se va întîmpla la Putna la începutul lui iulie?

- Trebuie spus că, potrivit unui decret apărut la Chișinău, ziua de 2 iulie va fi o zi specială națională în Basarabia. Din Basarabia vor veni la Putna foarte mulți oameni. Noi am vrut să legăm această canonizare a lui Ștefan cel Mare de un pod de flori, pe tot Prutul, dar pe care nu-l putem face din cauză că Basarabia se găsește în stare de necesitate. Sperăm, totuși, ca podul de flori să-l facem în prima duminică după 2 iulie, dar depindem tot de evoluția evenimentelor. La Putna, cu sprijinul cîtorva societăți comerciale, vom ridica o troiță la care se lucrează în momentul de față și care se va afla în fața mănăstirii, ca un memento al canonizării lui Ștefan cel Mare.

- S-a vorbit insistent în ultimele luni, e adevărat numai în anumite cercuri - de frică să nu se supere ucrainenii - de o construcție memorială în Codrii Cosminului, pe locul unei mai izbînzi a lui Ștefan cel Mare. Care este situația?

- Cu prilejul canonizării voievodului Ștefan, va fi anunțată la Putna realizarea unui mare edificiu de spiritualitate românească. E vorba de un monument al aducerii aminte ce va evoca personalitatea lui Ștefan cel Mare, de o mică biserică, precum și de o sală cu destinații culturale.

- Sînt planuri care costă mult? - Într-adevăr, dar noi nu ne propunem să realizăm totul dintr-o dată, ci în 5-6 ani, prin spri-

jin, fie el și guvernamental.

- Al cui e terenul, nu credeți că veți avea probleme cu obținerea lui?

- Terenul îl vom obține, nu asta e problema. Chestiunea e dacă vom fi rapizi în ceea ce vom face. Dar eu sînt de părere că vom reuși. La fel au fost discuții și atunci cînd am dezvelit statuia lui Mihai Eminescu în curtea casei lui Aron Pumnul din Cernăuți. Desigur, pentru ansamblul din Codrii Cosminului va exista sprijinul românilor din Basarabia, Iugoslavia, Ungaria și, în primul rînd, al celor din România.

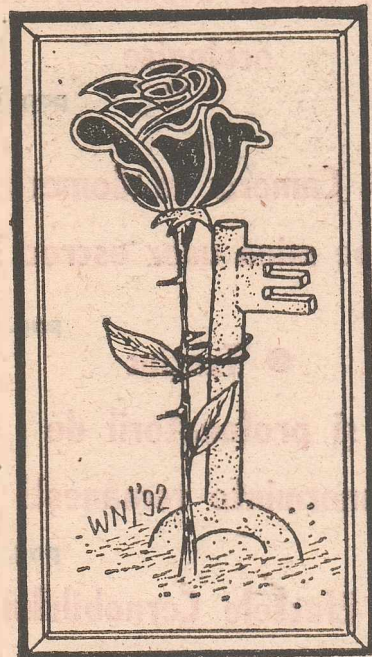
EUGEN MIHAESCU ■

Observatorii puși la colț

Eșecul înregistrat de administrația „trandafirului”, la alegerile locale din 9 februarie a.c., a făcut-o pe aceasta să susțină că nu ne-ar mai trebui observatorii naționali la alegerile parlamentare și prezidențiale. Opoziția a replicat. După lungi tergiversări s-a acceptat ideea că, totuși, vor fi observatori naționali. Și pentru că majoritatea a fost nevoită să se supună minorității s-a crezut de cuviință că aceștia trebuie supuși

întîlmărilor. În amendamentul votat de Camera Deputaților se consideră că pentru aceleași eventuale infracțiuni se stabilesc sancțiuni mai severe pentru observatorii naționali decît pentru membrii birourilor electorale ale secțiilor de votare. „În caz de influențare a alegătorilor sau alte încălcări ale legii electorale, observatorii naționali pot fi condamnați de la 1 la 7 ani închisoare, în vreme ce membrii birourilor electorale, inclusiv președintele și vicepreședintele comisiei, primesc între 6 luni și 5 ani închisoare”. Cu toate că observatorul poate întrerupe votarea pentru un timp fixat (circa 1-1 1/2 ore) el este nevoit să rămînă în secția de votare, în vreme ce observatorii internaționali se pot deplasa în voie pentru supravegherea procesului electoral.

ION RUSU ■

Recent, a fost marcată aniversarea stabilirii de relații diplomatice între România și Israel. Prilej de a rememora unele probleme legate de istoria și de existența de acum a acestui stat, precum și de a examina aspecte privind relațiile româno-israeliene.

Statul Israel s-a născut în chinuri, înfruntând adversități și piedici de tot felul. Dar încă de pe atunci, în timp ce în diferite foruri internaționale și cancelarii din marile metropole ale lumii chestiunea (creării statului evreu) era examinată cu lupa pe toate fețele și cîntărită cu cîntarul farmaceutic, în lumea oamenilor de rând de pe glob se forma un puternic curent de simpatie pentru acest stat și pentru norodul său, curent care avea să se dezvolte mereu, paralel cu atitudinea ambiguă, dacă nu de-a dreptul ostilă a responsabililor politici. Această simpatie a avut un important rol pozitiv în supraviețuirea Israelului. Fiindcă, din momentul constituirii sale oficiale și pînă în zilele noastre, Israelul a trebuit să lupte continuu pentru supraviețuire. În această luptă, o contribuție de seamă au adus-o conducători înțelepți și patrioți evrei de seamă cum sunt David Ben Gurion, Golda Meir, Moshe Davan, Menahem Begin, Yitzhak Shamir. Dar Israelul, după cum bine se știe, se zbate pentru supraviețuire și azi. E vorba de faimoasa problemă palestiniană, de faimosul conflict arabo-israelian.

Chestiunea e foarte vastă, s-au scris despre ea un număr imens de cărți, studii, articole etc. Eu am să mă ocup de puține elemente. Se folosește în mod curent, inclusiv în Israel, sintagma „teritoriile arabe ocupate”. Adică, au venit israelienii cu armata și au răpit pîmînturi pe care arabii le aveau din moși-strămoși. Pusă așa, problema se transformă într-o armă cu două tălșuri și nu prea le slujește arabilor. Pentru că ericine se poate întreba: dar arabii de unde au avut acele regiuni? Nu cumva din cuceriri? Și dacă arabii au dobîndit respectivelor teritorii (foste ale Israelului istoric, biblic) în calitate de cuceritori, pe calea armelor, de ce operațiunea n-ar fi posibilă și valabilă și în sens invers, adică israelienii de azi să (re)cucerească regiunile în cauză pe calea armelor? E nevoie deci de alte criterii, de alte puncte de plecare. Întrebarea

fundamentală: poate exista în deplină siguranță statul evreu dacă se înființează în așa-zisele teritorii arabe ocupate un stat palestinian înarmat pînă în dinți? Răspuns: nu poate. De aceea, cerințele palestinienilor pot fi satisfăcute numai pînă la un anumit punct, pînă la un anumit prag, peste care israelienii nu pot trece: acela dincolo de care existența Israelului ar fi în pericol. Depășirea acestui prag de către vreun guvern israelian (dar probabil că acest lucru nu se va întîmpla niciodată) ar însemna nu doar inconstiență, ci curată sinucidere. Cine nu înțelege acest lucru nu înțelege nimic din întreaga chestiune a Orientului Apropiat.

Cine nu iubește Israelul?

Citeva cuvinte acum despre legăturile românilor cu israelienii (și cu israeliții în general). La constituirea Israelului, românii au avut un aport mare. România a fost, în timpul războiului, placa turnantă a emigrării în Palestina a evreilor din întreaga zonă aflată sub control german. O jumătate de milion dintre locuitorii Israelului sunt proveniți din România, și ei își datorează viața Mareșalului Ion Antonescu. După înființarea Israelului, sprijinirea lui de către România a fost constantă, ea a ținut de alte elemente decât fiziologia puterii la București într-un moment sau altul. Cînd, la puțină vreme după ce a recunoscut Israelul, Kremlinul a început să tune și să ful-

gere în contra noului stat, asmuțind asupra lui în afară de arabii pe care îi cultiva și îi curta și pe sateliții din Europa răsăriteană. România nu s-a alăturat campaniei. După ce, tot la incitarea Moscovei, întregul lagăr socialist a rupt relațiile diplomatice cu statul evreu, România s-a opus din nou. Și chiar dacă Ceaușescu se întîlnia foarte des cu șeful teroristilor palestinieni, Arafat, și-l iubea, și-l pupa, și-l acoperea cu cadouri, în fond, relațiile româno-israeliene continuau să se dezvolte normal, și pe plan statal, și altfel, de la suflet la suflet. Pentru că, în pofida unor afirmații rău intenționate, ireponsabile chiar, românii și-au iubit mult evreii lor și au avut totdeauna sentimentul că în Israel se găsește și o părticică din România.

Astăzi se pune problema sprijinirii de către Israel a eforturilor românești de remodelare a structurilor, în primul rînd a celor economice. Acest lucru nu se face însă prin sfaturi, și cu atît mai puțin prin apostrofări și amenințări. Sprijinirea eficientă, reală, adevărată a României de către Israel se poate face prin investiții israeliene serioase, de amploare în sectoarele productive românești, prin folosirea de către Israel a bunelor sale oficii pentru determinarea unor masive injecții de capital străin în România. Ajutoarele umanitare sunt demne de toată stima și toată lauda, dar ele — alinînd, evident, unele suferințe omenesti — nu rezolvă nici una din dificultățile economice majore cu care se confruntă România în această perioadă.

Sunt unele polemici și discuții vizînd antisemitismul, la care nu mă opresc acum. Aș vrea totuși să arăt că pentru evreii din diasporă, inclusiv pentru cei din România, atîția cîți au mai rămas, se pune cu acuitate problema decomplexării. Pentru a fi sută la sută în rîndul populației majoritare, pentru ca cei din jur să uite pur și simplu că au alături evrei (eu, la facultate, am descoperit abia în anul trei că aveam niște colegi evrei, așa de normal și de civilizat s-au comportat ei), este necesar ca evreii din diasporă să renunțe la orgoli, la insolență și la pretențiile la o situație privilegiată. Atunci totul se va liniști și va fi bine.

ION D. GOIA

STOLOJAN

Cu toate că există destule persoane cărora activitatea și felul de a fi ale premierului nu le spun nimic, nu am întîlnit pînă acum nici un om care să declare net că Stolojan îi displace. Se întîmplă și alt fapt curios: deși multe din deciziile economice drastice anunțate de Stolojan lovesc direct în bugetul familiei, nici cei mai afectați de aceste măsuri nu se grăbesc să învinovățească primul ministru de tot ce li se întîmplă.

Citeva sondaje de opinie au arătat că Stolojan inspiră încredere unor mulțimi semnificative de mări care să putem vorbi de un curent de opinie. Cel care se mărturisește încrederea în Stolojan o face mai degrabă cu discreție. Cauzele pentru care cetățeanul își cenzurează simpatia sunt diferite, dar cea mai importantă dintre ele rămîne, probabil, aceea că e vorba de o simpatie venind din cercetarea, cu o luciditate sporită, a deciziilor și cuvintelor sale.

E întocmai ca în parabola cu ciobanul care sperie satul cu vestea apariției lupului. Cînd vine lupul, nimeni nu-l mai crede pe cioban. Oamenii politici, care s-au manifestat în acești doi ani, au fost, cu foarte rare excepții, niște indivizi atît de vicioși, încît apariția unui de caracter le apare cetățenilor interesați de politică drept ceva improbabil.

Cred că primul fapt care-l definește pe Stolojan, ca figură publică în care poți avea încredere, e și cel mai banal din cite se pot evoca aici: nu i se reproșează nimic din ce reproșăm celor care ne reprezintă sau ne-au reprezentat în anumite perioade. Pur și simplu, Stolojan e simpatizat fiindcă n-a întreprins nimic de natură a-l face nesuferit.

A spune despre Stolojan că e simpatic, numai pentru că nu a izbutit încă să se facă antipatic, e o glumă ușoară. O glumă nepotrivită, intrucît face parte dintre acei puțini politicieni, despre care știi bine că e necuviincios să fii nesusieros, cînd te referi la ei.

În ciudă a ce cred bufonii,

oamenii îi disprețuiesc pe bufonii Parlamentului nostru. Lumea s-a săturat de bandiți cu imunitate. Dacă Stolojan e cel mai puțin păzit dintre toți prim-ministrilor Estului e pentru că niciodată în România n-o să fie agreat un om care muncеste de dimineață pînă noaptea.

Acesta nu e un poem dedicat premierului. N-am scris poeme și nici articole de ploc și, cu excepția unor texte profund respectuoase dedicate unor artiști plastici de seamă ori scriitori din vocație, nu m-am produs cu imnuri la indivizi. Cred însă că nu-i un lucru de rușine să observi că există, totuși, administratori onești, care fac tot ce pot pentru determinarea spre folosul țării și a altor administratori onești. Nu-i puțin să se nimească în funcția de prim-ministru un cînstit din fire.

Cred că Stolojan a izbutit să-i convingă pe oameni de firea sa, prin frachetea cu care a rezolvat unele situații dificile. Cînd nu ai bani, cel mai bun răspuns — în dialogul despre bani — e să spui că n-ai. Nu putem vieții la nesfîrșit cu ideea că în România se nasc numai conducători vicleni, incompetenți, nărași la ciolan. Dacă nu se vorbește despre Stolojan sub năvala sentimentului și din presiuni ovariene, ca despre Roman în primele luni de cîrmăcie ale acestuia, e pentru că, pe de o parte, oamenii sint categoric mai rezervați iar, pe de altă parte — fie-mi iertată vulgaritatea — ca nu cumva să se deoache. Cînd ajuung stăpîni, mulți cetățeni de treabă se deoache din te miri ce: dintr-o vilă, dintr-un butic, dintr-un peșches de rang guvernamental, cel mai adesea dintr-o linguseală.

Poate că, într-adevăr, Stolojan e omul capabil să stringă lîngă el o mină de alți onești, în stare de efort și de decizii inteligente. Nu spun că nu e cazul să-l lăudăm, pentru că lasă această impresie. Dar s-o facem în grupuri mici și în șoaptă.

TUDOR OCTAVIAN

EVENIMENTE MARI ...

Iată, pentru memorie, fragmente din unele articole apărute în presa noastră — în presa care a putut să lase pe piață în acele zile — în timpul și după evenimentele din 13-15 iunie 1990. Și fiindcă e exact la doi ani de la prima sedință a Senatului s-a petrecut, pe obiceul casei, adunarea reunită a celor două Camere sub lozincă „Noi de-acum nu plecăm, nu plecăm acasă”, să ne întoarcem puțin în vreme și să vedem ce au lucrat aleșii națiunii la întia lor înfățișare ca parlamentari. În articolul „Domnii senatori, aveți o misiune istorică” (AZI, 14 iunie 1990), Cîi Iordache-Adam conchide: „Să vă spun, domnii senatori, ce gust amar a putut să trezească unui om din afară prea urgenta dumneavoastră preocupare în jurul chestiunii „foarte naționale” unde veți joci și minca în zilele cînd vă aflați în București? Cum veți călători și cine vă va deconta biletele de tren?... Trist și aproape hilar. Este, înțeleg, necesară și rezolvarea acestor lucruri organizatorice, dar s-ar fi putut discuta, nu-l așa? în afara orei solemne”. În aceeași pagină, un articol al lui Gheorghe Smirnov de la Agenția Novosti în care se arată că în parlamentul sovietic se dezbate Legea presei. Numai un prost nu înțelege: avînd o Lege a presei, rușii nu vor avea niciodată o „Piață a Universității”. Părerea noastră, acum, cînd au trecut doi ani de la „evenimentele din 13-15 iunie”, despre care — cum just observă și domnul Ili-

escu — se va ști tot adevărul abia după ce se va stabili adevărul în cazul Kennedy, e că rușii nu au să aibă o „Piață a Universității” a lor din simplul motiv că în Piața Lenin nu există universitate. Nu este exclus să aibă însă o piață a universității în restul țării. ● Stelian Motiu, redactor-șef adjunct la același cotidian (al cărui director onorific, pe atunci, era Alexandru Bîrlădeanu) scrie într-un virulent editorial (Ticăloșia bine plătită) că „istoria ne va edifica puțin mai încolo asupra responsabilităților ce incumbă acelor care au profitat și profită de ades apreciația iactanță juvenilă pentru a promova ura și disprețul față de persoana umană”. Și încheie astfel: „Voi reveni în zilele următoare cu precizările necesare asupra persoanelor care se fac vinovate de atacuri ne-reusinate împotriva țării, a poporului român”. Domnul Stelian Motiu n-a mai revenit. Ori n-a primit dosarele, ori treaba aia cu iactanța juvenilă n-a fost pricepută de domnul Bîrlădeanu, care la acea vreme era incumbat de alte sarcini. ● În schimb o face Geo Ciolcan, un alt intim cu istoria și veghetor la onoarea poporului. „Opriți extrema dreaptă!” comandă edificat domnia sa, iar în cuprinsul articolului demască direct: „...am mai scris despre resurecția neofascismului... despre formațiile politice care organizează, subvenționează, pregătesc și incită aceste elemente neofasciste, legionare: P.N.T.c.d. și P.N.L.”, „...atita timp cît elementele le-

gionare din componența (conducerea) acestor partide sint lăstate să-și desfășoare nestingherite propaganda veninoasă împotriva F.S.N., a conducătorilor frontului și a tuturor oamenilor cinstiți din țară, democrația și pacea în România sint grav periclitate”. Acum știm că F.S.N.-ul și oamenii cinstiți au crescut un șarpe: F.D.S.N. Sau invers, „Mercenari plătiți de domnia Rașiu și Câmpeneanu” zice mai departe profetic domnul Geo Ciolcan, „s-au ridicat la luptă împotriva poporului”. Bă, domnule, și-ai mai schimbat părerea între timp? ● În 13-15 iunie am avut catastrofa navală a minerilor. „Tineretul liber” tîtrează: „O miereure neagră care am vrea să nu se mai repete niciodată”. S-a mai repetat. Din care cauze, putem afla chiar în dubioasele reportaje dedicate acțiunii purificatoare a ortacilor. Băndeile legionare și-au făcut apariția în uniforme” minte pe jumătate de pagină un titlu mare în „Adevărul”. Acum știm că uniforme purtau pe atunci numai minierii, polițiștii și jandarmii. Poetul ambasador Darie Novăceanu, dat afară curînd de colegii săi de redacție, e apocaliptic și lucid ca un dascăl de marxism-leninism: „Dacă cineva mai avea vreo indoială cu privire la „puritatea” revoluționară a manifestanților din Piața Universității, acum nu se mai poate vorbi de așa ceva. Acum dispunem cu tîții numai de certitudini și, din nefericire, ele sint tragice, dovînd că cei care au montat acest mecanism diabolic, cu su-

ruburi englezești, nu au făcut-o, așa cum am mai spus-o, din dragoste de țară, ci din ură. Dintr-o ură imensă față de acest pămînt... etc., etc.”. Chestia cu „acest pămînt” ne aminteste de poeziile patriotice dedicate ciuruitului. Cit despre Darie, el mînîncă azi la Madrid suruburi englezești dintr-o dragoste imensă față de țară. Fie-l înghițirea ușoară!

● Un alt zbuciumat, Gheorghe Ioniță, vede pentru prima oară în viața lui un xerox și scrie fără să clipască: „În sediul P.N.L. acum devastat, s-au găsit sume mari de bani falsi ca de altfel și presa socialistă cu care aceștia sint împăriți”. Tot Gheorghe Ioniță, cel care împreună cu un alt zbuciumat, Al. Gavrilescu, demască pe ruștelea cam ca pe timpul lui Stalin, legionarii, zice ca la ușa cortului: „Dl. Nicolescu, fost legionar, a fost închis cu dl. Coposu. Acesta a dat unuia dintre fii 150.000 lei cerîndu-i să reorganizeze mișcarea legionară”. ● Sindicatul liber din secția gazete de la Combinatul Poligrafic, unde tîpărim și azi revista noastră, a decis: „Nu vă mai tîpărim!” și „Jos Băcanu!”. Băcanu dă și azi de lucru la sute de oameni, iar sindicatul s-a limpezit definitiv în povestea cu minierii și cu rolul lui Petre Roman în evenimente. ● Ziarul lui Petre Roman publică un reportaj „din măruntaiele pămîntului” numit, cum altfel decât simplu, direct și definitiv „Minierii”. „Au apărut din nou pe străzile și bulevardele Bucureștiului. Păat însă că au fost nevoiți să vină. Din nefericire, distanța de la Petroșani la București este prea mare și

n-au putut veni mai repede”. Au venit mai repede în septembrie 1991, deși distanța a rămas aceeași. Ioan Toma n-a mai publicat reportaje „de sufl” despre sosirile minerilor. Petre Roman trebuie să dea niște explicații. Ziarul „Azi” are o problemă cu o tipografie și o să tot aibă probleme fiindcă proverbul cu sabia e valabil oricum: cine ridică minierii, de mineri pier. Iată ce scrie inspirat același Ioan Toma, gazetarul de circumstanță cu nume de activist bun din piesele lui Davidoglu: „Nu o dată i-am auzit pe aceștia mirîndu-se, ca să nu spun reproșîndu-ne (reproșînd cui, gazetărilor de la AZI?) că am tolerat această stare de lucruri. „Apăi, la noi, golani! Astia n-ar fi stați nici un ceas în mijlocul orașului, îi luam pe sus și-i băgam în mină. Cei de la Întreprinderea „23 August” de ce nu i-au dus la cuptoare?”. Apăi, cum să-i fi dus, măi, Tomo, așa, ca la Auschwitz? Măi, Tomo, prost ai fost! Dar azi ești mai deștept? ● În fine, la o conferință de presă, ex-prim, ministrul găsește că presa străină „face aprecieri stranie asupra evenimentelor”. „Aceste comentarii — a spus fără să roșească Petre Roman — au mers pînă la acuzarea autorităților române de a fi întreprins un program de tip fascist împotriva opoziției”. Petre Roman avea dreptate: n-a fost un pogrom de nimicire a opoziției, în sensul strict al termenului. Dovadă că opoziția n-a ajuns toată la cuptoare. A fost un pogrom de tip comunist.

TUDOR OCTAVIAN

...EVENIMENTE MICI

Interviu cu dl VASILE I. BUNEA, un exponent al opoziției extraparlamentare

— Vă rog să-mi permiteți o întrebare la modă. Ce ați făcut în ultimii cinci ani, domnule Vasile I. Bunea?

— Dacă îau în serios întrebarea dvs. și transpun sensul acesteia pe plan politic v-aș putea spune mai multe lucruri nu numai despre ultimii cinci ani, ci despre ultimii zece ani ai activității mele anticomuniste.

— Concret, cum v-ați manifestat opoziția față de Ceaușescu?

— Eu nu mi-am manifestat, ca mulți alții din România, opoziția împotriva lui Nicolae Ceaușescu și Elenei Ceaușescu ca persoane, ci împotriva sistemului pe care acestia îl guvernau, respectiv sistemul comunist totalitar.

În „antecedentele” mele politice, un lucru de marcă rămâne cunoștința mea cu Paul Goma. Am reușit să-l cunosc în ’77 când, după zece de telefoane, i-am făcut o vizită în cartierul Drumul Taberei, unde locuia. Ca să pot ajunge până la el, m-am îmbrăcat cu un costum ce semăna a fi puțin militar. Am cunoscut acolo o persoană care a apărut imediat după evenimentele din Decembrie pe echierul politic românesc, acel personaj atât de controversat respectiv Gelu Voican Voiculescu: din cite îmi aduc aminte, în acele clipe pe care le-am trăit în casa lui Paul Goma, mi se pare că s-a ocupat cu a asculta ce-am discutat noi și cu a da de mincare ciinelui pe care îl avea Paul Goma. Discuțiile noastre s-au referit, în general, la perioada de detenție a lui Paul Goma la Gherla, unde, din păcate, la vârsta de 31 de ani și subsemnatul am fost obligat să trec prin citeva celule ale acelei închisori. În casa lui Goma mi s-a adus la cunoștință că de la plan european se lucrează la Cartea celor 77. Ce-am aflat personal din spusele lui Goma este faptul că acea carte a celor 77 era deja semnată și de către Vaclav Havel din Cehoslovacia actualul președinte al Cehiei și Slovaciei. Pentru mine, noaptea aceea a însemnat un debut în viața politică conspirativă din România. La

plecare, pentru a scăpa de urmăritori, am fost obligat să schimb 27 milioane de transport în sensuri inverse de mers. În aceeași perioadă, am avut ocazia, în conspirativitate, să ascult la cabana din Cumpătu, unul din marile nume ale filozofiei românești care nu este altul decât Constantin Noica.

— Ați participat la vreo acțiune anticomunistă?

— Vedeti, eu, prin natura serviciului, eram trimis în delegație în diferite zone ale țării: Banat, Oltenia, Arges, Ardeal, în Maramureș, Moldova; la intrarea în țară, în special în zonele muncitorești, industriale aruncam manifeste anticomuniste. Mi se părea că e de datoria mea să fac asta.

— Evenimentele din Decembrie ’89 unde v-au prins?

— Mă obligati să vă fac mărturisiri încă nescrise. Evenimentele din Decembrie ’89 m-au prins la Cluj imbrăcând manifeste. Pe 21 eram în Cluj unde deia se trăgea în piața Măraști, în fața Primăriei, la Lupoacă, la hotelul Astoria. Pe 22 Decembrie în jurul orei 9 și 30 de minute, aflându-mă la intersecția bulevardului Măraști cu str. Tineretului, am asistat la intrarea brutală a trupelor armate în municipiul Cluj, pentru a reprimă pe muncitorii ieșiți în stradă. Asta m-a hotărât să mă îndrept spre orașul meu natal, Gherla. M-am prezentat imediat cu un grup în jur de 2000 de muncitori în fața Primăriei. În partea centrală a orașului Primăria era deja asediată. Acolo, l-am întâlnit pe fostul judecător, atunci în Decembrie ’89 notarul Gheorghe Fodor de la Deia, care locuiește în Gherla, actualul primar al urbei. El încerca evitarea incidentelor nedorite. Fiind în preajma lui, ne-am asumat împreună răspunderea de a conduce evenimentele din acest oras. Și le-am condus până în momentul în care diversiunea și-a spus cuvântul. Putin timp după restabilirea ordinii, diversiunea despre care vorbeam s-a produs prin arestarea mea de nedrept.

— As vrea să-mi spuneți cite ceva despre opțiunile dvs. politice de după Decembrie ’89; dacă există vreo legătură între ele și tradiția de familie.

— După așa-zisa mea eliberare mi-am adus aminte că fac parte dintr-o familie care prin tradiție a fost național-tărănistă deci oameni care au

știut să pretuiască prima dată nația și apoi pătrura din care provin. La revenirea în București, după evenimente, m-am înscris în Partidul Național Tărănesc — creștin și democrat. Am fost imputernicit, împreună cu domnii Oprea și Macovei, să organizez și să instrumentez toate cele necesare pentru filiala sectorului 4 din București a P.N.T.-c.d. Am fost ales și investit cu funcția de secretar general al acestei organizații. A urmat, apoi, o ascensiune foarte rapidă care mi-a dat puțin de gândit, dar am considerat-o un merit al acțiunilor mele. Este vorba de alegerea mea, la Conferința extraordinară a P.N.T.-c.d. pe București, în funcția de secretar general al Capitalei. În această postură fiind, am fost numit prin delegație oficială ca membru al C.P.U.N. al municipiului București, ocupând funcția de membru plin în Biroul Executiv al acestuia. Aici s-a produs impactul cu prima formă de guvernământ de azi, respectiv partidul cel cuminde de atunci, F.S.N. Am fost încadrați în organele de conducere ale Capitalei pentru a putea fi distruși, compromisi, pentru a putea fi anihilați de această forță apărută din umbră. Legat de această perioadă as vrea să mai precizez un lucru. Pentru a putea fi mai ușor compromis, am fost numit în Comisia de anchetare a cazurilor și abuzurilor regimului comunist. Primii prezentați la aceste anchete n-au fost alții decât oamenii Securității care atunci au fost dați formal și parțial afară. Măsinăția am înțeles-o de la bun început și am atras atenția dlui Minculescu — președintele comisiei — care figura pe statele de plată ale ITB-ului, dar ocaia în schimb alte onorarii, funcții și servicii. Precizez că, actualmente, nu se mai găsește în țară. Am căutat să-i conving pe cei din comisie — colaboram cu foarte mulți iuristi, inclusiv dl avocat Olaru care a participat la procesul celor patru din conducerea ierarhiei superioare a PCR — și ne-am înțeles că și noi, opoziția, trebuie să ne spunem cuvântul.

As mai adăuga că anchetele pe care eram puși să le facem nu erau altceva decât un mod de a scoate castanele din foc cu

mina altuia. Mi-am dat seama de jocul în care sîntem aruncați. Făcea parte din această comisie, spre exemplu, dna Minodora Ilie membră chiar a P.N.T.-c.d., care nu era altceva decât o supraveghetare pusă să ne urmărească și să anihileze acțiunile pe care noi le executam, ea respectind astfel dispozițiile unui Barbu Pitigoi care destul de multă vreme a deținut funcția de secretar general adiunct tot al P.N.T.-c.d.

— V-ați dat demisia din P.N.T.-c.d. A însemnat asta o îndepărtare de viața politică?

— Nu. Mi-am înaintat demisia din P.N.T.-c.d., personal dlui președinte Corneliu Coposu. A trebuit chiar s-o repet la aproape o lună pentru că alții au avut griji ca ea să fie subtilizată din mapa dlui președinte tocmai pentru ca eu să nu pot fi pus în discuția colectivă din comitetul director al partidului. Demisia mea cu revenire a fost o formă de protest deschis împotriva celor infiltrați de putere, în partid, și a organelor specializate ale acesteia pentru a pune la dizolvarea structurilor organizatorice de bază ale partidului. Oficiul partidului, „Dreptatea”, a publicat o notă apăsătoare unui grup de inițiativă prin care se anunța înființarea Partidului Securității Nevino-vate. Cum am mai fi putut rămâne în P.N.T.-c.d.-ul infiltrat până la saturare de foști comunisti, nomenclaturisti și ofiteri de Securitate cînd acestia au condus și desfășurat sutele de disensiuni din timpul nebulosei lui Decembrie ’89?

— Vă rog să-mi spuneți către ce orizonturi v-ați îndreptat după părăsirea P.N.T.-c.d.?

— Da. Avînd în vedere un grup de inițiativă pe care în august 1990 îl conducea dl Ion Puiu, fost vicepreședinte al P.N.T.-c.d. exclus din acest partid și nu demisionat, ca mine, dar care atunci a avut un moment de schimbare prin înființarea unui nou partid tot cu tentă țărănească denumit Partidul Național Democrat Creștin din România, am semnat, între cei 342 de solicitanți, cererea de înființare a acestui partid adresată Tribunalului Municipiului București. Prin Decizia nr. 106 a Camerei de Consiliu din 6 sept. 1990 a fost înființat Partidul Național Democrat Creștin.

— Reflectînd la funcția a-

vută în P.N.T.-c.d., îmi închipui că este imposibil să nu fi avut și în acest nou partid un rol destul de important.

— Într-adevăr, avîndu-se în vedere trecutul meu politic, mi s-a încredințat funcția de vicepreședinte, dar la primul congres, declarat și Congresul Iuliu Maniu, am fost ales în unanimitate și investit în funcția de prim-vicepreședinte al acestui partid. Tin să fac precizarea că P.N.D.C. în prima lui denumire și cea oficială sustine punctul 8 al Proclamației de la Timisoara.

— Pentru dvs. experiența dobîndită la P.N.D.C. a fost prilej de a acumula satisfacții sau dezamăgiri?

— Satisfacții deosebite am avut privind activitatea din Republica Moldova unde am reușit, cu concursul unor prieteni inimosi români și ei de peste Prut, să înființez primul partid românesc de opoziție din Moldova, pe atunci sovietică.

Insatisfacțiile au început de la congresul fantomă al partidului organizat și condus de dl Ion Puiu, pe atunci președintele partidului, cînd majoritatea absolută a refuzat să voteze punctul 17 din Platforma program a P.N.D.C.

— La ce se referea acest punct al platformei?

— Citez cu exactitate: „Reconcilierea națională prin acordarea unei amnistii politice generale privind faptele condamnabile săvîrșite de orice cetățean român, inclusiv membrii Securității”, punct sustinut însă de dl Puiu. Plenul partidului a mai fost socat de modul dictatorial de conducere a lui Ion Puiu, motiv care a stat și la baza excluderii sale din P.N.T.-c.d. Absența unei atitudini politice clare era alt motiv pentru care Ion Puiu a trezit dezavuări. Falsificarea semnăturii dlui Gheorghe Gheorghe, fost secretar general adiunct al P.N.D.C. prin care s-au deturmat fonduri importante pentru scopuri și activități dubioase, a fost picătura de minie care a umplut paharul. Nu sînt un contestatar înăscut, dar as fi dorit să fac parte dintr-o opoziție cu adevărat lucrativă în scopurile celor mulți. Imposibilitatea alunecării pe această mătăcă m-a determinat să recurg la o altă demisie.

RADU POPA ■

„DRUMUL CRUCII”, BUCUREȘTI-CHIȘINĂU

Răspuns la „Drumul Crucii”, Chișinău — București

I) ORGANIZATOR: Asociația Mondială „PRO-BASARABIA și BUCOVINA” — Consiliul Național Român și finalele din întreaga țară, cu sprijinul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române, Primăria Capitalei și primăriile județelor Prahova, Brașov, Mureș, Bistrița-Năsăud, Suceava, Botoșani, Iași.

II) PERIOADA: 21 iunie — 12 iulie 1992.

III) PARTICIPANȚI: 30 de tineri, reprezentînd cele 10 provincii istorice românești, membri ai Asociației Mondiale „Pro Basarabia și Bucovina”, conduși de dl profesor LUCA ION, membru al Consiliului Național Român.

IV) SCOP: Evidențierea unității neamului românesc din toate provinciile sale istorice, a so-

lidarității cu lupta eroică și dreaptă a românilor din Transnistria; marcarea zilei de 2 iulie, prin participarea pelerinilor la „Drumul Crucii”, București — Chișinău, la ceremonialul de la Mănăstirea Putna prilejuit de canonizarea domnitorului ȘTEFAN CEL MARE și SFINT.

V) PROGRAM:

a) — în București, în ziua de 21 iunie 1992, în Piața Universității:

— orele 09.00—09.30, constituirea careului pelerinilor potrivit dispozitivului din anexă;

— orele 09.30 — Intonarea Imnului țării de către corul bărbătesc al Ansamblului Artistic „Doina” și Fanfara Reprezentanților ale Armatei;

— orele 09.35 — Rostirea legământului de către pelerini:

Jur în fața Bunului nostru Dumnezeu,

Jur în fața poporului meu,

Jur în fața strămoșilor mei căzuți pe cîmpul de luptă pentru integritatea țării mele,

Jur că nu-mi voi cruța puterile, singele și viața pe DRUMUL CRUCII NEAMULUI ROMÂNESC

— orele 09.37—10.00, TE-DEUM cu sfîntirea Crucii, realizat de un sobor de preoți,

— orele 10.00—10.30 cuvîntul dlui NICOLAE LUPAN, președintele Asociației Mondiale „PRO BASARABIA și BUCOVINA” și a dlui DUMITRU PARDAU, președintele Filialei Centrale „PAN HALIPPA, precum și a altor personalități,

— orele 10.30 plecarea pelerinilor.

Se vor organiza scurte ceremonii și onoruri militare la trecerea pelerinilor pe sub Arcul

de Triumf, la Otopeni.

b) — pe Traseu, se vor organiza ceremonialuri militare și religioase, manifestări culturale artistice (coruri, recitaluri de poezie patriotică etc.) la sosirea și plecarea din localitățile: Ploiești (23.06), Brașov (25.06), Sighișoara (26.06), Ig. Mureș (27.06), Bistrița-Năsăud (28.06), Vatra Dornei (29.06), Cîmpulung Moldovenesc (30.06);

c) — participarea la canonizarea domnitorului ȘTEFAN CEL MARE și SFINT, Mănăstirea Putna, 2 iulie 1992;

d) — ceremonialuri asemănătoare în localitățile: Rădăuți (03.07), Suceava (04.07), Ig. Neamț (07.07), Pașcani (08.07), Iași (09.07), Căpriana Mănăstire (11.07);

e) — ceremonialul de primire la Chișinău (12.07), în fața statuii lui Ștefan cel Mare. Vor fi depuse la Muzeul din Chișinău: Crucea și Drapelul Drumului Crucii, cite o eșarfă a fiecărei provincii.

Festivitatea va fi condusă de președintele Filialei Chișinău dl deputat VALERIU MATEI și președintele Frontului Popular din Chișinău.

f) — Înapoierea pelerinilor în București cu autocarul (14.07. 1992).

NOTĂ:

1) Pentru reușita acțiunii se vor întreprinde demersuri pe lângă conducerile M.Ap.N., M.I., Patriarhie, prefecturile și primăriile Capitalei și ale județelor de pe traseu, solicitîndu-se bunăvoință în vederea susținerii ei organizatorice, de ordine și protecție pentru siguranță, cazare și hrănire, asistență medicală, ca și privind desfășurarea ceremonialurilor religioase, militare și al manifestărilor laice.

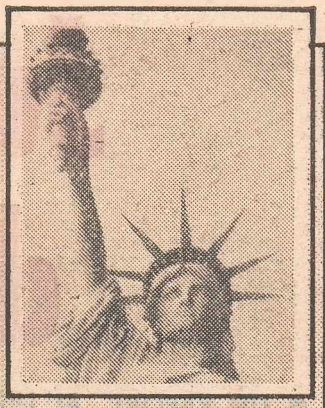
2) Se va opela la presa scrisă și audiovizuală pentru a populariza organizarea și desfășurarea acțiunii, rugînd să se reflecteze obiectiv mesajul său patriotic, creștin, românesc, fără vreo legătură sau tentă politică.

3) Consiliul Național Român și Filialele Asociației Mondiale „PRO BASARABIA și BUCOVINA” vor acționa pentru buna pregătire și desfășurare a ceremonialurilor din Capitală și localitățile enumerate, apelînd la solicitudine factorilor administrației locale.

Președintele Asociației Mondiale „PRO BASARABIA și BUCOVINA” NICOLAE LUPAN

O lume mereu nouă, nouă, nouă... America

În urmă cu 500 de ani, Columb pornea într-una din cele mai fascinante aventuri umane — aceea a descoperirii Americii. Dar, prin secole, milioane și milioane de oameni s-au avântat spre Lumea Nouă cu același sentiment de exploratori ai necunoscutului, ca și cum ar fi fost primii care pășeau pe acel pământ. Fiindcă America a fost și este pentru fiecare o experiență pe cont propriu, în afara tratatelor de geografie, a cărților de istorie și politică, a literaturii, a televizorului, a filmelor, a povestirilor celor care i-au cunoscut în mod direct atracția.

„ÎN S.U.A. NU EXISTĂ PILE”

De vorbă cu doamna Stela și cu domnul Ion Cepoi, membri de vază ai comunității românești din Los Angeles.

— Deci, să începem, domnule, doamnă Cepoi. Înțeleg că veniți din Basarabia.

Ion Cepoi: Sunt plecat din țară din 1944.

— Cum ați început să vă câștigați existența?

— Am lucrat pe unde am putut... în fabrică la început, și am mers seara la școală, un an de zile, pe urmă am câștigat o bursă, am terminat politehnica în '55-'56...

— Dle Cepoi, ați pornit la o viață nouă într-o perioadă cind erați încă tinăr, încă încrezător, cu multe puteri. Înseamnă că aceste puteri ale tinereții v-au ajutat să răzbați mai ușor.

— Ușor n-a fost, nimic nu se face ușor în America. Trebuie să ai perseverență, și să lucrezi cit poți. Trebuie să ai răbdare... și să lucrezi, să lucrezi cit poți de mult ca să nu aștepți să-ți cadă banii în buzunar din cer.

— Cum se explică faptul că nu toți reușesc, chiar dacă sunt și perseverenți, și inteligenți, și rabdători...

— ...Eu am reușit fiindcă am avut un salariu permanent, ca inginer, ei, și, venind acasă, m-am apucat să lucrez seara, simbăta, duminica, să-mi fac un al doilea serviciu, în loc să stau degeaba... 7 ani n-am fost nici în vacanță... odată ce ai o bază, altfel poți să te descurci. În America e foarte greu să faci primul milion...

— Mai bine să începi cu al doilea. Dar toate aceste vicisitudini la care v-ați supus, toate aceste renunțări la bucuriile vieții au meritat să fie suportate?

— N-am avut pe nimeni, nici o rudă, nici un prieten, așa că a trebuit să trag de unul singur... oricum, să-mi fac un fel de cub, ca să pot... mai târziu, să pot călători, de pildă.

— Dacă ar fi să vă gândiți la cei rămași în țară, ce le-ați recomanda pentru reușită?

— Aș dori ca ei să nu aștepte... pile... în America nu există așa ceva.

— Sinteți animatori însușiți ai comunității românești de aici. Ați vrea s-o descrieți?

— Am văzut că în unele locuri am fost primiți bine, iar în altele prost. Și atunci m-am gândit că oriunde vom fi să fim un fel de ambasadori ai României. Am început a colecta cărți românești și de a explica, pe unde am fost în vizită, despre literatura română, despre istorie.

— Ce credeți că poate face emigrația românească pentru țară?

— Cei care sunt bogați — prin investiții — mă gândesc la cei care au rude în țară, să pornească împreună afaceri. Altfel, nu cred că se poate face mai mult. În primul rând pentru că românii nu sunt

uniți. Politic nu pot să facă mult. Românii care sunt aici nu sînt interesați, poate doar cei care au venit în ultimii 20 de ani. Dar cei veniți mai demult nu sînt interesați deloc. Noi veniți nu sînt uniți. Unii vor clauza națiunii celei mai favorizate, alții nu vor... Deci ei nu pot să ajute mult. Cei mai mulți s-ar putea realiza dacă ar fi uniți. Dacă ar fi toți uniți ar avea mai mult prestigiu și ar avea mai mult efect la congresmeni, la Senat...

— Care credeți că este explicația acestei dezbinări?

— În primul rând cred că persoanele care n-au rămas prin alte locuri și au ajuns tocmai la coasta Pacificului sînt persoane individualiste, pionieri, care ar merge tot mai departe; s-au oprit aici că e marginea oceanului... individualiști care, fiecare, are părerea lui. Ideile lui, nu se lasă ușor influențate — asta-i una; al doilea lucru care este, poate, cel mai important este că românii nu au un exercițiu democratic — dacă nu face toată lumea ca ei — gata, s-a terminat.

— Nici biserica nu poate face nimic?

Stela Cepoi: Cred că are rolul cel mai important pentru a strînge grupurile de români și chiar și alte naționalități; este locul unde oamenii continuă tradiția și religioasă, și culturală și istorică; se vorbește limba română, acolo se și demonstrează, acolo se și roagă. Oameni cu bani, oameni de artă, propun, doresc să facem un teatru, să facem cluburi românești, dar în final... văd că tot la biserică ne-adunăm.

Ion Cepoi: Am încercat să facem o echipă de dansuri, dar e greu să-i găsim pe cei care știu să danseze...

— Costume sînt?

Stela Cepoi: Nu prea sînt. Am înghebat de cîteva ori cîteva costume dar... asta n-ar fi o problemă fiindcă se găsesc la un moment dat niște relații și se colectează niște bani ca să se facă rost de costume, să se comande în România, însă cînd am găsit să comandăm costumele s-a dezbinat grupul și atunci n-a mai avut sens. Este foarte greu de lucrat cu copiii, cu tineretul. Cei care vin din România... este un fenomen ciudat care se-ntîmplă, în următorii 2-3 ani, indiferent dacă sînt adolescenți sau copii, tragedia este de fapt la adolescenți, în 2-3 ani uită total și complet și le e rușine să spună că sînt români. Asta se întîmplă în 90% din comunitate și nu numai la noi ci cam peste tot. Nu știu de unde vine această rușine de care foarte mulți suferă.

Ion Cepoi: Noi, de cînd am luat conducerea Societății culturale, din '75-'76, am încercat să ridicăm prestigiul la români, să organizăm serbări la hoteluri, nu numai la biserici... Sînt avocați americani care în fiecare toamnă mă întrebă: „Cînd e balul vostru, ca să vin”. Dăm o altă impresie față de alți europeni. Credem că în felul asta și românii vor coopera mai mult. Serbări s-au făcut aici tot timpul... dar s-au făcut mai mult așa, în biserici, între români... Noi am căutat, de cînd soția a început și ea să se ocupe, să facem altfel, să aibă o calitate mai

mare, să vină și americanii, am vrut să-i ajutăm pe cei din România cînd au ajuns și ei în străinătate, de multe ori am făcut programul ca să-i ajutăm; a fost și Gică Pețescu și Maria Ciobanu și Irina Loghin și Dan Spătaru și alții, Florin Piersic și pe toți i-am adus și a doua oară ca să-i ajutăm...

Stela Cepoi: În special în Los Angeles noi sîntem un amalgam de naționalități și atît guvernul cit și guvernatorul și primarul orașului, în special în Los Angeles ne-au stimulat și ne-au ajutat ca să ne păstrăm tradițiile și limba și școlile; în fiecare an, de exemplu, în Los Angeles se face un festival al naționalităților, se cîntă în limbile respective, se dansează, e un fel de Turnul Babel, dar se încurajează fiecare naționalitate să-și păstreze caracterul, limba, tradițiile. Nu numai că aduce un bine comunității respective, dar ne influențăm unul pe altul — în bine. Care ar fi explicația? E foarte interesantă problema aceasta, mai ales că în țară sînt problemele pe care le știm.

Ion Cepoi: Eu am fost surprins chiar de cînd am venit aici că orice naționalitate este privită de la egal la egal și este privită cu drepturile respective. Nu se face nici un fel de diferență că el e negru, eu sînt alb, el e galben, oriental sau... evreu... toată lumea e tratată cu aceeași egalitate, cu aceeași drepturi, singura condiție este să fii serios, să fii cinstit, să crești cu seriozitate și să produci ceva. În rest nimeni nu te deranjează, nu te discriminează că ești de altă culoare, sau rasă, sau de altă cultură sau vorbești cu accent, din contră, cel puțin în Los Angeles

les unde accente se întînesc la orice pas aproape, că nu mai auzim o limbă engleză curată, nimeni nu se deranjează și să știi că în momentul în care vii într-o țară de genul ăsta și cînd tu de-abia te chinui să spui ceva... chiar dacă al invățat engleza în țară dar este o emoție la început... și cel din fa a ta spune: „Dă-i drumul, dă-i drumul, că vorbești bine, te-nțeleg... foarte bine...” asta îți face un mare bine, că nu ești refuzat și nu ți se-nțoarce spatele. De-aia probabil că poporul ăsta american a ajuns acum la superlativul democrației și credem, după cum se spune, că este cea mai perfectă societate. O copiază toți și ar trebui și românii s-o copieze.

— Modul de viață american — cum l-ați caracteriza?

Stela Cepoi: Modul de viață american înseamnă: muncă, muncă, muncă. De multe ori se muncește și 16 ore pe zi, se muncește și simbăta și duminica, așa cum spunea soțul meu, dacă ești interesat în a progresa și în a face ceva, nu a parveni, dar a realiza mai mult decît vecinul, este libertate deplină. În comparație cu Europa probabil că aici orice individ este liber și lăsat în pace să facă, respectînd niște legi economice, să-și facă business-ul. În Europa există, în țările occidentale europene, o tradiție a noblesului... eu sînt din familia aia... tu ești acum emigrant... am înțeles că în Germania și în alte țări europene există o foarte grea situație cu cei noi veniți din țările comuniste sau eu știu, din Africa; în America nu te-nțrebă nimeni de unde vii și... al cui ești. Muncești, ai,

Firme care au încredere în „Flacăra”

„Profitul se face cîte puțin, în timp mai mult și constant”

— Domnule Nicolae Mihai, am început dialogul nostru la Los Angeles: îl continuăm, după aproape un an, în România, într-un sediu nou, în care firma dvs., Abtech, abia s-a mutat. Ce a determinat trecerea într-un loc mai frumos, mai impozant?

— Este normal să avem un sediu frumos, bine pus la punct, care să frapeze prin funcționalitate și prin haina de sîrbătoare. Știți de ce?

— Vă ascult.

— Asta, în fond, este prima impresie pe care eventualul partener de business și-o face... intrînd într-un mediu plăcut, normal că omul devine mai relaxat, discuțiile sînt mai la obiect, nu este nimeni stresat... și cam atît.

— Cînd ne-am cunoscut mi-ați prezentat mașina pe care o aveți — luxosă, scumpă — ca pe un partener de afaceri.

— Evident! Mașina e ca o carte de vizită. Dacă atunci cînd te duci la o afacere coborî

dintr-o mașină prăpădită, nu mai inspiri nici o încredere.

— Cum a început Abtech-ul?

— A început, aș spune, pe 13 iunie 1990.

— O zi fatidică!

— Am sosit la București la ora 3 după-amiază; la ora 3 noaptea au venit minerii. Frațele meu Alexandru m-a și întrebă dacă nu cumva eu i-am adus! Am început pe bijuterii; dar am avut o speranță, am avut încredere în cei cu care am pornit. Iar azi — vindem computere personale, rețele de computere, plăci de procesare imagine, plăci de procesare sunet. Oferim și consultanță.

— Să știți că nu sînteți singurii care vă mutați într-un sediu mai spațios, mai adecvat afacerilor dvs.

— Unii au venit să umple o geantă de bani și să plece. Eu am venit aici pentru mai multă vreme, nu să vind cîteva computere și să-mi fac suma. Nu așa se face profitul.

— Dar cum?

— Cîte puțin, în timp mai

mult și constant.

— Schimbările din România din ultimele luni favorizează afacerile?

— În România nu se investește încredere în cel venit la putere. Azi e ales iar mine dai cu pietre în el. Interesele personale sînt mai presus decît cele naționale. Și de aceea afacerile sînt la întîmplare. Cînd e stabilitate politică și business-ul are stabilitate. Și mai e un necaz.

— Care?

— Se face greu întoarcerea investiției. Dacă banca română plătește târziu, eu plătesc penalizări, valoarea banilor e alta și imi pierd credibilitatea în fața băncilor din S.U.A. Totuși, cred în șansa României. Acum e un timp mai năzuos. Nu e organizare, nu e materie primă; dar e multă forță de muncă și oamenii vor să muncească.

— Ce vă mai deranjează?

— La tranzacții se vorbește mult, enorm. Se cred toți oameni de afaceri dar de fapt

sînt niște frinari.

— Cîți angajați veți?

— 12.

— Și care e cifra de afaceri?

— În 1991 — 1 300 000 dolari.

— La un colos precum Combinatul siderurgic Galați nu revine pe cap de lucrător la fel de mult profit.

— Fiindcă are mai mulți angajați decît trebuie. La Abtech însă, noi ne ocupăm de toate. Numai așa se realizează profitul.

— E și fratele dvs. în afacere. Să-i dăm cuvîntul și domnului Alexandru Mihai care se ocupă de marketing, asigurînd legătura cu S.U.A. Cum vă pare această legătură?

— La prima vedere — rodnică.

— Dar la a doua vedere?

— Pare o legătură de viitor. Dacă România își va da seama că fără informatică nu se poate...

— Fratele dvs. a devenit cu zece ani mai devreme capitalist. Dvs. cum v-ați dezbărat de principiile unei economii centralizate?

— Simplu: după cîteva certuri cu dl. preșident. E-adevărat, fratele meu a venit în București odată cu minerii. Dar eu, pe-atunci, m-am bucurat de venirea lor. A trebuit să treacă nițel timp ca să-mi dau seama că m-am înșelat. Așa am trecut la economia de piață.

— Abtech-ul intră în concurență cu firme de același profil?

— Dacă nu există concurență, nu există dezvoltare.

— Un proiect pe care îl veți realiza în curînd?

— Avem o colaborare strînsă cu R.A.T.B.-ul. În doi ani, liniile de transport vor fi modernizate. Se va realiza astfel o mai bună dispecerizare a ve-

hiculelor.

— N-aveți senzația că venind din nou în România ați pierdut timp?

— Ba da.

— Și atunci, de ce vă mai aflați aici?

— Fiindcă și eu sînt român.

— Asta-i o lozincă.

— Vorbesc foarte serios. Am plecat pe ușa din spate din țara mea. M-am întors pe cea din față. E și un pic de minerie la mijloc.

— Am cunoscut și eu comunitatea românească din Los Angeles. E vorba de aproape o jumătate de milion de români. Unii dintre ei — nu puțini! — au o situație înfloritoare. De ce nu se îndreaptă spre România?

— În 1990 am venit încoace cu un cetățean american care dorea să investească 170 milioane dolari în turism. Avea ideea să organizeze o croazieră în care să lege patru porturi din patru țări, cu 5 zile sejur în fiecare țară. Pentru asta era dispus să investească în vapoare, trenuri, hoteluri. Era în perioada în care în București se striga „Nu ne vindem țara!”, sau, cum a scris cu mult umor Flacăra, „Jos următorul!” A stat patru zile la București, a discutat de dimineața pînă seara cu diverse personalități și a fugit de-aici mincînd pămîntul. Ce-o fi spus el cînd a ajuns în SUA nu e greu de închipuit.

— Și totuși, Los Angeles e așa de departe de România?

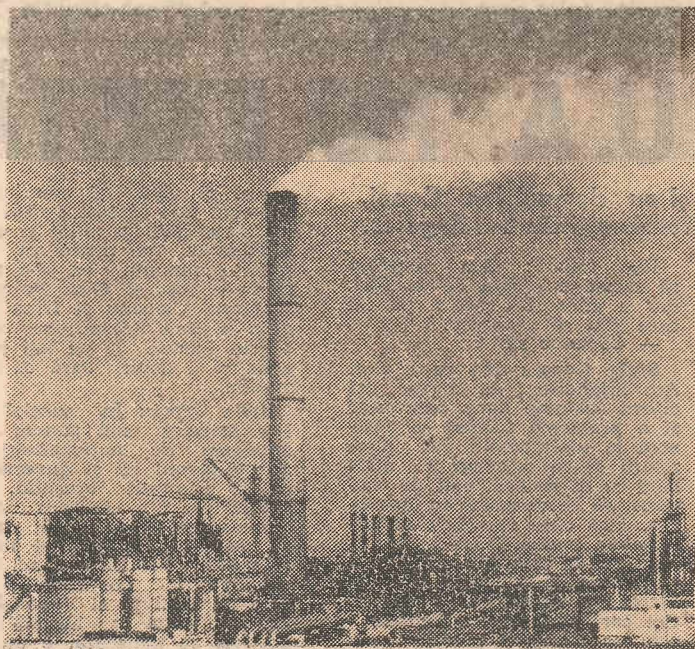
— E mai aproape decît orice țară din Europa. Trebuie însă să nu se mai bage bețe în roate inițiativelor care ar veni de acolo. Și ele ar mai fi încă destule.

Pagină realizată de GEORGE ARION

Județul Galați la ceasul destăinuirilor ecologice

● UN RAPORT AL UNEI AGENȚII DE PROTECȚIE A MEDIULUI

Am fost norocoși avînd șansa de a intra, prin intermediul unor surse oneste și bine intenționate, în posesia unui raport executat, către ministerul de profil, de o agenție de protecție a mediului (este vorba de Agenția pentru supravegherea și protecția mediului — ASPM — din Galați). La ce se referă raportul? După cum îl definește propria sa titulatură, este un „raport cu privire la acțiunea de control executată de inspecția agenției pentru supravegherea și protecția mediului — Galați, în localitățile județului, în domeniile: amenajări edilitare, depozitare reziduuri și deșeuri menajere și industriale, poluare sonoră și evacuare gaze de eșapament”. Să începem cu situația celor din urmă: evacuarea gazelor de eșapament. După ce că agenția este îndejuns de „săracă” și nu dispune de aparatură mobilă pentru a putea măsura concentrațiile de noxe, nici nu a reușit să-și poată asigura (prin „convingere”) colaborarea altor organizații, întrucît acestea execută analize numai sub formă de contract (spre exemplu, Centrul local de medicină preventivă). Din aceste motive, agenția abia a determinat rezultatele specifice din „literatură de specialitate” și din datele puse la dispoziție de către Centrala PECO Galați (cu privire la consumul mediu lunar de combustibili, cantitatea de noxe evacuate lunar, în atmosferă, pe raza județului). Ce a rezultat din asemenea calcule făcute în condiții imposibile, putem vedea mai departe: „Consumul de combustibil mediu lunar a fost de 1500 To benzină și 9200 To motorină”. Un tabel care ne-ar putea fur-

niza un tablou elocvent al stării de fapt se află reprodus mai jos.

● UN DEBIT DE APĂ INSUFICIENT... PE MALUL GIRLEI

Debitul de apă este completat și cu prelevarea din Dunăre, care ajunge la cifra de 1300 l/s. Apa astfel prelevată se tratează în stația de tratare Tiglina. Totuși, debitul captat din ambele surse (din Dunăre — și subterană) este cu totul insuficient, nefiind în stare să acopere necesitățile de apă ale unui oraș care, probabil, adăpostește în jur de patru sute de mii de suflete. Culmea ironiei soartei:

să stai pe malul fluviului și să n-ai apă! Se află totuși, actualmente, în construcție, o investiție importantă care privește extinderea stației de tratare a apei din Dunăre. Se mizează, prin aceasta, pe un debit suplimentar, de aproximativ 400 l/s. Dar nici așa debitul total nu va reuși să acopere necesitățile practice foarte ridicate ale orașului. Singura soluție ar fi... construcția unei noi uzine de tratare a apei. Alături de acestea se mai vădește necesară construirea unui decantor pulsator și a unei stații de pompare care va prelua apa de la filtre și o va introduce în rezervoarele de la noua uzină. Nici alte orașe ale județului nu stau pe roze în aprovizionarea cu apă potabilă. La Tecuci, alimentarea cu apă este numai din surse subterane, prin două fronturi de captare (Tecuci și Cosmești), însă nevoile orașului mai reclamă săparea a cel puțin două noi puturi. La orașele (mai mici) Berești și Tîrgu-Bujor apa sosește tot din sursele subterane și apoi e tratată prin clorinare. Ceea ce poate constitui un sem-

nal de alarmă este faptul că rețelele de distribuție sînt, din păcate, foarte vechi și cu un grad ridicat de uzură, lucru care provoacă, adesea, contaminarea destul de puternică a apei pe traseu și face ca aceasta să coaboreze sub standardele prevăzute pentru apa potabilă. Și încă un fapt îngrijorător: aprovizionarea cu reactivii necesari tratării apei lasă mult de dorit.

● DEPOZITAREA REZIDUURILOR MENAJERE ȘI HALDA DE ZGURĂ

Și serviciile specializate în salubritate sînt, în oarecare măsură, un „lux” astăzi. De ce? Fiindcă numai orașele mai răsărite dispun de așa ceva. Deoarece deșeurile menajere și industriale reprezintă un volum foarte mare, suprafețe vaste de teren sînt ocupate cu acestea. Posibilitățile de tratare sau verificare sînt, cel puțin în zona la care ne referim, aproape inexistente. O suprafață de 97 de hectare (nouăzeci și șapte!) este ocupată, în municipiul Galați, numai cu halda de zgură provenită de la Combinatul Siderurgic. Închipuiți-vă un „mamut” de reziduuri cu o înălțime de 20 de metri! Și în apropiere, la numai cîțiva kilometri, se află un depozit (la Sîndreni) pentru gunoii menajeri și stradal, întins pe două hectare și avînd o înălțime de 35 de metri. În afara depozitelor autorizate, care au o capacitate cu mult insuficientă, au mai apărut altele, în jurul orașului, la Calea Prutului, Drumul de centură, Bădălan, Cătușa. Toate însumează 28 de hectare pe care sînt depuse, laolaltă, reziduuri menajere cît și industriale. În total, aproape 130 de hectare care în loc să fie folosite pentru cultivare și rod sînt devorate de acțiunea măcinătoare a deșeurilor. Se arată clar în raport că: „Aceste depozite supradimensionate agresează mediul din toate punctele de vedere, poluînd apa, aerul, solul, întreținînd microorganisme, insecte, rozătoare, în mod cert avînd influență asupra pinzelor de apă freatică de mică adîncime”.

● TEROAREA ZGOMOTULUI INDUSTRIAL

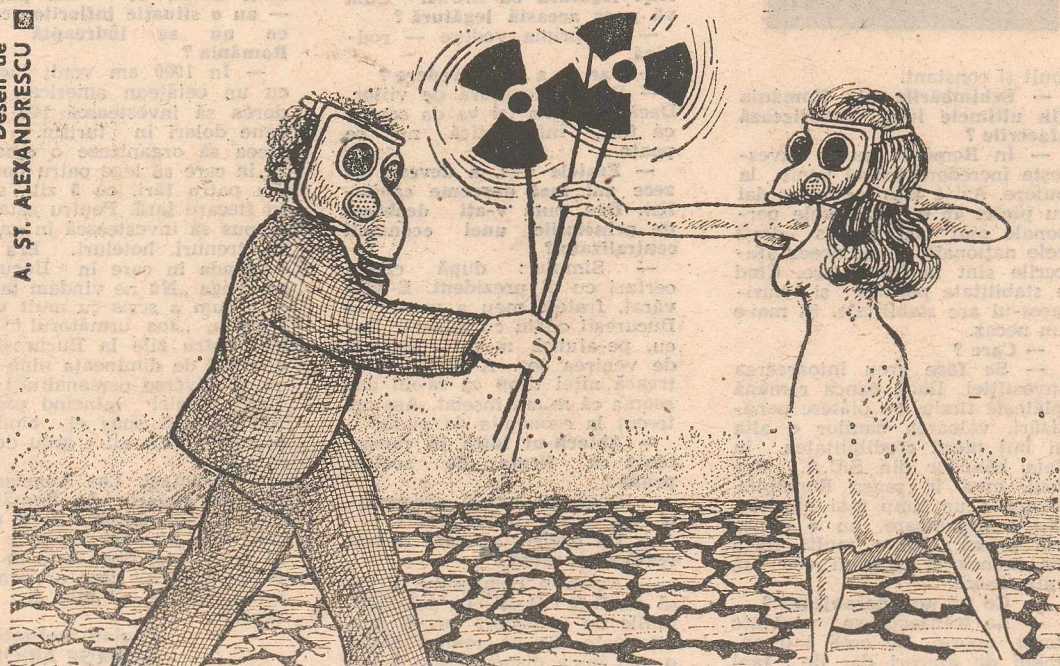
Deși agenția nu are în dotare aparatură necesară măsurării nivelului de poluare sonoră, unele măsurători au fost posibile cu ajutorul unor instrumente împrumutate. Agenția ar avea nevoie urgentă de sonometre, analizoare de zgomot în timp real, înregistratoare pe bandă magnetică. Măsurătorile efectuate pînă acum au uzat de un sonometru de precizie, marca Bruel & Kjaer, tip 2203, fără filtre de octavă și fără integrator, împrumutat prin bunăvoința laboratorului de toxicologie și protecția mediului al S.C. „SIDEX — S.A.”. Nivelul de zgomot echivalent a fost determinat cu o formulă de calcul — și prin măsurători. Au fost alese, desigur, situațiile cele mai nefaste. Reproducăm din raport: „Depășiri de ordinul a 10 decibeli s-au înregistrat doar în municipiul Galați, pe Calea Prutului (stradă cu trafic greu, cu o frecvență de 600—800 de vehicule într-o oră de vîrf). Avînd în vedere că această arteră traversează o zonă industrială, fără cartiere de locuit, impactul poluării sonore este redus”. Zgomotul industrial maxim este realizat mai ales în urma unor procese și operațiuni tehnologice din cadrul S.C. „SIDEX — S.A.”, care pot provoca în anumite intervale de timp zgomote cu adevărat asurzitoare: de pildă purjarea instalațiilor la Fabrica de oxigen. Acestea pot fi, în mare, o parte a concluziilor pe care mica dar eficientă agenție de protecție a mediului din Galați le-a tras în urma preocupării de a evalua riscurile ecologice care îi amenință fieful. (Documentul poartă semnătura inspectorului șef, d-nul Ghe. Tudoseșcu — și a fost întocmit de inginerii C. Marcovei și Ion Avram). Cînd ne vom afla în fața celorlalte treizeci și opt de rapoarte similare (care, oricum, ar fi trebuit întocmite), din toate colturile țării, abia atunci vom avea prima, adevărată imagine a felului în care trăim, din punct de vedere ecologic.

MIHAIL GALĂȚANU ■

Constituenți	Motoare cu benzină	Diesel	Total	U.M.
CO ₂	2875	17267	20142	To
CO	815	122	937	To
NO _x	16,4	65,78	82,18	To
SO ₂	2,78	55,8	58,58	To

„De la Cernobîl au mai rămas anumite cantități de stronțiu”

Desen de
A. ST. ALEXANDRESCU

După cum am aflat de la dna Maria Toader, cercetător științific la Laboratorul de Igiena Radiațiilor din cadrul Institutului de Igienă București, problema Cernobîl 1986 a rămas una mult discutată și controversată. Ea constituie enigma cercetătorului și subiectul „tabu” al specialistului. Efecte există, dar nu se poate spune cu siguranță dacă sînt rezultatul exploziei de la Cernobîl. În perioada respectivă s-au produs imbolnăviri rapide. Mortalitatea a fost corelată cu boli de nutriție, boli cardiovasculare, lipsa anticorpilor, incît iradierea a săpat pe teren, deja, minat, pentru a produce mortalitatea, substanțele radioactive trebuie să aibă o mare doză de toxicitate și să pătrundă în organism în doze foarte puternice. Radiul are o toxicitate de 226 pico curie/l. Dacă pătrunde în organism, se localizează la nivelul oaselor și are un efect imediat. Elementele chimice propulsate în mediu de către reactorul de la Cernobîl — radiu, uraniu, cesiu, radon — au fost resorbite. „Au mai rămas în aer anumite cantități de stronțiu despre care se spune că nu reprezintă un mare pericol și nu afectează sănătatea plantelor și a viețuitoarelor.

Dacă în masă efectul Cernobîl nu s-a văzut imediat, nici în statisticile care stabilesc impactul mortalității nu se observă o diferență remarcabilă. Între anii 1984 — 1990 au murit datorită bolii lui Hodgkin între 127 — 140 femei și 72 — 84 băr-

bați, valoare minimă și maximă a bolii. Leucemiile s-au dețasat net de boala lui Hodgkin și de alte boli ne Hodgkin. Producînd mai multe victime: 495 — 587 femei și 393 — 433 bărbați. Desigur, statisticile nu pot decît să pună pe rol niste cifre aproximative pentru că ele iau în calcul doar cazurile cunoscute. Plus că, după cum am aflat, una este „Anuarul Statistic” pe care-l poate vedea oricine și alta este „Anuarul Statistic Secret”.

La Institutul de Oncologie de la Fundeni, se înțelege, n-am putut afla mare lucru. Un medic de la secția chirurgie, care nu și-a declarat identitatea (ne-a declarat că nu este autorizat să facă declarații oficiale), ne-a dat un singur exemplu: în ultimii ani a crescut mortalitatea la femeile tinere și chiar la fete datorită cancerelor localizate în perimetrul organelor genitale. Nu se știe, însă, dacă acestea se datorează, în exclusivitate, iradierii”. Totuși, dl. dr. putea să ne spună că, la Fundeni, spre deosebire de alte spitale, există un aparat care depistează izotopii gamaradioactivi (printr-o măsurătoare directă) cînd aceștia sînt în corp. De asemenea, se fac probe de urină, se recoltează din firul de păr și din unghii. Concluzia este că ceva se știe și nu se spune. Sau nu se știe îndeajuns pentru a se spune. Incît, Cernobîl rămîne o întrebare pentru care se mai caută răspunsuri.

MARIA TIMUC ■

Tcaciuc și profanatorii de morminte românești

Interviu cu domnul Dumitru Covalciuc, președintele Grupului „Arboreasca” de pe lângă Societatea Culturală „Mihail Eminescu” din Cernăuți, ziarist la publicația „Zorii Bucovinei”

Flacăra: Cum v-ați transformat în paznic de cimitir?

— Am observat cu trei ani în urmă că ni se fură mormintele românești, pentru că în cimitirul vechi din Cernăuți, sînt vreo 20 de academicieni înmormîntați. Toți, foști profesori de teologie la Cernăuți, unde era cea mai importantă facultate de teologie din Sud-Estul Europei. Deci, vîl noaptea și vezi că este răsurnată crucea și dată piatra de pe criptă deoparte. Dacă două, trei zile nu vine nimeni să pună piatra la loc, se bagă un rus și se pune o stea în cinci colțuri, sovietică. Observînd lucrul ăsta...

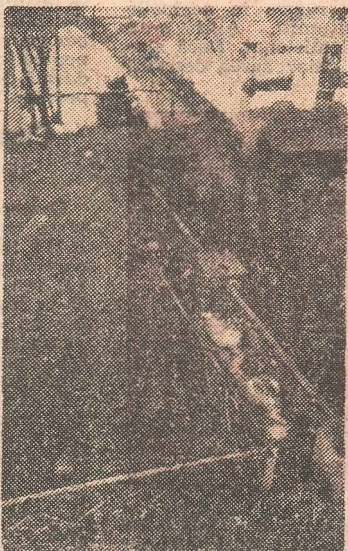
Flacăra: Ați intervenit, firește...

— Da, începînd cu mormintele lui Aron Pumnul, Dimitrie Onciul, Ion Sbiera, sora lui Mihail Eminescu, Aglaia. Mi-a venit așa, o idee, să încep a re-nova, a restaura. Am declarat o colecție publică, s-au strîns foarte mulți bani în școlile românești din nordul Bucovinei și am reparat pînă acum toate mormintele de pe o alee dinspre Aron Pumnul. În luna august a fost o inundație la Cernăuți cînd Prutul și-a ieșit din maluri și mi-a trecut prin minte, într-o

seară, să mă duc la cimitir și am văzut mormîntul lui Ion Sbiera, din Horodnic, spart cu ranga! Așa m-a durut chestia asta... Am găsit meșteri a doua zi, m-a costat 5000 ruble, dar l-am renovat. Paralel cu mormintele românești, sînt și morminte germane și austriece; ambasadere de la Moscova ale Austriei sau Germaniei au grijă, au pus pază aici în cimitir, finanțează reparația. Dar România... Noi am lansat problema la domnul Pastor, la Consulatul României la Kiev, dar nu a reacționat, am încercat la fostul ambasador al României la U.R.S.S., dar au fost doar promisiuni cu zîmbete. Ar trebui ca și Țara să albe oleacă de grijă.

Flacăra: Cum ați recepționat la Cernăuți unele declarații ale deputatului Stepan Tcaciuc, făcute cu un timp în urmă?

— Noi l-am înfierat de la bun început. Chestia pe care a făcut-o domnul Tcaciuc la Cernăuți n-a fost frumoasă! Colegii mei au scris, au pus problema și în Parlamentul României, dar toți au scăpat din vedere — poate domnul Tcaciuc o să ne asculte — ce declarație a făcut el în gazeta raională din Storoiineț. Asta a fost la sfîrșitul verii, gazeta se numește „SATUL SOVIETIC”. La Cernăuți nu se știe despre ziarul ăsta, nici în România, acum vorbesc pentru prima dată. Deci: Putna este localitate ucraineană, ucrainenii au construit mănăstirea, la fel Voronețul, iar Ucraina Mare trebuie să se întindă pînă la Galați, fiindcă, Galațul, în accepția

domnului Tcaciuc, ar fi o Galatie mică și Ucraina trebuie să-l ia teritoriile pînă la Galați și Birlad, și așa mai departe, lucruri îngrijorătoare pentru noi.

Flacăra: Deci este sigur că această declarație a făcut-o deputatul român într-un ziar din Storoiineț?

— Da, „SATUL SOVIETIC” se numește ziarul, îl am acasă, pot documenta, dar despre ziarul ăsta vorbesc prima dată, nimeni n-a vorbit pînă acum.

A consemnat
AL. MIHAILA

Cursa cu obstacole

Mediocritatea omniprezentă

Ady Endre a fost un mare poet. Cititorul român, grație numeroaselor tălmăciri elaborate de-a lungul deceniilor (George A. Petre, Costa Carei, Eugen Jebeleanu, Paul Drumaru și încă mulți alții), și-a creat o imagine reală, adevărată talentului său inconfundabil. Ady a fost însă și un publicist de mare clasă, purtînd lupte aprige împotriva obscurantismului maghiar, demascînd și biciuînd demersurile sovine ale Ungariei în primele două decenii ale veacului. A susținut cu înțelegere lupta românilor din Ungaria și din Ardeal pentru drepturile lor naționale. Lui îi aparține renumita frază care a stîrnit furia reacțiunii maghiare: „Nationalismul este patriotismul prostilor”. Citind scrierile, ascultînd prelegerile unor remarcabili politicieni români, oameni de știință, scriitori, din trecutul apropiat și din prezent, am aflat cu satisfacție că nationalismul depășit, gregar, exacerbant a avut și are parte de aprecieri și caracterizări asemănătoare cu aceea dată de Ady Endre fenomenului similar maghiar.

Combaterea acestui flagel reintrat în arena politică din numeroase țări, deghizat sub diferite aspecte, motivat și alimentat cu ardoare de crizele generalizate, este o sarcină deloc ușoară, dar peste care nu se poate trece cu ușurință și neodărmă. Exemplele din jurul nostru sînt grăitoare: mediocritatea și prostia — caracterizate foarte plastic de Gabriel Liiceanu ca incriminare în proiect —, în lipsa unor idei constructive, viabile și nedorind realizarea unei democrații bazate pe drepturi egale, conciliere și stimă reciprocă, apelează cu predilecție la arsenalul nationalismului, mizînd pe supradimensionarea trecutului, actualizînd conflictele vechi, culpabilizînd urmașii de azi ai altor etnii pentru nedreptățile făcute de politicienii și conducătorii lor din alte vremuri.

Această tendință persistă și în țările învecinate și, în mod firesc, n-a ocolit nici mass-media acestora. Fenomenul nu este citit de puțin nou. Apelez la memoriile lui Constantin Argetoianu care ne-a lăsat o galerie de portrete creionate cu dezaire și mină sigură. Iată doar cîteva rînduri din acela consacrat lui P. Grădistanu: „Fleac în toată puterea cuvîntului, n-a reușit în politică, cu toate silințele pe si-a dat, dect să-l facă o mediocră situație în cercurile nationaliste. Nationalismul integral a fost la noi, încă din începuturile lui, punga de salvare a tuturor neputincioșilor”. („Pentru cei de mîine, amintiri din vremea celor de ieri”, vol. 1, Ed. „Humanitas”, 1991, pg. 107).

Istoria zbuciumată trăită de noi după evenimentele din decembrie 1989 stă mărturie că sîntem invadați, pînă la treptele cele mai înalte, de mediocrități, de veleitari, reactivați și revitalizezați din structurile vechi, apelînd la aceleași concepțe și lozinci nationaliste și sovine de care, foarte abil, s-a servit și dictatura totalitară.

BALOGH JÓZSEF

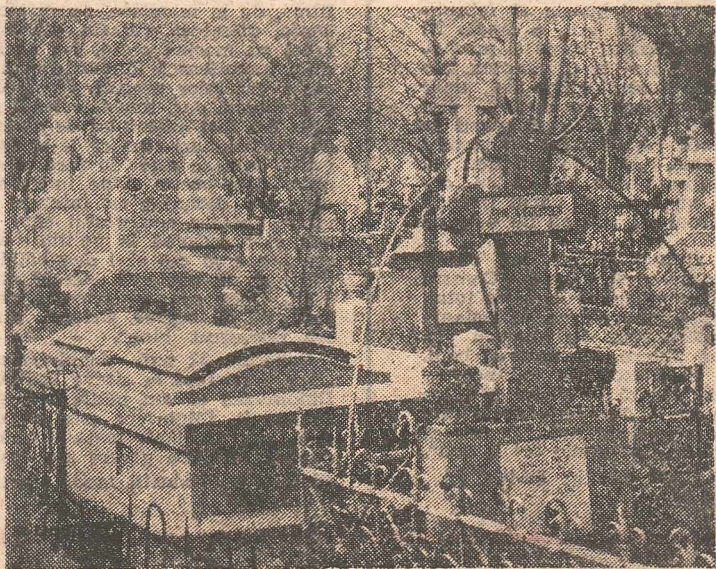
UNDE VOR DORMI COPIII HIPOACUZICI?

Putină lume știe că hipoacuzia înseamnă slăbirea acuității auzului. Una dintre cele două scoli din țară pentru copii aflați la granița dintre surzenie și auz, există în București pe str. Busilei nr. 6, sect. 2. Este o instituție tip internat cu cantină. Dormitoarele fetelor se află pe str. Ion Berindei (fostă Suren Spandarian) nr. 11, sect. 2, într-o vilă cu etaj. Inscriptia ȘCOALA PRIMARĂ ARME-NEASCĂ, săpată vertical în ciment pe zidul clădirii, contrazice utilizarea actuală a resedintei. Doamna Maria Manea, directoarea Școlii generale pentru hipoacuzici, mi-a confirmat

că, într-adevăr, așezămîntul din „Ion Berindei” aparține Epitropiei Armenesti, școala pentru hipoacuzici fiind chiriasa Bisericii Armene. Prin hotărîre judecătorească, însă, copiii sînt obligați ca pînă la cincisprezece luni e.c. să părăsească locuința lor de internat. Demersurile făcute la Secretariatul de Stat pentru Handicapați, privind construirea unui nou complex școlar (școală — internat — cantină), au o vechime de 2 ani. Proiectul de construcție a fost aprobat. S-a obținut terenul în zona Colentina — Fundeni și există un fond de 200 000 lei pentru demararea lucrărilor. Din păcate aici se rupe fil-

mul. Conducerea școlii se arată entuziasmată în speranțe. S.S.II.-ul exaltă în promisiuni. Mai poți nădărdui că ritmul „akert” caracteristic „sîrguinței” constructorilor bucureșteni, va concretiza, barem, noile camere de dormit, încă din această toamnă? Va deveni realitate zvonul că intervenția filialei „Les hommes de terre” din Olanda poate urgenta activitatea constructorilor? Ministerul Învățămîntului și Științei, celălalt for tutelar al Școlii generale pentru hipoacuzici, cunoaște poate cuvîntul magic. Oricum, pînă în anotimpul frunzelor galbene, Secretariatul de Stat al Handicapaților vizează, pentru dormitoarele elevelor, o clădire în zona Timpuiri Noi. Cu optimismul scepticului cred că, la data apariției acestor rînduri, măcar, impasul cazării fetițelor hipoacuzice a rămas de domeniul trecutului.

RADU POPA

Fotografie de ELENA GHERA

Cine-a pus cîrciuma-n drum...

8 septembrie 1991, orasul Del, județul Cluj. O zi ca orice altă zi de sărbătoare: Sf. Maria Mică. O vreme frumoasă, plină de nostalgie, dar și de cînstire. Iosif și Magdalena Zagoni, de pe str. Huhurezului, nr. 73, ies în oraș. Și mergînd ei așa, fără un scop anume, se întîlnesc cu un prieten, Grigore Szigyarto. Și unde pot bărbatii să vorbească mai pe în-delete decît la o cîrciumă. Prima ce le-a atînut calea a fost „BAR 22”. Cei trei se cînstesc cu mult lichid bahic. Apoi merg la încă o cîrciumă și încă una, și așa mai departe. Mintile se încălzesc, limbile se dezleagă... Sora lui Szigyarto, Szabo Iuliana Borbala, era vecina sotilor Zagoni. Deci, Grigore hotărăște să meargă, cu prietenul său, pe la soră-sa. Aici urmăresc programul la televizor și mai consumă ceva alcool. După care familia Zagoni se duce acasă, iar Szigyarto merge la alt vecin, Emil Mihail Pop, unde mîncîncă și este cînstit cu tuică. Ca și cum nu i-ar fi fost de ajuns. La orele 22.00 merge la locuința lui Zagoni. Ca un făcut, gazda aduce 1/2 litru de tuică, pe care îl dau gata cit ai clipii. Cît au

vorbit în acea zi poate că n-au vorbit, adunate la un loc cuvintele, într-o săptămînă. Aburii alcoolului au urcat în mințile celor doi bărbati, și au coborît în picioarele lui Szigyarto. Bălmăiînd puținul lexic verbal, acesta îi cere prietenului să rămînă peste noapte la el, ca să doarmă. Așa i-a căsunat lui, cu toate că doar gardul îi despărțea de soră-sa. În acel moment, Iosif s-a enervat, enervare pe fond de psihopatie de tip impulsiv, boală de care suferea de mai mult timp. A luat o farfurie de pe masă și i-a spart-o în cap lui Szigyarto. Apoi l-a mitraliat cu o serie de lovituri de pumnii, doborîndu-l la pămînt. Tensiunea crescută și furia omului nu mai putea fi oprită. A apucat un cutit și cu minerul l-a lovit de multe ori în cap. Singele siroia pe fata victimei, ceea ce l-a scos din minte pe Zagoni. L-a tîrît în curte. Îl lovește cu picioarele și cu o bucată de lemn și se urcă pe el în poziția călare. Și dă-i și trage-l, cu o furie oarbă, fără ca celălalt să poată replica în vreun fel.

A fost oprit din acest nebunesc iures de sora victimei și bărbatul acesteia, Szabo Andrei.

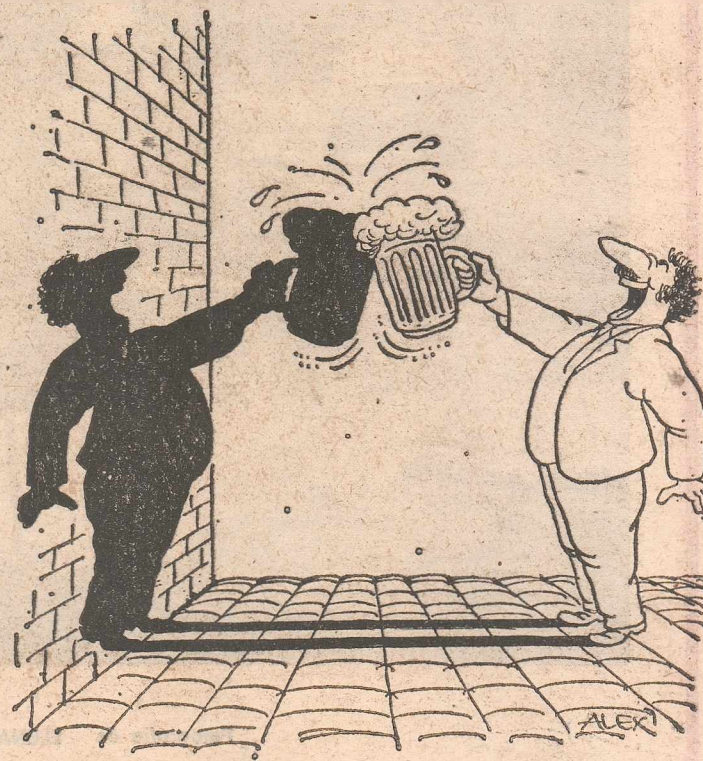
După ce l-au îndepărtat de pe spinarea celui lovit, au mers ca să anune salvarea. Victima a reușit să se trîscă în curtea lor.

Datorită numeroaselor leziuni corporale, între care și o fractură cu infiltrare a craniului, cit și fracturarea a 6 coaste, Grigore Szigyarto a decedat a doua zi la spital.

În voluminosul dosar nr. 763/1992 de la Curtea Supremă de Justiție, fotografiile victimei atestă că are o plăgă tăiată la timpla stîngă și pe abdomen. Pe spate și picioare multe întepături, datorate, probabil, loviturilor cu cutitul. Există de asemenea și fotografii ale unui topor și locul unde se afla acesta în curte. Deci, toporul să fi fost „bucata de lemn”?

Zagoni Iosif a fost condamnat la 10 ani închisoare și 3 ani interdicția drepturilor prevăzute de art. 64, lit. a-b. Cod Penal pentru săvîrsirea infracțiunii de omor. Pedepsa a fost diminuată — credem — datorită stării de psihopatie de care suferea inculpatul. A lăsat în urmă doi copii minori. Este închis în penitenciarul din Gherla.

ION RUSU

În marile institutii se lucrează și cinstit, dar se și fură. Cu sau fără acte, fură funcționarul, contabilul, portarul, directorul. Fiecare cit îi îngăduie funcția. De regulă, infracțiunea este foarte bine acoperită. Doar un ochi vigilent și o cercetare de durată poate dibui, în final, adevărul. Este, se pare, și cazul Camerei de Comerț a României, o rotită importantă din angrenajul economic românesc. O instituție care învarte zilnic sume de ordinul milioane (după informațiile noastre, circa 3 milioane pe zi). Plus valută.

După revoluție, ca peste tot, s-a schimbat conducerea. O dată, de două ori. Până când s-a găsit un om care n-a mai părăsit postul de presedinte al Camerei de Comerț. Acesta se numește Aurel Ghibutiu, propus în funcție din timpul guvernului Roman. Dl Ghibutiu și-a găsit și un om de încredere exact acela care avea în mină Departamentul Organizare-Economic. Adică, dl Victor Diaconescu, fost director la magazinul Unirea. Desigur, și dl Diaconescu a venit cu propuneri de angajare. O casieră de la Unirea care a stat foarte puțin la Camera pentru că a fost atrasă de mirajul Occidentului. Dna Doina Alexandrescu, fostă casieră la Unirea, actualmente pe post de casier principal la Camera de Comerț (are și o firmă particulară cu denumirea: Alex D Import Export SRL). În total, dl Diaconescu a adus patru casiere de la magazinul Unirea, dar și pe fiul său asupra căruiu și-a întins întotdeauna aripa protectoare. Se înțelege că fiul dlui Diaconescu a lucrat tot la celebrul magazin. Gurile rele spun că la Registrul a fost angajată și nepoata D-sale, domnișoara Raluca Garabet. Varianta este infirmată de către dl Diaconescu, desi gurile rele ale funcționarilor conchid că Raluca a călcat „strimb” de câteva ori, iar mina salvatoare n-a întârziat să se arate. Ultima oară un avocat (Preda) a făcut mare vilvă la Registrul pentru că Raluca a încasat 10.000 lei pentru două dosare care zăceau, încă, la „nerezolvate”. Desigur, conflictul s-a aplanat, din motive necunoscute. Dl director precizează: „Nu am cunoscut de așa ceva și nici despre sesizarea făcută la Primăria Capitalei. Dar cred că dl Halaicu, decit să dea ascultare unor chestiuni de acest fel și să organizeze sedinte, ar fi mai bine să se ocupe de problema terenurilor”. Totuși, am fost informați că în Camera de Comerț s-a vorbit despre o sesizare făcută de câteva firme particulare. Oamenii reclamă că stau zile întregi la coadă, dau câte 5.000 lei (partea leului), la poartă se vind bonurile pentru avizarea statutului și contractului cu 500 lei, se plătesc taxe de urgență și, cu toate acestea, formalitățile întârzie să se facă. După cum s-a văzut, conducerea Camerei de Comerț a României nu stie nimic. Dl Aurel Ghibutiu era plecat în străinătate, fapt pentru care n-am reușit să-l aflăm opiniile. Dl Cojocaru George era plecat la TIB, vicepresedintele Camerei de asemenea. Așa încit nu ni s-a confirmat stirea potrivit căreia „dl Ghibutiu ar fi rudă cu dl presedinte Ion Iliescu”. Dacă cei doi sînt rude, s-ar explica anumite acțiuni pe care presedintele Camerei le face fără să-i pese de consecințe.

Imediat după instalarea sa în funcția de presedinte, dl Ghibutiu, desi venit la propunerea guvernului Roman (pe atunci în relații bune cu presedinția României), o determină pe sora ex-prim-ministrului Petre Roman, o lucrătoare veche și o foarte bună traducătoare, să-și ceară transferul. Ceea ce a și făcut. Fostul director economic, Octavian Mărcuț, este înlăturat. După care se lucrează subtil la

nivelul funcționarilor. Celebra rămîne povestea unei casiere de la Registrul, Sonia Toacă, careia îi apăreau în permanență lipsuri în evidenta contabilă. Sătulă de intrigă, jocuri de interese și inscenare de furt, dna Toacă și-a depus demisia. În locul ei a rămas chiar dra Raluca. Și ei, se pare, îi apar în evidenta contabilă minusuri, dar și plusuri de casă. Ceea ce la predecesora sa era o raritate.

În ultimii doi ani, la Camera de Comerț au fost angajați oameni noi. Unii dintre cei vechi au rămas la posturile lor mihniti și nemulțumiți. Alții s-au transferat, alții au demisionat. Dacă starea de lucruri ar fi chiar aceea descrisă

Sindromul "ILIESCU-UNIREA"

de dl Diaconescu și de dna Postelnicu (director adi. la Departamentul Organizare Economic), probabil că toate aceste lucruri de bucatărie întortoacă n-ar fi ajuns până la noi.

**Așa președinte să tot fii!
„În China pe banii statului”**

Dacă pe lângă interesele financiare la Camera de Comerț apar și aspecte politice vom mai vedea. Cert este că interesele personale, de orice natură ar fi ele, lovesc într-o anumită măsură funcționarii. Aceia care nu are de la cine să ceară ceva și nici nu poate. Dl Ghibutiu este aproape tot timpul plecat în străinătate. Cum se poate conduce de la asemenea distanță o instituție ca aceasta? Trebuie să fie un mister sau un plan necunoscut muritorului de rând. Cum își plimbă dl Ghibutiu sotia peste îndopărtate zări, nu mai este un mister. Ultima deplasare a celor doi (dna Ghibutiu nu este angajată la Camera de Comerț) a fost în China, perioada 26 aprilie — 6 mai. În documentele existente la Camera se precizează că „în perioada 1—4 mai Camera de Comerț suportă cheltuielile de cazare”. Se înțelege, celelalte cheltuieli urmau să fie suportate de oaspeti. Dar, la întoarcerea din China, este chemată la apel dna Nistor pentru a face decontul a 746 \$ reprezentind cheltuielile de transport ale celor doi (373 \$ de persoană). La refuzul acesteia, este chemată dna Postelnicu. Cum-necum, această afacere apare, la prima vedere, foarte legală. Sotia dlui presedinte a plecat prin ONT (prețul unui bilet este de 195.000 lei), iar dnul Ghibutiu prin... Camera de Comerț. Chinezii îi plătesc drumul dlui presedinte numai la venirea în China, iar la întoarcere se face o încurcătură. Cei doi își cumpără biletele cu bani cash (pe care Camera îi decontează). Cum? Trimite o adresă către AIR CHINA (de fapt, nu se stie dacă-i trimisă), deci nu se stie dacă „AIR CHINA” a făcut de-

contul. Cert este că cei 746 \$ au fost recuperati de către dl presedinte de la Camera de Comerț. Asta în timp ce personalul a luat prime în valută de 10—15 \$. În timp ce dl Paraschiv de la Protocol aprovizionează zilnic familia Ghibutiu cu diverse produse alimentare, inclusiv piine. În timp ce soferul masinii Toyota cumpărată de Camera de Comerț se află în uzul aceleiasi familii. (Atit soferul, dl Gh. Sirbu, cit și alti funcționari pot confirma). Dar cu un salariu de 128.000 pe lună nu-ti mai pasă de nimic și de nimeni. Atunci îți permiti să-i dai dactilografe 12.000 pe lună și o primă pentru a-i scoate ochii din cind în cind pentru că nu-i destul de ascultătoare și destul de receptivă la sfaturile tale. Așa presedinte să tot fii...!

Cine-a vindut „departamentul de presă”?

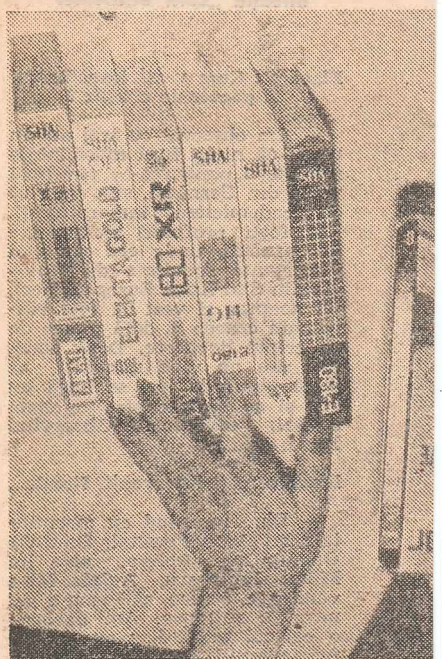
Camera de Comerț a avut cîteva breviare cu Societățile Comerciale de stat (1.500 lei/buc.), breviare cu societățile particulare (vol. I — 500 lei și vol. II — 700 lei), un Incontems (1.000 lei). Legea 31 în limba engleză (40 lei). Dintre acestea au dispărut de la „Departamentul Presă și Informatică” în număr considerabil. De fapt, spun funcționarii, au fost vindute. Atunci cind s-au organizat manifestări de genul „Tirgul Internațional București”, fiecare a luat pentru a da „Anomaliu, spune dl Diaconescu, pot fi în gestiunea breviarilor”. Dacă dl director economic recunoaste că pot fi și anomalii, înseamnă chiar că sînt și nu prea departe de d-sa: În cursul săptămînii 1—6 iunie, dl Diaconescu a chemat-o pe dna Gheorghita Sirbu, magazioneră, pentru a-i cere să facă intrarea a 5 t hirtie tipografică. Intrarea în magazia Camerei de Comerț care nu are decit 2/2 m. Desigur, dna Sirbu a înclinat pînă cind și-a dat seama că hirtia nu există. De apreciat că dna magazioneră și-a cunoscut îndatoririle (și le-a respectat). În prezenta noastră dna Sirbu n-a recunoscut că i s-a cerut să facă intrarea respectivă, dar după discuție s-a plins, în stînga și-n dreapta, că-i este frică și că, după una și alta, Doina Alexandrescu i-a furat niste chitante. Dl Diaconescu a spus că cele 5 t de hirtie nu sînt în sediul Camerei dar pot fi găsite în pavilionul M de la tir, că d-sa n-ar comite astfel de ilegalități. De altfel, n-a spus nimeni că ar comite, ci că era pe cale s-o facă. Ori, răspunzătoare pentru aceasta ar fi fost dna Sirbu. Si pentru chitantele (furate sau nu) tot domnia sa răspunde (sînt date dispărute chitantele pe lunile ianuarie și februarie). La Camera furtul este o modă. Ni se spune că au dispărut chiar și mochețele din unele birouri și că acestea împodobesc firmele particulare ale unor angajați. De asemenea, se reclamă disparitia unui PC (evaluat anul trecut la 500.000 lei). Întîi i-a dispărut tastatura și- apoi monitorul. „Este în clădire”, la etajul 7, precizează dna Postelnicu, argumentind că nu poate fi văzut intrucit băiatul din biroul cu pricina nu este de găsit.

Concluziile, stimati cititori, le puteti trage cu usurintă, desi despre Camera de Comerț n-am reușit să spunem totul. Oricum, se vede bine starea degradantă a relațiilor interumane. Se observă că banii înseamnă putere, iar puterea banii. Si oameni ca dl Diaconescu (o persoană foarte bine văzută la fostul său loc de muncă) se agită de aceste deziderate care, dintr-o dată, se pot rupe. Pentru că „urciorul nu merge de multe ori la apă”.

MARIA TIMUC

Noțiunea de piraterie acoperă tot direct sau indirect, la crearea, producere vizuale, rezultind din reproducerea și/sau fi ea, a susziselor opere. Cu alte cuvint autorilor, de tot felul.

PIRATER

Dan I., 18 ani, elev. „Da, am cumpărat casete video de la un colez care le înregistrează la el acasă. Cum face? Părintii lui au foarte mulți bani, așa că le-a „dat mina” să-și instaleze o antenă parabolică. Vă dați seama: recepționează prin satelit, zeci de programe de pe toate meridianele, așa că pentru el este un fleac, ba chiar o plăcere, ca să-și conize filme, de la televizor, pe casete. Si, cum berea, discoteca, filmele, plimbarea mrietenei cu masina costă, s-a decis imediat să-și înmulțească fondurile prin multipli, carea casetelor proprii. Plasarea n, o problemă dar, totuși, colegul meu n, s-a fost amenințat de niste tibi car au videocuburi cum că le-ar face concurență ceea ce este, de fapt, adevărat. I plus, niste vecini „bine intentionati” care i-a deraniat cu intensul „du-te vino” necesar comerțului său, i-au promis că-l reclamă la poliția economică ceea ce cred c-o să-i dea bătaie de car Stili, el nu poate fi „sigur” de toti clienții. Dacă se descoperă traficul d banii, dă de bucluc, Oricum, pînă acur s-a descurcat bine”.

Oana S., 27 ani, tehnician-proiectant. „Am participat la cîteva sedinte video. Bineînțeles că am plătit. Nu, nu vă spune cit. Important este că, de fiecare dată, am vizionat, toată noaptea, caset după casetă. Ce părere am despre genul filmelor? Producții medii: arte marțială

Fotografie de ELENA GHERA

Faptul că un oraș, oricât de mare ar fi el, trebuie la un moment dat să se mai și isprăvească este un adevăr asupra căruiu nu cred că are sens să mai insist. De asemenea, existența mahalalelor la periferia metropolelor chiar în țările mai civilizate decît a noastră, este o realitate tristă dar incontestabilă. Bucureștiul, deci, nu avea cum să se sustragă de la cele două reguli de mai sus, cu toate că noi, ca locuitori ai săi, am fi preferat ca tocmai el să fie cea excepție care, îndeobște se spune că întărește regula. Din păcate însă, Capitala este destul de bine reprezentată la capitolul mahalale sordide. Despre una dintre aceste zone va fi vorba în rândurile care urmează.

O stradă care nu duce nicăieri

Mergând pe Șoseaua Giurgiului, către Gara Progresul, cu puțin înainte de a ajunge la capătul liniilor de tramvai 7, 12 și 17, se face către dreapta o stradă mică, denumită în virtutea nu se știe căreia tradiții „Tiparniței”. Având un aspect tipic de drum de țară, cu bălțile și hărtoapele aferente, în prima sa porțiune ulița nu se deosebește cu nimic de multe altele asemănătoare, aflate chiar și în zone mai selecte ale orașului. De o parte și de alta, case-

le se înșiră cuminți, singurele variații fiind cele două sedii oficiale — Unitatea nr. 5 Tehnometalică și Depozitul I.T.B. Progresul, aflate pe partea stîngă. Cu cit înaintezi mai mult însă, cu atît edificiile înfîlțite în cale sînt mai jalnice, culminând cu ultimele, al căror aspect te duce cu gîndul la construcțiile din Comuna Primitivă. Așezate din ce în ce mai rar pe strada care se termină subit la marginea unui vast teren agricol, fabricate din pămînt și trădînd existența a cel mult două camere (cazul fericit cum aveam să constat în curînd!), avînd acoperișurile realizate din te-miri-ce, aceste adevărate bordeie seamănă mult mai bine cu niște grajduri decît cu niște locuințe de oameni.

Șase într-o garsonieră

Convins că am de-a face cu o comunitate țigănească, mă introduc sovăitor într-una din „curțile”, altfel destul de întinse, ale uneia din reședințe. Spre marea mea surprindere sînt întîmpinat de niște oameni cel puțin la fel de albi ca și mine. Primul interlocutor este o femeie ocupată cu spălătul unui vraf de rufe. Curînd însă, aflînd căm ce treburi învîrt, muierea își declină competența, chemându-l în ajutor pe bărbatu-său, prins pînă atunci de ceva activități gră-

dinărești. Astfel încep diameu cu dl Ion Crețulescu, prietarul „domeniului”. Ca ce român de rând din ziua azi, dînsul începe să-mi ece cît de grea este, în gen viața în vremurile noastre. că, de-abia după un timp sesc să înțeleg care este fapt povestea sa.

Demolat pe vremea Odi lui dl Crețulescu și familia alcătuită din soț, soție și copii, s-au trezit mutați în garsonieră de pe Șoseaua Cișinăului. După Revoluție, rînd în restabilirea legală și în restituirea proprietății fără să mai stea pe gînpresat și de condițiile nu mai confortabile (sase oai într-o cameră!) dl Crețulescu a trecut la fapte. Cea loacele financiare extra, aduse de care dispunea, lovi ind între timp și de „ferici somajului”, și-a încropit, din 1990, ceea ce am și eu zia, să vîd, în curînd se împlini, deci, doi ani de stă în „noua” locuință af evident, pe locul celei dina. Cum sprijinul autorităților fost de atunci zero, nici

e intereselor celor care participă, uirea și exploatarea operelor audio- a neautorizată, de orice manieră ar utilizare a unei opere fără acordul

VIDEO

illere, pe ici — pe colo cite o imauristică, o reclamă, într-un cuvint, d video, mi-am satisfăcut și eu itatea. Dacă am văzut vreun film itate? Da, au fost citeva. E bine, elul de profesionalism la care se mele în „vest“, nici nu pot să nu-ti Scenarii bune, interpreți celebri t buni actori), efecte tehnice, spe, într-un cuvint, o acumulare atît de de elemente profesionale bune, in poti să nu fii cel puțin impresio- unele lucruri. Nu, acum nu mă e din cauza banilor“.

andru P., 49 ani, inginer. „Pentru
pirateria video este un fenomen
cunoscut. Cătorind mult în străi-
vă pot spune că laboratoarele
stine de copiere a casetelor video
ra noastră sînt „o suavă copilărie“
că adevărata industrie a rechinilor
sile „avansate“. Acolo, cele mai
ate procedee (fotocopiere prin la-
ontrafacerea discurilor compacte,
ea magnetoscalorului, suporturilor
tice, videodiscurilor etc.) sînt in-
tate în mini-fabrici de reproduc-
leghezitate în garaie dezafectate etc.,
rd, sutelor de videocuburi, sute
ete contrafăcute, în fiecare lună,
rile realizate sînt fabuloase. Este
nt să vă spun că cel mai umil
ideo care copiază casete cîştigă,

În medie, de 6 ori investiția făcută. Gîndiți-vă cit cîștigă cei cu unități mari de reproducere ilicite video“.

Irina A., 25 ani, solistă vocală. „Normal, am vizionat foarte multe casete. Unde? În holurile sau spațiile special amenajate din hoteluri, în snackbaruri, discoteci, videocuburi, sate de vacanță. Dacă aveau drept de reprezentare? Habar n-am. Nu mi-am pus această problemă. Am și așa destule. Da, am fost de citeva ori la Istanbul și-mi amintesc că erau reprezentatii video în autocar. Dacă aveau „licențe”? De ce nu-i întrebați pe cei care fac excursiile? Eu nu știu și nu mă interesează. La revedere“.

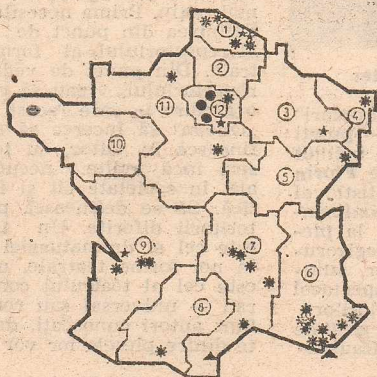
IIIe V., 42 ani, difuzor video autorizat. „Cum se detectează științific o caseră multiplicată ilicit? Prin analizele făcute benzii magnetice. Dar să știi, problema are aspecte foarte grave. Ar trebui să preveniți formarea mafilor-gigant la noi. Deja avem „rechini mari“, bine organizați. Secretul operațiunilor se păstrează prin teroare și amenințări. De exemplu, într-un proces, în străinătate (pentru că la noi, neavind lezi în acest domeniu, nu pot exista asemenea procese) responsabilii video-cluburilor, incuți pentru reprezentare de casete contrafăcute, au preferat să li se pună în cont si responsabilitatea contrafacerii, în loc să-i dădăulge pe livratori. Imaginați-vă că s-a ajuns ca festivaluri, cum e cel din Noua Caledonie, să fie organizate cu proiectii-pirat! Cum s-a descoperit afacerea? Prin reclamatii adresate forurilor în drept de către un profesionist din domeniul audio-vizualului. Vedeti, în alte țări decit a noastră, există lezi contra pirateriei video si organizatii puternice care activează. De exemplu: ALPA — Association de lutte contre la piraterie audiovisuelle (Asociatia de luptă contra pirateriei audiovizuale). Vă dau si vă rog să le publicați, două hărți pentru pirateria video în Franța si o statistică pentru pirateria video în cadrul pieței comerciale video, în Europa“.

Piața comercială video în Europa

Pirateria video

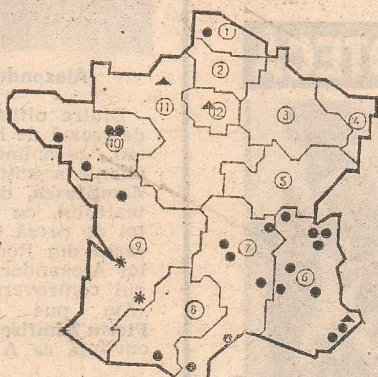
Tara	Procentele pirateriei
Austria	10%
Belgia	25%
Finlanda	5%
Franta	15%
Grecia	45%
Islanda	25%
Irlanda	50%
Italia	40%
Norvegia	2%
Portugalia	40%
Spania	18%
Suedia	2-5%
Elvetia	15-20%
Anglia	15-20%

Cornel I., 33 ani, operator cinematograf. „Cum se «copiază» filmele? Cel mai adesea, cu complicitatea operatorului de proiectie. «piratul» imprumută bobinele filmului pentru ca, apoi, cu ajutorul unui telecinema, să producă un master. Cu acesta și cu mai multe magnetoscoape, îl confecționează o serie de casete, avînd griji să păstreze, pentru «autenticitate», toate referințele tehnice. Casetele se vînd videocluburilor «oficiale», care apoi le vînd sau le închiriază, realizînd cistiguri foarte mari. Așa se fac cei mai mulți bani. Pentru proiectarea filmelor realizate pe casete-pirat, se utilizează video-proiectoare sau echipamente mobile, chiar și în locuri unde n-ai bănuî: centre medicale, spitale, case de bătrîni, săli de festivități, licee, oficii cinematografice, case de copii etc.). Ce părere am despre proiectiile din cinematografele particulare? Vă rog să mergeți să-î întrebați pe patronii respectivi dacă au drepturi de difuzare și să cercetați și casele întrebuintate, dacă nu sînt cumva contrafăcute».

REPRODUCERI VIDEO ILICITE IN FRANTA

- * VIDEOCLUBURI
★ PARTICULAR
▲ LABORATOR CLANDESTIN
● EDITOR FARA CONTRACT

PROIECTII VIDEO ILICITE IN FRANTA

- PROIECTII GRATUITE
✱ PROIECTII PLATITE
▲ FURNIZOR NEACREDITAT

Pirateria video — enormă piață pentru ciștiguri nelegale. Avocați specializați în pledarea proceselor pentru „drepturi de autor” (căci acesta este fondul problemei, transferat în domeniul audiovizualului), trebuie să recunoaștem, sînt foarte puțini. Organizații contra pirateriei video nu există, încă, la noi. Nu ne rămîne decît să așteptăm, cu nerăbdare, legea audiovizualului.

CRISTINA ATANASIU

CRISTINA ATANASIU

argine de București

ir problema titlurilor de pro-
rietate nerezolvându-se, si-
ația familiei Crețulescu este
eiași de atunci. Adică foarte
ea. Căci după demolările ca-
i-au alungat din propria
să, întreaga zonă a fost dată
riculturii. Așa încât, în mo-
mentul de față, până la locuin-
le de aici nu ajunge nici un
l de semn al civilizației, cum
fi rețeaua de apă sau cea de
electricitate. Di Crețulescu îmi
ată, amuzat de figura mea
mită, stăpîni de tensiune ca-
se opresc la câteva zeci de
etri distanță de locul în care
a aflăm. Dînsul își luminează
sa precum strămoșii cu opai-
l și lumînarea. Mîncarea o
ce soția la o lampă de gătit,
r despre apă, ce să mai vor-
m-
l. Trebuie adusă de prin-
civ din zona fericită a stră-

Tiparitei, unde n-au ajuns
molărilor. Acum, amfitrionul
se ocupă cu grădinăritul,
atât pentru a realiza vreun
știg, cât pentru a avea ce
înca la vară. Căci numai din-
un ajutor de șomaj nu este
mai ușor de trăit.

A „dispărut” un proprietar

Problemele lui Ilie Mușat, cel de-al doilea „localnic” cu care stau de vorbă, sunt, în mare, asemănătoare. Cel puțin lipsurile sunt aceleași. Dânsul, în urma demolărilor a avut neșansa de a primi un apartament confort III prin Ferentari. Asta după ce, într-o viață de om, reușise să-și construiască o casă, cu cinci camere plus dependințe, plus o frumoasă vie. Avantajul dlui Mușat față de precedentul interviueat este că, pe lângă grădinaritul cu care se ocupă în timpul liber, dânsu are și un alt loc de muncă. Despre ajutorul oficial primit, dl Mușat nu are ce să-mi spună, căci acesta nu a existat. Nu i s-a dat, evident, nici o despăgubire, iar de aproape un an este purtat pe drumuri pentru a-și recăpăta măcar drepturile asupra terenului pe care l-a avut. Deocamdată însă, pur și simplu nu i se mai găsește nici un document care să-i ateste calitatea de (fost) proprietar. Ceaușescu a murit dar se pare că are demni urmași!

„Ori tu, ori eu“

Cea mai tragică situație este însă cea a lui Anghel Ciocan. Acesta, pe lângă toate necazurile vecinilor săi, mai este și bolnav. „Ceausescu mi-a dat două camere în strada Bărnoa, tocmai în Rahova unde ar trebui să stăm în două camere șase însi. De-aști am venit noi aici. Eu sunt bolnav, operat de glandă (tiroidă-na.), iar acum de când stăm în sărăcia asta, am luat și o boală de plămâni. De trăit, trăim deocamdată dintr-o pensie de 4.000 lei, până s-o întorace fi-miu din arma-tă — îmi mărturisește aproape plângând. Foarte amabil” îmi arată buciunța și pe dinăuntru. Într-adevăr, nu găsesc nici un motiv să-l invidiez. Casa este făcută din pământ, iar acoperișul din ceea ce a găsit pe ici, pe colo, printre lucrurile aruncate de alții. Despre cum a trecut iarna, nici nu este nevoie să-mi mai povestească. Îmi dau seama și singur! Și peste toate acestea este amenințat, nu numai că nu i se va recunoaște dreptul asupra locului care i-a aparținut, dar că va fi din nou

demolat! Din spusele sale s-ar
părea că un anume domn Barbu
aflat și acum ca și pe vremea
lui Ceaușescu în primărie, este
capul rătăcirilor. Gazda lui
povestește că, de curând, venind
într-un fel de inspecție prin
partea locului și punându-le în
vedere oamenilor să-și cam facă
bagajele că vor fi iar demolați,
personajul s-a ales cu o săpuncă
zdravănă, unul dintre revoluții
amenințându-l chiar că-i va face
de petrecă-acu: „Ori tu, ori eu da
vreau une: la bătrânețe să fac
pușcărie pentru tine că ne-ai
mâncat sufletul” — i-ar fi zis
acesta. Ce-i drept însă, de când a
venit noul primar, di Ciocan nici nu
s-a mai dus să vadă cum mai
merg lucrurile. Nu-i rămâne decât
să speră, ca și ceilalți dealfel, că va
fi mai bine!

De la Măgurele,
la Măgurele via București

La câteva zeci de metri de strada Tiparniței se află o altă, cam de aceeași factură, botezată — culmea ironiei — Crinului. Particularitatea ei constă în faptul că reprezintă, practic, granița între trei localități: București (sectorul 5), Jilava și Măgurele! Dacă în ceea ce le privește pe primele două situația ar părea poate firească (deși trecerea e cam violentă și neanunțată de nici o inscripție), nu același lucru se poate afirma și despre comuna Mă-

Fotografie de
FLORIN ION ȚĂ

Lacul Tei în zdrențe

Lacul Tei agonizează sordid și trist pe
 sub mișmele florilor ce-i poartă nu-
 mele. În aceste zile de iunie, apa sa
 caldă este puțin ospitalieră pentru cine
 l-ar dori scăldătoare. Printre cochilii de
 melci și părușii, plutește, simbotic, un
 întins covor de mătasea broastei și lin-
 tinate. Deiectile colorează luciul apei. Hoi-
 turi de cîini, pisici, păsări, oi și, chiar,
 capre dau lacului un aspect și mai dezol-
 ant. Că părere au ecologistii noștri?

Pe malul ocean Complexului "Studentesc — Tei, o ghirlandă de „călmări cubice" supradimensionate întrupează o clădire a cărei utilitate nu poate fi decât bănuită: un posibil hotel-restaurant. Se numește MAD-CLUB ASTROM-SRL utilizează încănta construcției ca depozit de produse electronice. Până în decembrie '89, edificiul făcea parte din bazele de agrement ale C.C.-ului. Există, ca despre multe clădiri mai aspectuoase, zvonul că va deveni vila lui Nicușor. Aflăm de la paznicul Ghe. Babei — singurul găsit cu chiu cu vai la fata locului — că patronul ASTROM-ului plătește sute de mii chiria pentru depozit. Un restaurant care fiinta aici nu cu mult timp în urmă, a fost închis din lipsă de clienți. În prezent se dă în bobî pentru a se afla dacă investitorii străini vor închiria clubul. Deocamdată MAD-CLUB-ul de pe malul lacului Tei însoțește cu veghe decorativă jocul tenis-menilor amatori și răbdarea pescarilor solitari.

RADU POFA

gurele. Aşa cum îmi spunea dl Mazarache Ion, un tigan simpatice, pentru a ajunge în satul de care aparţine, soluţiile sunt două. Fie să o ia de-a dreptul pe arătură, cale de câţiva kilometri buni. Fie să o ia prin mijlocul Bucureştiului, schimbând o sumedenie de mijloace de transport. E o adevărată calamitate, mai ales că şi spitalul comunei este evident foarte departe, ca întreaga localitate de care cele câteva case de aici aparţin doar formal. Toate acestea când mult mai logic ar fi ca ele să treacă sub administraţia comunei Jilavei, aflată oricum mult mai aproape. Cum de altfel a şi fost cândva, (cum îmi spune dl. Ion Ponearu), înainte ca ambiţia fostului dictator să urmărească extinderea localităţii Măgurele (ştiam de ce!) tocmai prin alipirea unor teritorii ale Jilavei. Numai că lucrurile au rămas la fel şi după Revoluţie, incomodându-i destul de rău pe cei aflaţi în această situaţie. Nemaivorbind că topografia zonei ar face şi mai firească apartenenţa ei la Bucureşti, pe şoseaua Giurgului, de exemplu, tăbliţa indicatoare de sfârşit de oraş fiind mult mai departe.

CLAUDIU
LUCIAN IONESCU

Elegie la plecarea lui Virgil Tatomir

Am vorbit ultima oară cu el luni, 8 iunie, la ambasada Turciei, unde se desfășura un dineu.

Am stat împreună la aceeași masă și mi-a povestit despre ultima sa trecere prin Basarabia, despre neliniștile pe care le avea în legătură cu ce se întâmplă acolo.

Apoi mi-a mărturisit cu delicatețe, fără ca să se vâie : „Mă simt cam obosit”.

I-am replicat imediat : „Toți sintem obosiți”.

Nu mi-a răspuns, însă pe chipul său care parcă aparținea „micului prinț” după ce devenise mare, a apărut un suris amar.

Oboseala lui era într-adevăr mai împovăraătoare decât a noastră din moment ce nu i-a mai rezistat și a plecat atât de fulgerător dintre noi, el, un cetățean de onoare al „zonei de tandrețe”.

Și nu ne va mai vorbi nimeni atât de răscolitor despre pământurile de dincolo de Prut, ca un martor îndurerat și demn de încredere.

S-a dus într-o altă lume pe care, cu siguranță, o luminează cu bunătatea lui.

George Arion ■

ZONA DE TANDREȚE

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

JURNALUL UNUI MARTOR

Cartea de publicistică semnată de Liviu Ioan Stoiciu a apărut recent la Editura „HUMANITAS”. Ea cuprinde evenimentele dramatice din 13-15 iunie 1990 din Piața GOLANIA din București. Îndrăznim să spunem că este ceva mai mult decât o carte de reportaj. Nici măcar scenariul unui film de groază și teroare nu se poate dovedi a fi. Din fiecare este ceva. Avem de a face cu o „carte de atitudine morală”, scrisă de un profesionist al condeiului. Și astfel, prima proză inspirată de tragedia noastră istorică recentă.

Despre poetul, publicistul și anticomunistul intransigent Liviu Ioan Stoiciu s-ar putea spune, în primul rând, că este un poet de stîrpe alenă (printre volumele de versuri : „La fanion”, „Inima de raze”, „Cînd memoria va veni”, „O lume paralelă” etc.). Nu și-a trădat vocația (recent i-a apărut un alt volum de versuri). Trecerea de la poezie la proza aspră a vieții a fost ca un examen dur, trecut cu brio. Recunoscutul disident înainte de 22 decembrie '89 (nu ca alții !), se lăsa curînd de politica posttotalitară și postrevoluționară și biciuie cu simț acut al observației și cu talent iscoditor, tocmai structurile posttotalitare și cripto-comuniste moștenite ca un cal troian.

JURNALUL lui Stoiciu este în primul rînd și în cele din urmă o atare armă a revoltei neputincioase, neconsolate. Un tînr scriitor este revoltat, asadar, că s-a schimbat totul și nimic după jertfa tinerilor din decembrie '89. Dar aerul miroase a politică tipic caragialeană, iar tînrul scriitor are obligația morală și profesională să se afle pe baricadele arzînde ale ideii și a demersului civic, umanitar.

DORIN SĂLĂJAN ■

Televiziune

Nesfîrșite sînt căile Televiziunii ! Ceea ce am crezut că s-a petrecut întîmplător săptămîna trecută, a devenit, deja, normal : Magazinul TV „Toți pentru 1/4 pentru toți”, îndelung pregătit și mult discutat ca o sarcătoare a zimbetelor noastre, a cedat, după doar trei săptămîni, prețioasă — pentru orice realizator TV — zi de simbioză. Cei patru moderatori ne invită — nu știm dacă de bună voie — să ne întîlnim de acum înainte vinerea după amiază — în week-end, totuși ! — propunîndu-ne un dicționar de... simbioză, o invitație la onomastica privatizării, întîlnirea cu Sandra în afara scenei (poate în casa din Spania ?), serialul „Eu spionez” și, ne place să sperăm, câteva surprize.

Cît se poate de firesc, ne întrebăm ce aduce Televiziunea pe micul ecran în — disputată, se pare — zi de simbioză. De la ora 14 „Actualități”, apoi „Reflecții rutiere”, „Desene animate”, „Studioul

șlagărelor”, documentarul „Al doilea război mondial”, Patricia Kass în recital, un Magazin cinematografic și mult sport, de toate felurile. După sumar, nimic nou. Să credem că, urmărind programul, vom recunoaște că ne-am înșelat ?

Din filmele programate în această săptămînă, cîteva merită a fi reținute.

„Intr-o seară, un tren...” după o năvălă de Johan Daisne, o poveste de dragoste fără happy end, o reîntîlnire la „Telecinemateca” de marți cu Yves Montand.

„Patul în flăcări”, al doilea film al seriei de simbioză (după excelenta realizare „Twin Peaks”) este o dramă psihologică, nominalizată de șapte ori pentru Premiul Ami. În premieră pe țară, actorii Farrah Fawcett, Richard Masur și Paul Lemat, în regia lui Robert Greenawald.

LIANA TATOS ■

Teatru

Întîmplări la Odeon

Acum, cînd stagiunea teatrală se apropie de sfîrșit, nu putem să nu remarcăm faptul că tot ceea ce promitea în primăvară Teatrul „Odeon” s-a împlinit : premiere pe țară, spectacole care au stîrnit tăceri incurcate sau suvoale de vorbe, nașterea unui nou spațiu de joc — Sala Pod din Calea Victoriei — multe, multe întîlniri, manifestări, schimburi de opinie și experiență cu personalități ori colective teatrale din lumea largă. Spre exemplificare, ar fi suficient să amintim recenta Conferință IETM Est-Vest, organizată de UNITER și găzduită, în bună parte de Odeon — un valoros contact între profesioniștii artei spectacolului din România și „Informal European Theatre Meeting”, organism internațional care asigură celor dăruși teatrului și dansului de pe continent, nu doar un cadru de întîlnire, ci și un mediu de reflecție, de elaborare a politicii culturale internaționale.

ALEXANDER HAUSVATER :

„La ora actuală, teatrul este o salată de zarzavaturi :”

Alexander Hausvater

Dintre ultimele „întîmplări” de seamă de la Odeon — puteți citi „eveniment” — a reținut atenția anunțul făcut de Florin Zamfirescu, director artistic al teatrului, cu prilejul conferinței de presă organizată la plecarea din România a regizorului Alexander Hausvater, autorul controversatului spectacol „Am pus cătușele florilor”. Florin Zamfirescu : „Am găsit de cuvîntă ca Alexander Hausva-

ter să fie numit directorul onorific al Teatrului Odeon. Am fost întrebat ce înseamnă această titlatură și mi-a fost greu să răspund. Am încercat o glumă : cu certitudine este o onoare pentru noi ca el să accepte această funcție și o mare obligație în ceea ce-l privește”.

Alexander Hausvater : „Vreau să fac eforturi să împing acest teatru spre un viitor al actorului. La ora actuală este o salată de zarzavaturi și unele sînt mai proaspete, iar altele mai puțin. Prima necesitate este definirea din punct de vedere al repertoriului, al formei teatrale. Din punct de vedere al repertoriului, vreau să elaborez o gândire în care acest cuvînt „Odeon” să încerce să se definească în viitor, cu toate că sînt încă multe necunoscute, atât în societate cît și în politică. Să se definească pe cinci teritorii diferite. Un teritoriu este cel al dramaturgiei clasice în noi forme teatrale, un altul este cel al teatrului contemporan — universal sau românesc. Sînt autori cunoscuți, dar multe dintre piesele lor vor fi puse

Florin Zamfirescu

pentru prima dată în țara asta. Deci, explorarea necunoscutului, un repertoriu care a fost evitat continuu. Al treilea teritoriu în care vreau să ajut este cel al creației. E important ca un teatru să creeze autori. Nici în Vest nu există autori din generația noastră, pentru că teatrul nu plătește. Dar dacă nu ai un teatru de creație, nu cred că poți să trăiești, așa că, autorii trebuie forțați să scrie. Un alt teritoriu pe care sper ca din stagiunea viitoare să-l luăm în considerație este cel internațional. Piese din întreaga lume vor fi montate pentru prima dată aici, în cea de-a doua limbă, după cea din țara de origine. Vreau să încercăm a crea un centru de producere al culturii internaționale. Ultimul punct este nașterea în incinta acestui teatru a unei gândiri internaționale, în care să se distrugă barierele economice, financiare și să se dea posibilitate publicului de a vedea ce se întîmplă în lume și să se permită actorului de a lucra cu alți actori și alți regizori decât cei cu care a trăit pînă acum, de a se prezenta în fața unui alt public decât cel românesc. Este un proces lent, dar dacă va fi declanșat și dezvoltat, va fi de o importanță radicală pentru teatrul românesc”.

Cu aceste cuvînte, Alexander Hausvater s-a îndreptat spre alte zări : Barcelona, Québec city, Montreal, Toronto, unde-l așteaptă alte contracte. Își va aminti domnia sa și la toamnă de aceste promisiuni ?

GELU COLCEAG :

„Electra nu e normală”

Ultimul eveniment petrecut la „Odeon”, de data asta chiar pe scenă — și cînd spun „pe scenă”, vă rog să înțelegeți că ne-am aflat acolo cu toții, actori și spectatori — a fost premiera cu spectacolul „Dragostea mea, Electra” de Gyurkó László, în traducerea Anei Benkő. Regizorul Gelu Colceag a ținut să precizeze : „Am descoperit o traducere a acestui text acum vreo șapte ani. Era imposibil de montat, cu toate încercările mele. Mi-a rămas la suflet și după puțin timp de la Revoluție, cînd a început să se pună problema vinovăției și a felului în care ar trebui să se producă justiția, mi-am amintit de el, dîndu-mi seama că este de actual. Este un text care pune întrebări, dar nu cred că dă și răspunsuri. Întrebările sînt despre adevăr și minciună,

despre conștiință și moralitate, despre acceptarea unei vieți în frică, fără nici un folos, despre ideea coloanei vertebrale drepte, cu care-ți asumi toate riscurile. Electra este, în ultimă instanță, o... disidență. Ea reprezintă, după părerea mea, un absolut irealizabil. Ceea ce doarește nu se va putea realiza, probabil, niciodată, pentru că, iată, de cînd există mitul Electrei, nu s-a dus la sfîrșit visul ei : ideea de libertate, de justiție, de absolut în problemele morale. Schimbări de regim — ca să folosesc un termen la modă — s-au produs de multe ori în cei două mii de ani care ne despart de apariția Electrei și niciodată n-a survenit schimbarea cu răspunsuri imediate și pe deplin satisfăcătoare, așteptată de oameni. Și atunci, finalul piesei, cu totul neaște-

Gelu Colceag

tat, care nu mai are legătură cu mitul, cu povestea, pe mine mă duce gîndul că se pare că Electra nu e normală și ea nu poate exista decît așa cum propune Oreste la un moment dat un nume gravat pe o coloană de templu”.

Grupaj realizat de LIANA TATOS ■
Fotografii de CALIN ANASTASE ■

Diana Gheorghian și Adrian Titieni

Dorina Lazăr și Virgil Andriescu

TIMIȘORENCELE

RUXANDRA STANCIU
TATIANA BRATU

MIRACOLUL

MARIA
VÂRLAN

Cu cât afli mai multe despre diagnosticul fără analize și fără aparatură, despre tratamentul fără medicamente și fără bisturiu, cu atât apar noi și uneori inexplicabile aspecte, care privesc sănătatea și speranța noastră de viață. Oricât scrie, tema vindecărilor miraculoase cu bioenergie rămâne inepuizabilă. Dînd Cezarului ce-i al Cezarului, să recunoaștem prioritatea absolută în timp a revistei „Flacăra”, încă

■ Bioenergia trece prin zid; ea dereglează aparatele, dar vindecă pacienții din sala de așteptare ■ Miraculoasă vindecare de cancer ■ Alte rezultate spectaculoase ■

din perioada antidecembristă, în medicina alternativă, naturistă, bioterapeutică. Continuă, deci, firul unei tradiții, incit preferăm ca ineditul dialog la care am avut șansa să particip, între doctorul în medicină alternativă MARIA VÂRLAN, asistată, ca de obicei de dr. MARGARETA CAZACU din Chișinău și doctorițele în medicina alopatică, discipole ale domniei sale — dr. RUXANDRA STANCIU și dr. TATIANA BRATU din Timișoara să fie în beneficiul cititorilor aceleiași publicații. Dialogul, să-i spunem Chișinău — Timișoara, a avut loc recent în Capitala României și a românismului, la București.

Pentru cititorul neavizat, precizăm că doctorițele bănățene R.S. și T.B. au fost descoperite, inițiate, testate și atestate într-ale bioterapiei de către dna Maria Vârlan, ele fiind posesoare ale unui puternic cîmp bioenergetic tămăduitor, însuși confirmate și reconfirmate prin vindecarea a zeci și zeci de bolnavi. Să reluăm dialogul... bioterapeutic.

— Energia bioterapeuților poate trece prin zid? Pot beneficia de bioenergie pacienții aflați în încăperea unde au loc mesajele intangibile? Dar cei din încăperi alăturate ori pur și simplu în sala de așteptare?

— M.V.: Da, categoric. Cu cât pacienții așteaptă mai mult în încăperea încărcată de bioenergie, cu atât beneficiază mai mult organismul fiecăruia.

— Este o observație valabilă doar pentru excepționalul cîmp bioenergetic, predominant mag-

netic, al Mariei Vârlan sau și pentru cel al doctorițelor bioterapeute timișorence?

— Dr. Ruxandra Stanciu: am observat că în timpul cit facem masajul bioenergetic pacienților, aparatul de radiologie aflat într-o încăpere alăturată se defectează. Fără să știu, eu și dr. Tatiana Bratu am burlat E.K.G.-ul, provocând necazuri medicilor spitalului care ne-au găzduit cu atita înțelegere. Culmea e că, dus în altă parte, aparatul a funcționat normal. Am mai observat că și pacienții care vin la tratament simt efectul bioenergetic, incit nu se îndură să mai plece.

Concluzia? Dacă vreți sugestia reporterului, după multe întimplări asemănătoare, chiar cazuri mai ușoare de vindecări... în așteptare este una singură: dacă aveți un cartuș de Kent și un dușman alături, dați-i Kent-ul dușmanului și lăsați-l să vă ia înaintea la diagnostic ori la tratament. Florile imbobocite, dați-le, totuși, bioterapeuților care vă dăruie energia lor vitală cu generozitate și deosebită competență profesională. „Darul Cezarului”, cum zice M.V., pentru a vă reda sănătatea.

— Este adevărat că trăim într-o atmosferă atât de poluată cu noxe, radiații, decibeli etc., etc., incit proliferază cancerul, stările alergice, nevrozele care ar mai putea fi prevenite sau tratate. Puteți depista cauzele unor afecțiuni, chiar profesia unui om pe care-l vedeți prima dată doar prin simpla examinare a organismului?

— M.V.: Nici nu-i prea greu. Din păcate. Simt toxinele inhalate și incorporate în organismul omului stresat. Depistez, adeseori cu durere în suflet, copii intoxicați cu toxinele inhalate de la un vopsitor sau lucrător la o stație de benzină.

— Un caz la Timișoara: în timpul masajului bioterapeutic pacientul se simte ușurat, dar pe doctorița Ruxandra Stanciu o dor minile, durere resimțită acut, în crescendo. Relatarea aparține chiar doctoriței, care tratează un tinăr cu mina paralizată de peste doi ani; pacientul simte căldura în timpul masajului efectuat de doctorița terapeuță și, ce este mai important, deja poate scrie cu mina (fostă anchilozată).

— M.V.: Explicabilă această situație contradictorie, cînd pacientul se însănătoșește, iar bioterapeuțul îi preia durerea; militarii tanchiști, cei cu mâșini blindate din aliaje incluzînd anumite metale care prajiau radiații, pot fi afectați în proporție indefinită. Diferitele substanțe toxice din atmosferă sînt „sute” de organisme ca o sugativă. Cazuistica generată de poluare, indeosebi după Cernobil, este fără sfîrșit.

Cazuri uluitoare, vindecări miraculoase sînt etalate în serie. Le consemnăm lapidar:

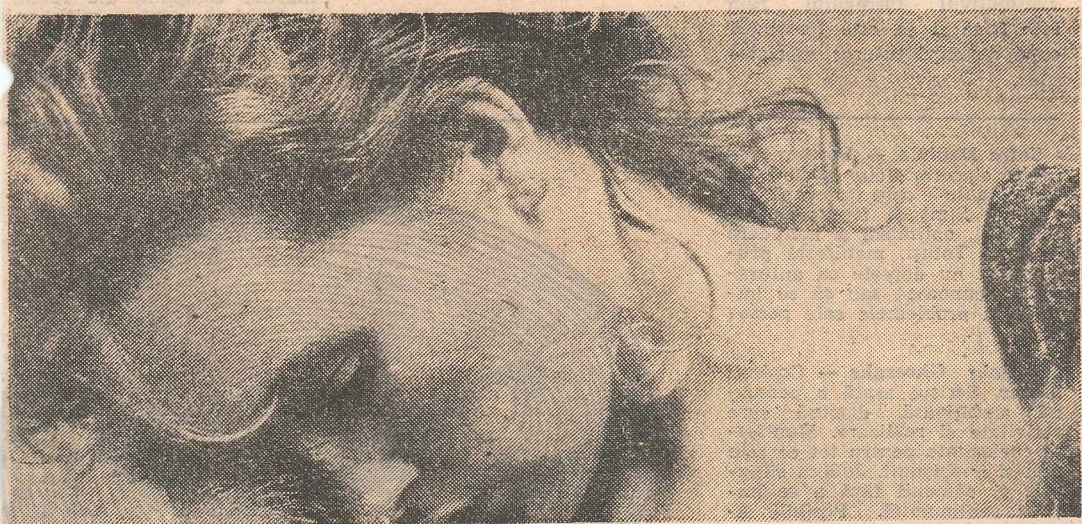
— dr. T. Bratu: ...un diabetic cu gravă stare de glicemie, chiar dacă nu este vindecat, are totuși o stare normală, verificată și pe bază de analize: un copil (anormal), debil, cu afecțiuni respiratorii, amigdalită, vedere ca prin sită etc.,

după 15 sedințe de masaj intangibil, însumînd 15 zile de tratament a luat în greutate patru kilograme, și-a normalizat respirația, amigdalele etc. Acest copil, Tibi îi ziceau părinții, avea +5 dioptrii, iar acum nu mai poartă ochelari pentru că nu mai are nevoie. Și un caz nemaivăzut, nemăiauzit: prin metodicile de biomasaj stabilite de Maria Vârlan și aplicate de doctorițele bioterapeute timișorence un pacient a beneficiat de bioenergie și, minune, — au dispărut celulele canceroase, rămînînd în loc un conglomerat albicios, repetînd nemăitîlnit în lumea medicală. Cazul e absolut real, comentariile sînt de prisos. Deocamdată. Pentru că nu avem nici un fel de explicație științifică. Bijbiim.

— Este posibilă reducerea timpului de vindecare a unor plăgi, a țesutului în urma intervențiilor chirurgicale? Da, atunci cînd chirurgul posedă și un puternic cîmp bioenergetic, așa cum este cazul doctoriței din Chișinău, Margareta Cazacu. Deci, chirurgul urolog și bioterapeut M.C. mi-a spus de mai multe ori că poate lua durerea bolnavilor cu mina. Așum mă roagă să-mi răsfășez notițele ori să-mi aduc aminte, că mi-a relatat asemenea exemple. Într-adevăr, într-o carieră „chirurgicală” de cîteva decenii, sute de pacienți au beneficiat după operație de bioenergie tămăduitoare și de alinarea durerilor, chiar de reducerea timpului de vindecare, ca să nu mai vorbim de înlăturarea accidentelor de ordin chirurgical.

Întrebarea reporterului, probabil și a cititorilor, este dacă același fenomen benefic poate fi declanșat și în cazul conlucrii unui chirurg obișnuit cu un bioterapeut. Răspunsul îl avem de la doctorițele bioterapeute din Timișoara, ca și de la cele din Chișinău, urmînd să-l dăm publicității într-un număr viitor.

C. BORDEIANU ■

Diagnostic prin firul de păr

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de păr a stîrnit, cum era de așteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe țări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparține unui grup de specialiști, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda își demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienții au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale. Important de reținut este însă faptul că analiza firului de păr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloacele clasice de investigație.

Cei care doresc să obțină o asemenea analiză sînt invitați să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuței respective, investigația pe care o solicită (una sau mai multe). Se atașează un eșantion de păr (o șuviță subțire) și un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra” (cu mențiunea: „Pentru ecosinergetica firului de păr”). Plicurile recepționate vor ajunge, prin mijlocirea redacției, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poștă va avea loc între colectivul de ecosinergeticieni și persoana în cauză.

ANALIZĂ SENERGETICĂ

asupra eșantionului de păr
FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele Data nașterii
Localitatea Județul

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE

-- și s-a înregistrat sub nr. ☐
-- nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SENERGETICĂ, menționînd:

diagnosticul
simptomele

Ne interesează:

1. Elemente și compuși chimici: ☐, din care:

a. constituenți ale organismului (inclusiv vitamine) ☐
b. neconstituenți ale organismului (și localizare) ☐

2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului
3. Infestare cu giardia (existență, localizare și tratamentul compatibil) ☐

4. Raza de sensibilitate a biocurenților ☐

5. Argila benefică ☐

6. Culoarea benefică ☐

7. Recomandări (regim alimentar și tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele Localitatea Județul (a se trece și codul poștal).

NOTĂ: 1. Notăți cu semnul x în căsuțele care conțin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicele de sănătate și poziția patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 și 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

MEGAMIX

„Dangerous”

● **GEORGE MICHAEL** revine în clasamentele discurilor single cu un nou succes, „Too Funky”. Lansat la data de 1 iunie, discul urmează marelui hit „I Won't Let The Sun Go Down On Me”, realizat în duet cu Elton John.

● **MICHAEL JACKSON** chemat în instanță, „Cleveland Orchestra” cere 7 milioane dolari despăgubire, acuzându-l de a fi folosit imprimarea lor, din 1961, a „Simfoniei a IX-a” de Beethoven, pentru albumul „Dangerous”. Se pare că la începutul cîntecului „Will You Be There”, de pe respectivul album, apare un fragment coral identic cu imprimarea din '61 a orchestrei din Cleveland. Fanii din întreaga lume așteaptă sentința definitivă. Dacă Jackson pierde procesul, pierderea va fi mult mai mare decît 7 milioane de dolari.

● O mare vedetă a muzicii americane părăsește pentru totdeauna scena. La 30 aprilie 1992 a murit **SHARON REDD**. Ultima ei apariție în topuri a fost semnalată anul trecut, cu „remake”-ul „Can You Handle It”, realizat împreună cu DNA. Deși avea mai demult probleme respiratorii, ea a continuat activitatea, agravându-și boala. Diagnosticul final: pneumonie. În Europa ea s-a impus în anii '80 cu patru hituri, ajunse nr. 1 în clasamentele britanice, cele mai cunoscute fiind „Never Give You Up” și „In The Name Of Love”.

● America este tot mai mult obsedată de efectele nocive ale filmelor cu violență și ale muzicii rap. Toate aceste materiale îndreptate împotriva ordinii publice și a legilor, sfidînd Poliția adeseori în termeni triviali, se pare că au constituit, mai ales pentru populația de culoare, un suport pentru acțiuni violente. Iată ce a declarat cunoscutul actor **Mike Rourke**: „Singlele vîrsate în Los Angeles cad peste cei care au instigat la această revoltă: profetii rai ai cinematografului negru și ai muzicii rap.”

● **MADONNA** se află printre cei mai mari 100 de colecționari pe lista publicației „Art & Antiques”. Ultima ei achiziție este un lambru din sec. XIV pe care a dat 814.000 dolari. În colecția ei se află la loc de cinste lucrări de Picasso, Dali, Man Ray.

● După ce au staționat mai multe săptămîni pe locul 1 al clasamentelor americane cit și în cele europene, cu hitul „To Be With You”, cei patru membri ai trupei **MR. BIG** lansează un nou succes intitulat „Just Take My Heart”, extras de pe albumul „Lean Into It”.

● În topurile albumelor remarcăm o nouă intrare a trupei **KISS** cu LP-ul „Revenge”. Așa cum afirmă specialiștii, este o nouă probă de extravaganță care îți taie respirația.

● La 15 mai a fost lansat pe piață noul disc single al formației **THE CURE**: „It's Friday I'm In Love”. Robert Smith și-a împins fanii cu o surpriză: discul respectiv conține pe versu două noi realizări ale trupei, avînd titlurile „Halo” și „Scared As You”.

● O veste tristă pentru fanii trupei **KLF**: **Bill Drummond** și **Jimmy Cauty** au declarat oficial că activitatea lor încetează definitiv. Amănunte în numărul viitor.

MIRCEA ZANE

GRAFOLOGIA

la dispoziția dumneavoastră

Unele elemente de grafologie au fost oferite cititorilor noștri în nr. 11 al **FLACĂRII**, printr-un articol iscălit **GRAPHOS**. Din textul respectiv a reieșit limpede, credem, că grafologia, pe lângă doza de interes în sine (cine nu vrea să-și privească, fie și pe furis, chipul într-un fel de oglindă fermecată, în care să vadă și acele trăsături care-i erau pînă acum necunoscute?), are și o deosebită importanță practică, mai ales în ceea ce-i privește pe tineri, pentru orientarea lor profesională și de viață. În sensul celor cuprinse în articolul menționat, revista noastră va acorda cititorilor ei, gratuit, consultații grafologice. Cine dorește să beneficieze de aceste servicii va trimite redacției un text scris de mînă, de 8-10 rînduri, împreună cu 4 (patru) taloane de participare (dintre care unul va fi completat cu datele cerute). Plicurile vor fi expediate pe adresa revistei **FLACĂRA**: București, sect. 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341. Totodată, pe plic se va face mențiunea: „Pentru rubrica de **GRAFOLOGIE**”. Răspunsurile vor fi date în ordinea sosirii solicitărilor. Așadar, grafologia la dispoziția dumneavoastră. Vă așteptăm.

GRAPHOS

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

Film

Singurătate în doi

Primul film de dragoste al scenaristului **Claude Zidi**. O producție franceză realizată de regizorul **Bertrand de la Fontaine** în anul 1988, avîndu-i ca protagoniști pe **Gérard Depardieu** și **Maruschka Detwiers**. Titlul vorbește de la sine: și în dragoste poți fi teribil de singur.

Urechea

Un film de **Jan Prochzko** și **Karel Kachyna**, ce ne poartă în vremea anilor '50. În Praga, ca în întreaga lume comunistă a aceluia timp, domnesc teroarea, spaima și încordarea. Lătmotivul întregului film este frica și ea este transmisă clipă de clipă tuturor spectato-rilor.

Sofre Dadinie — Persoană onestă, sinceră, cu posibilități intelectuale care devansează vîrsta. Simț al frumosului și armoniei, optimism și încredere în sine. Totuși, manifestă prudență și nu dorește ca aventura să se cunoască sau să se implice în problemele sale personale.

Calin Gheorghe — Costești Mureș. Scrisul arată o persoană ambițioasă, dispusă spre activitate și realizare. Manifestă curiozitate pentru tot ce este nou și neobișnuit. Judecă situațiile și oamenii fără a se implica sentimental. Posibile unele tendințe spre iritare.

Liuba Constantin — Caransebeș. Caracterul este loial, sincer, inteligent și spiritual. Comportamentul este în general optimist, deși se observă o oarecare teamă (de origine materială?) față de situațiile ce apar. Caută rezolvarea în mare a problemelor, amănuntul fiind lăsat deoparte. Uneori tendințe de autoritate. Tulburările de sănătate vizează în general aparatul digestiv și circulator, fiind însoțite și de fenomene nervoase.

Silvia Bursuc — Oradea. Scrisul, pentru a putea să se preteze la interpretări caracterologice, trebuie să întrunească condițiile de a fi curent și natural. Cel trimis de dvs. aparține grafismelor artificiale și prin urmare nu poate fi utilizat în scopul decelării unor trăsături de personalitate. Mai reveniți.

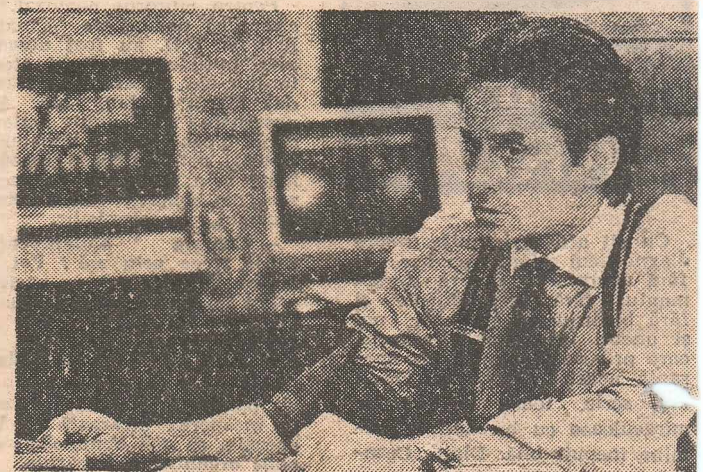
tem, de reconfirmare a meritelor într-un nou contract cu publicul e stimabilă și merită a fi cunoscută. La **Galeriile SIMEZA** doispzece artiști „cu nume” din generațiile de mijloc prezintă operă recentă. Ideea reunirii celor doispzece a avut-o **Marinela Măntescu**, iar rațiunea grupului e calitatea. Altfel spus, întîlnirea unor artiști de prim rang justifică ori-cînd organizarea unei expoziții. Îndin să cred că există și o cauză mai subtilă a întîlnirii de la „Simeza”. Generațiile de absolvenți ai institutelor de artă din '70 încep să manifeste ceea ce, poate nițel cam pretențios dar nu și inexact, se cheamă conștiința unui prag, a unei vîrste. Lucrurile devin mai clare dacă observăm ce neță e conștiința pragului la cei foarte tineri, la absolvenții de după 1985, cit și la foarte vîrstnicii creației contemporane. Expoziția e reflexul unei nevoi de organizare, de ordonare a intereselor de toate naturile: artistice, sociale și economice. Iar economicul nu în ultimul rînd. Cei doispzece sînt pictorii **Marilena Măntescu**, **Augustin Costinescu**, **Gheorghe Constantin**, **Ștefan Pelmuș**, **Ignat Ștefanof**, ceramiștii **Costel Badea**,

Gheorghe Fărcășiu, **Florin Mior**, **Constantin Papadopol**, bijtierul **Marian Nacu**, sculptor **Bogdan Hojbotă** și artistul decorator **Neculai Mirodoni**. Unii activează în București, alții Curtea de Argeș, Constanța, Tulcea. Cîțiva au mai exp în grup. Ceramiștii au constituit cu două decenii în urmă nucleul populației, pe atune Școli a sculpturii ceramice. Toți cei prezenți la „Simeza” au biografie cu accent a operei, ce-i într-adevăr demn de reținut, toți au onorat o seamă de expoziții colective mici, lucr ce probează o anume nevoie de structură în viața breslei, de coordonare a intereselor.

Cauza imediată a expoziției cum spuneam, ambiția **Marinlei Măntescu**. După recenziile „personale” de succes de „Orizont”, selecția actuală pictoricească arată o imperturbabilă vitalitate. Cu aceste cuvînt ajungem, în fapt, la cauza de finitorie a ansamblului.

Destui artiști mîrturisesc motivație de etapă precară, diminuare dureroasă a resurselor în relație nemijlocită cu înmulțirea grijilor vieții. Plasticienii care și-au impus să reziste o fac acționînd. Orice poziție lipsită de un program tradițional are ca program impulsul vital, acel impuls care selectează pe talentat și, în final, îl face artist.

TUDOR OCTAVIAN

Michael Douglas

Wall Street

Celebrele studiouri americane „20th Century Fox” ne prilejuiesc reintîlnirea cu actorul **Michael Douglas** și regizorul

Oliver Stone. „Wall Street”, aventură în lumea afacerilor, marilor companii ale lumii, luptă dură pentru mize valoare milioane de dolari.

LIANA TATOS

Elena Pop — Baia Mare. Caracter liniștit, afabil, cultivat și nonconformist. Posedă calități psihice deosebite și se interesează de fenomene aflate la limita cunoștințelor științifice.

Vasilescu Camelia — Slatina. Personalitate în curs de formare. Scrisul relevă totuși tendința la stabilitate, economie și posibilitatea exercitării unei profesii (mai tirziu) în care sînt necesare meticulozitatea și răbdarea.

Notă. Avînd în vedere că răspunsurile sînt date exclusiv prin intermediul revistei (în legătură cu aceasta, am ruga să nu ne mai fie trimise plicuri pentru răspunsuri), este posibilă, pentru cine dorește, folosirea unui pseudonim, care se trece la rubrica numelui de pe talonul de participare. Rugăm ca probele grafice trimise pentru analiză (cu cele 4 taloane) să fie scrise pe foi complet albe (fără pătrățele sau dictando).

CURIER JURIDIC

MATEUTA MACAVEI, sat Ponorele, jud. Bihor:
Ne scrieți că dosarul dv. nu mai este la Judecătoria Beiuș. Nu-i nimic, mai ales că în principiu, pe dv. nu vă interesează dosarul, ci sentința. Solicitați Judecătoria să vă elibereze o copie după hotărîrea pe care pretindeți că nu v-a comunicat-o. În felul acesta, veți lua cunoștință de soluția pronunțată.

IOAN POPA, sat Bălni, jud. Bihor:
a) Nu înțelegem cum s-a făcut repararea terenurilor și punerea în posesie, înainte de decizia comisiei de improprietărire. Modul acesta de împărțire a proprietății contravine dispozițiilor Legii nr. 18/1991 și nu naște drepturi de proprietate.
b) Nu hotărîrea CAP cu privire la împărțirea pământului vă stabilește dreptul de proprietate asupra acestuia, ci titlul de proprietate eliberat de comisia de improprietărire.

c) Așa că ați făcut foarte bine, punind de acord, în cele din urmă, starea de fapt cu adeverința de proprietate.
d) Cît privește hotărîrea instanței de judecată, aceasta fiind definitivă, vă este obligatorie, indiferent de părerea dv. în afara căilor de atac care v-au fost respinse, nu mai există o altă posibilitate de reformare.

e) Pe de altă parte, nu puteți revendica terenul în cauză, în lipsa titlului de proprietate care vă atestă dreptul ca atare.

ELENA UNGUREANU, Băile Olănești, jud. Vilcea:
V-am răspuns în primul nostru număr din luna iunie, dar probabil, dv. ați expediat a doua scrisoare, mai înainte de apariția acestuia. În momentul de față, cred că sunteți în posesia răspunsului nostru.

CORNELIU OLTEANU

Domnule director general George Arion,

Subsemnatul NICOLAE ENACHE din orașul INTORSURA BUZĂULUI, str. Ciucas, bl. 10, ap. 9, județul Covasna, vin la dvs. cu rugămintea de a-mi da o mină de ajutor. Aș vrea să spun că revista „Flacăra” a rămas ultima mea speranță. Pe scurt, iată despre ce este vorba. De aproximativ un an și jumătate de când numitul Jenică Pistea a fost angajat ca șofer la primăria orașului (între noi fie vorba, este întreg prieten cu dl. primar) am avut unele neplăceri. Șoferul dlui primar locuiește în același bloc cu mine, la nivelul 3, ap. 14, deci, deasupra apartamentului meu! Dimpotrivă de foarte mult timp liber, dl. șofer Jenică s-a apucat să practice diferite meserii la domiciliu, transformînd viața noastră într-un coșmar! Vă puteți imagina cît de greu m-am hotărît să vă scriu această depunere, suportînd, în fond, toate consecințele.

Dar, suferind de diabet zaharat, cardiopatie ischemică dureroasă, hepatită cronică persistentă, starea mea a ajuns, realmente, la paroxism. Menționez, de asemenea, că am doi copii, elevi de liceu (fetița este elevă în clasa a XI-a, iar băiatul într-a IX-a). Copiii mei nu pot să învețe pentru că dl. JENICĂ PISTEA a transformat pur și simplu, apartamentul într-un atelier în toată regula. Pînă noaptea tîrziu se aud ciocănituri, boncănituri, trîntituri, care se prelungesc pînă în zori de zi. N-au astîmpăr, n-au simbet și dumini, n-au zile de sîrbătoare. Nu știu de ce nu și-au găsit un atelier adecvat, că doar putea ca șofer al primarului.

Știu sigur că dl. Jenică se va supăra pe mine, dar n-am încotro! Nu-i vorba de nici o răfuială măruntă. Parcă-mi dansează pe nervi, iar starea mea este ultimativă! Am încercat să mă adresez cu vorbe de bun vecini, dar a fost în zadar. Vorbele triviale, bolovănoase, ne-au curmat de fiecare dată dialogul. M-am adresat dlui primar atît oral cît și în scris, în două-trei rânduri. Dar, șoferul primăriei este parcă anume pregătit să-mi facă în ciudă, intensitatea decibelilor crește spre orele mici ale nopții.

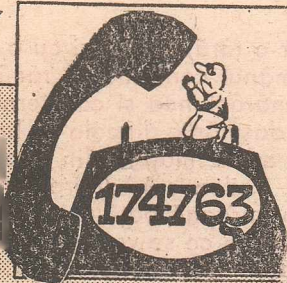
Actualmente sînt organ de control la două societăți comerciale agricole cu capital preponderent de stat, din municipiul Sf. Gheorghe. Îmi desăvîrș activitatea pe o rază de circa 100 km față de domiciliu. Explicabil, așadar, că atunci cînd ajung seara acasă, aș vrea, din tot sufletul, liniște. Din nefericire pentru mine și familia mea, nu mă pot culca decît la orele 24, de regulă. Apartamentul pe care-l am este proprietate personală! Dar nu sînt stăpîn pe deplin pe el, întrucît vecinul meu JENICĂ PISTEA îmi face nopțile amare, albe, parcă intenționat!

Domnule redactor șef,

Subsemnatul Ștețea Vasile și soția Ștețea Ana, domiciliată în orașul Borșa, județul Maramureș, cu mare rugămintă venim la dvs. pentru a ne ajuta. Fiul nostru, Vasile Ștețea, născut la 28. 06. 1975, a fost elev la o școală din municipiul Satu Mare. În anul școlar 1990/1991 a fost internist la Liceul CFR din Satu Mare. La data de 16 octombrie 1990, pedagogii din internatul amintit, respectiv, Olteanu Marius și Ioan Sandor au venit la internat seara, în stare avansată de ebrietate. Acești bețivani l-au bătut pe fiul nostru într-un hal fără de hal. În urma cîmplitei bății fiul nostru a fost internat la Spitalul județean Satu Mare. În stare de comă fiul nostru a fost transportat de la Satu Mare la Oradea. La acest spital fiul nostru a decedat la 25 octombrie 1990.

În toate analizele făcute se constată că decesul a survenit în urma maltratării și bății bestiale. Faptele bestiale ale celor doi bătași criminali s-au adunat între copertile unui dosar penal, dar acești doi indivizi, prin relațiile lor locale, au mușamalizat cazul! Am aflat din surse sigure că nu s-a luat absolut nici o măsură pentru că soția lui Olteanu Marius este ofițer de poliție în cadrul Poliției din Satu Mare! În ciuda faptului că am făcut mai multe apeluri la Procuratura județeană Satu Mare, Procuratura Generală a României, răspunsurile primite au fost formale și fundamentale neesențiale, eludîndu-se adevărul. Mai mult chiar, răspunsul Procuraturii Generale este copiat aproape fidel și este iden-

Dacă ați epulzat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

tic cu acela al Procuraturii județene Satu Mare. În urma acestei crase iresponsabilități ne-am adresat și dlui Theodor Stolojan, primul-ministru al Guvernului. Din nefericire pentru noi părinți îndurerați, nu am primit nici un răspuns.

Vă rugăm din suflet să dați curs acestei scrisori, pentru a demonstra organelor în drept cum se face urmărirea penală la Satu Mare și cum tergiversează un caz limpede ca lumina zilei, sub aspectul infracțiunii de lovitură dure, cauzatoare de moarte. Așteptăm cu mare încredere sprijinul revistei „Flacăra”, care a făcut atîta lumină și dreptate în cazuri grave și similare cu al nostru. Cu respectul cuvenit unei publicații de real prestigiu,

Ștețea Vasile și Ana

Nota redacției. Am dat curs misivei dvs. Vă înțelegem perfect durerea și înfrustrarea. Vom întreprinde noi înșine o anchetă în acest sens. Pînă una alta, vă rugăm să ne trimiteți în copie (fotocopie, xerocopie) toate actele pe care le dețineți în acest caz în adevăr tragic și cu consecințe iremediabile.

Domnului redactor-șef al revistei „Flacăra”

Subsemnatul Mihail Iulia, cu domiciliul în orașul LUGOJ, str. Nera, bloc 24, ap. 5, județul Timiș, vă rog să mă ajutați să ies din impasul pe care-l traversez. Am nevoie urgentă de adev-

rințe de la fostele întreprinderi unde am lucrat, pentru a-mi întocmi dosarul de pensionare. De un an și jumătate încerc să-mi rezolv acest dosar și nu reușesc. Menționez că am solicitat aceste adeverințe prin poștă, dar nu am primit nici un răspuns, iar din 9 ianuarie 1989 sînt, pur și simplu, șomeră, deci nu am posibilitatea financiară de a mă deplasa la vechile mele locuri de muncă.

Voi enumera, mai jos, locurile mele de muncă, de unde solicit adeverințele de vechime. Am lucrat la Trustul de construcții Craiova, jud. Dolj — mai concret, la Baza de utilaj și apoi la Școala profesională de construcții — din septembrie 1956, pînă în septembrie 1957. Am lucrat ca învățătoare în satul Minișul de Sus (comuna Tăuț, județul Arad), din septembrie 1957 pînă în septembrie 1958. (În două rânduri le-am scris și nu mi-au răspuns!). Timp de 5 luni de zile am lucrat ca sezonieră (în anul 1958), la Fabrica de zahăr Podari, județul Dolj. Nici ei nu mi-au răspuns după două apeluri scrise și semnate. La Trustul minier „Oltenia”, cu sediul în Craiova, am lucrat, de asemenea. Arhiva acelei unități se află acum în orașul Motru, județul Gorj. Nu mi-au răspuns după cele două apeluri ale mele prin poștă. La întreprinderea minieră „Oltenia” am lucrat din octombrie 1959 pînă în noiembrie 1962. Tot în județul Dolj am lucrat ca bibliotecară (biblioteca din comuna Pielești), din ianuarie 1959 pînă în octombrie 1959. Tot în două rânduri le-am solicitat ade-

verința de vechime, dar nu mi-au răspuns. Vă rog mult să mă ajutați.

Cu stimă și recunoștință,
Mihail Iulia

Nota redacției. Redacția revistei „Flacăra” adresează pe această cale rugămintea de a trimite dnei IULIA MIHAIL din Lugoj, adeverințele solicitate, mai cu seamă că avem de-a face cu o femeie în vîrstă și bolnavă și fără mijloace de subsistență. Scrisoarea publicată de noi ține loc într-un fel de cerere oficială.

Primarii iadului în ofensivă

Cum era și firesc, în perioada post-revoluționară, conducerea primăriilor a fost preluată, cu entuziasm, de către un nou val de primari. Unii dintre aceștia s-au străduit, cît de cît, să cochetze cu normele democrației, însă, o mare parte, au adoptat față de semenii lor un comportament similar cu cel al arendașilor de altă dată. Că așa s-au lucrurile, o demonstrează chiar faptele lor. De pildă, primarul comunei Secu-Dolj, Constantin Buță, a refuzat, în mod sistematic, să repună în drepturi pe veteranul de război Cornel Strimbu, prin neatribuirea suprafeței de 5000 m², pămînt cu care veteranul fusese improprietărit în 1945 prin decretul 187. Așa se face că veteranul Cornel Strimbu a fost nevoit să ia calea judecătii, tîrînd prin tribunale, la chere-mul unui primar patibular. Justiția a făcut lumină, din dreptate veteranului de război, dar primarul nici pînă în prezent nu l-a pus în posesia pămîntului.

Ionică Ghelase, primarul comunei Bistreț-Dolj, a bătut în plină stradă pe un consătean al său, handicapat, lipsit de brațe și de apărare.

Nici primarul comunei Vela din același județ nu s-a lăsat mai prejos față

de confrății săi de breaslă. Atitudinea acestui mic Nero a fost de-a dreptul scandalosă față de bătrînii suferinzi Maria și Grigore Firescu care au plecat cu lacrimi în ochi de la fatidica întâlnire cu primarul.

De neînțeles este faptul de ce Prefectura județului Dolj lasă, în virtutea inerției, proliferarea unor asemenea fapte reprobabile.

Sora lui Bruce Lee a trecut prin gara Craiova

Tînăra originară din comuna Dobrotești-Olt, pe nume Elisabeta Viașu, venise după cumpărături la Craiova. Toată ziua a alergat de la un magazin la altul. Spre seară, obosită și deprimată de prețurile incredibile, s-a retras către gară. A cumpărat biletul pentru tren și aștepta, în liniște, privind lumea din jur. Dar de unde atîta liniște în gara Craiovei? Un grup de indivizi dubioși au și apărut lîngă fată, făcîndu-i propuneri nu prea ortodoxe. Nu s-au mulțumit numai cu atît. Au început să-i plimbe lama unui cutit pe pielea gîtului. Toată lumea din gară a încercat să se fureze, dar nu s-a pierdut cu firea. Vreo cîteva figuri și a scăpat de lama tăioasă a cutitului. Apoi, s-a propit bine pe picioare și le-a administrat o „sărjă” de lovitură cu pumnii, încît derbedeii au fost vînturați ca niște cirpe pe mozaicul gării. Cîneva din mulțimea care rămăsese cu ochii holbați la o asemenea scenă terifiantă a exclamat: „fat-o pe sora lui Bruce Lee!”

Ion Ceaciru
Craiova, Cartierul „1 Mai”, Bloc 17, sc. I, et. II, ap. 9

COMUNICAT

Pînă la 10 iunie 1992, Banca Agricolă a onorat cererile de valută depuse înainte de 15 aprilie în limita încasărilor proprii și a sumelor primite de la Banca Națională a României. Cererile rămase neonorate vor putea fi soluționate în măsura în care Banca Națională va pune în continuare la dispoziția Băncii Agricole noi sume în devize.

Semnat,
Vicepreședinte NICOLAE CHELU

RANK XEROX

LIBERTATEA DE A-LE ALEGE PE CEL MAI BUN

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIAȚA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA ȘI BENEFICIAȚI DE
O EXCELENȚĂ CALITATE A LUCRĂRILOR.

DISTRIBUTORI AUTORIZAȚI RANK XEROX:

ALFASOFT srl Zalău Tel.: 996 / 15 881	APEL srl Arad Tel.: 966 / 15 231	AREXIM srl București Tel.: 14 98 34	ADYLUS srl București Tel.: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl Tîrgu Mureș Tel.: 954 / 16 644	COMSER srl Hunedoara Tel.: 957 / 12 538-132	COMSERVICE co Bacău Tel.: 931 / 46 642	ESTICO srl Brasov Tel.: 921 / 19 052
FIBA IMPEX srl Ploiești Tel.: 971 / 24 717	FIBA (NORD) Suceava Tel.: 987 / 26 996	METRONOM Piatra Neamț Tel.: 936 / 14-570	METPRIBOR Chisinau Tel.: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl București Tel.: 13 43 73	TOP EDGE ENGINEERING srl Craiova Tel.: 941 / 63 193	UNIVERSAL I. D. srl Iasi Tel.: 981 / 42 110-1209	

CLIP Publicitate

Într-o țară săracă și cu o industrie turistică părăginită, românul continuă să rămână o gazdă ospitalieră. De aici amărăciunea și constatarea lui de a se vedea tratat cu dușmănie dincolo de hotarele ei. Însemnările noastre vă aduc imagini din spațiul maghiar, unde propaganda iredentistă, antiromânească, a contaminat, se pare o întreagă națiune. O realitate tristă, rușinoasă, în țara Europei ce se vrea astăzi unită și eliberată de sechelele naționalismului sovietic.

Cititorul este invitat să ne însoțească și pe pământul Austriei. Acolo unde civilizația și politețea se apropie de cotele perfecțiunii. O călătorie în alb și negru, dar plină de concluzii laborioase pentru omul ce știe să vadă, să sperie și să creadă în izbînda rațiunii.

Prin Ungaria pe tăcute

La punctul de frontieră Bors, călătoria noastră dă scinte de bun augur. Dacă trecem cu vederea lentoarea formalităților vamale și vorba grea, bolovănoasă, a personalului grăniceresc, depășirea fruntariilor se face în condiții acceptabile.

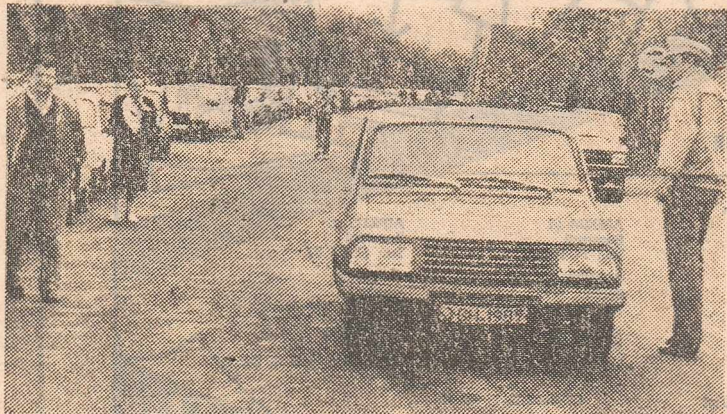
Dar spațiul maghiar ne provoacă de îndată un sentiment vag de insecuritate. Privirile picșoase ale trecătorilor, ochii, dele dușmănoase ale automobilistilor, un cer greu, apăsător, ne fac să simțim că aici nu sîntem nici doriti, nici agreați. O simplă impresie? Insoțitorul meu, cetățean român de origine maghiară, mă avertizează jenat că în cazul unor dialoguri intempestive cu reprezentanții ordinii publice, sau cu personalul din magazine, e mai cuminte să o fac pe mutul. Vorba românească irită și chiar poate aduce complicații nedorite. Ceea ce avea să se adevărească în scurtă vreme. După numai cîțiva kilometri, un echipaj al poliției ne reperează de la distanță. Și cu toate că am trecut cu bine prin filtrul vamal, sîntem obligați să deschidem portbagajul și valizele. Cu ochi vicleni și ostili, un grăsan mustăcios e în vîdită căutare a nodului în papură. Și-l va găsi neapărat ca să ne oblige, satisfăcut, la o amendă de 500 de forinți. Scena se repetă după alți 20-30 kilometri. Avizat să nu, un alt echipaj ne pescuiește OLTCIT-ul din întreg șirul de mașini. Întrebări, șicane, ton agresiv. După localitatea Berettyóújfalú întîlnim o „Dacie” cu număr de Vileca. Stă parcată la marginea șoselei. Cei doi turiști ne povestesc cu lacrimi în ochi că au fost amendați cu 3.000 de forinți pentru că au circulat fără centura de siguranță. Au rămas lefteri, și n-au altceva de făcut decît să revină în țară. Pentru ei, voiajul în Ungaria s-a încheiat după numai o oră.

Ne continuăm drumul cu alte trei popasuri dictate de Poliția rutieră. Noroc cu vorba ungurească a prietenului meu, ce mai descrețește frunțile, imblinzind furia iredentistă. Rolul meu e unul singur: să tac. O fac și în magazine sau la stațiile de alimentare cu carburant. Interlocutorii noștri pînă cu insistență aceleași întrebări: Ce se întîmplă în România? Ce

fac românii cu bieții maghiari? De ce atîta bestialitate față de minoritățile naționale? Constat oripilat cum propaganda mincinoasă, antiromânească a făcut adevărate ravagii în conștiința publică. Calomnii, răs-tălmăciri fioroase, informații trunchiate au adus aici imaginea unei Românii de sălbateci, însetați de sînge și răfuleli. Om de bună credință, insoțitorul meu încearcă să bareze aceste furii, explicîndu-le celor prezenți că nu sînt decît victimele unei propagande răuvoitoare. Între timp, singur în mașină, eu îmi continui rolul de mut. Tac și tac umilit, infuriat, neputincios în fața dezlănțurii de ură sovîină.

O, Doamne Dumnezeu! Din ce creiere bolnave și sălbatice se alimentează acest conflict absurd între două națiuni ce au zăcut o jumătate de veac sub cizma rusească? Naționalismul sovîin nu e decît expresia primitivismului și incivilității. E o rușine, o dovadă de carență morală și intelectuală. Urletele iredentiste vin din noaptea Evului Mediu, sau poate chiar din vremurile hoardelor altăice. După cum, deopotrivă, nici intervențiile suburbane din Parlamentul român nu au darul de a netezi calea înțelegerii. Conflictul româno-maghiar e o problemă delicată pe care o cunosc numai ardelenii. Da, domnii parlamentari, românii ardeleni, cei ce și-au lăsat morții la Iași și Treznea și care cunosc prea bine trufia și sangvinitatea maghiarului sînt tot singurii în stare de a găsi soluții conciliante. Cu imprecacii și dușmănie carăbă nu se rezolvă un conflict indemn și păgubitor pentru unguri și români deopotrivă.

Otrăvit de aceste ginduri amare am avut totuși răgazul să constat și o altă față a Ungariei: expansiunea sa economică. E de ajuns să o parcurgi cu mașina pentru a vedea cum țara își leapădă rapid cojoacele socialismului, cultivată intens de capitalul străin, legată de Occident prin zeci de canale diplomatice și economice. O realitate pe care o consemnez fără invidie, doar cu regretul că în biata noastră Românie, spațiul binecuvîntat de Dumnezeu și cu resurse potențiale infinite mai mari, istoria continuă să facă pași de melc.

Vama Bors. De ambele părți, lentoare, ton insolent, căutarea nodului în papură.

Sat austriac obișnuit. Fiecare gospodărie e un micro-combinat de carne și lapte. Prestațiile turistice sînt și ele la cel mai înalt nivel. România poate găsi aici modele desăvîrșite pentru o economie agrară montană.

...Și prin Austria pe șoptite

Pentru omul de la volan, Austria înseamnă de îndată o lume tăcută de inscripții și simboluri. Omul din marginea șoselei, drumetului, căruțașul, ciclistul, săteanul din ocoale sau bătătura casei sînt aici de negăsit. În locul lor, un dialog surd cu criptografia autostrăzii. „Aufahrt. Achtung Wachau! Sperrungen... O mică neatenție și ești obligat să faci eale întoarsă pentru a relua conversația cu semiotica rutieră. Este doar una din primele realități ce despart Occidentul de societățile bucolico-feudale ale fostului lagăr socialist.

Ei bine, nu voi scrie despre ceea ce toată lumea a auzit, a văzut, sau cunoaște din relațiile martorilor. Nu voi vorbi de ordine, curățenie și civilizație, atribute atît de proprii spațiului germanic. Inutil să concurez prin descripții și metafore imaginile televiziunii și albumelor ilustrate dedicate Vienei, Salzburgului și paradisului turistic al Tirolului. În Austria, de care ne leagă cu adevărat tradiții multiseculare, românul revine pentru a căuta exemple de gîndire economico-socială, și acele rețete ale unei vieți moderne, adică umanitare, de care ne-au despărțit vreme de decenți apocalipsa comunistă.

Ostermiething, un sat oarecare

Sîntem în Austria la invitația familiei Silvia și Viorel Arghiropol, ca și a unui grup de români pripășiți prin satele din jurul Salzburgului. Domnul Arghiropol, inginer geolog, a părăsit România în vara lui 1989, sub ploaia de gloanțe a grănicerilor ceaușisti, împreună cu alți doi prieteni, inginerii Dragoș Vasiloiu și Mihai Conțiu. Pe urmele lor aveau să sosească după revoluție inginerul Adrian Soare din Bacău, soțiile și copiii. După luni petrecute la lagărul de la Treischkirchen, au izbutit să-și facă un rost prin landul nord-vestic al fostei monarhii. Austriecii nu sînt bucuroși de acești musafiri nepoftiți, dar dacă trebuie să le fie gazde, le acordă o asistență socială decentă, locuințe în pensiuni, hrană, îmbrăcăminte și ocrotire sanitară gratuită. Spre deosebire de Germania, refugiații politici au aici drept de

muncă. Din toți cei amintiți, numai domnul Dragoș Vasiloiu lucrează pe post de inginer și este, se pare, foarte apreciat. Ceilalți, atît bărbații cît și femeile, ocupă servicii sub calificarea dobîndită în țară. La Ostermiething locuiesc pe același palier familiile Vasiloiu și Arghiropol, dar duminică, grădina din spatele casei geme de vorbă românească. Mai multe familii se revăd la un pahar de bere. Nimeni nu se declară mulțumit de viața de Austriec, cu toate că cei mai mulți beneficiază de locuințe și de un nivel de viață pe care le-ar invidia multe familii din România. Dar din conversațiile la care asist, răzbat valuri de melancolie și dorul de țară.

Satul în care au loc aceste reuniuni e unul obișnuit. Obișnuită este și casa țărănului Kurt Zammmer de peste drum pe care am prilejul să o vizitez. E o clădire cu două etaje și trei grajduri cît niște hangare de aeroport. În ele își duc viața peste o sută de animale (vacă, vițel, taurăși), cifră medie pentru o gospodărie austriacă. Prin ogradă, o foaie de tractoare și mașini agricole. Mecanizarea substituie munca manuală a zeci de persoane. Din rezervoare uriașe, laptele e supt în fiecare dimineață de autocisternele ce-l transportă la fabricile de lactate. Austria e o țară de vîcari, un uriaș combinat de carne și de lactate, cum ar fi putut fi în bună măsură și România. Într-o țară pustiită de război (și din nou la fel ca România), zootehnia a atins cote de eficiență pe care le egalează în Europa doar Olanda și Elveția. Așezările rurale s-au transformat în orașele sau sate turistice. La Ostermiething, sat, cum spuneam, de talie mijlocie, își oferă serviciile: 4 bănci, 3 magazine universale, două magazine de produse electrice, o drogherie, o farmacie, 3 timpplării, un cîmin de bătrîni cu 60 garsoniere, un magazin de mobilă, magazin de încălțăminte, 4 brutării, 6 măcelării, o policlinică, mai multe hanuri (Gasthaus), 3 popicării, 8 terenuri de tenis, un stadion pentru meciuri în nocturnă, două stații de benzină și multe altele. Comentariile le las pe seama cititorilor.

Revenind la compatrioții mei,

mai pot nota cu bucurie că după invazia țigănească din 1990, locuitorii au revenit treptat la sentimente mai bune față de români. Aceștia sînt chiar mai apreciați decît emigranții cehi sau polonezi. Nu e o noutate. În străinătate, românul face față onorabilă. Inteligent, talentat și investit cu simțul imitației, el se calchiază repede pe modelele occidentale. Îi întreb la sfîrșit cînd au de gînd să revină în România. Urmează cîteva minute de tăcere secundată de zîmbete stîlbe: „Oricum, nu prea curînd. Copiii noștri au aici cu totul alte condiții de viață și instrucție”.

Grüss Gott

Oprim pentru un scurt popas în cunoscuta stațiune montană Zell am See. O femeie tînără își parchează mașina în apropierea noastră. Se înclină ușor, ne zîmbește: „Grüss Gott” (Laudat fie Domnul). Stau pe o bancă în fața lacului și privesc forfota aștelor de vilegiaturisti. Doi bărbați în vîrstă trec prin fața mea. Îmi zîmbește: „Grüss Gott”. Într-un magazin din Salzburg întîlnesc privirile unui mușteriu oarecare. Omul se înclină: „Grüss Gott”. În piața Domnului, un tînăr coboară dintr-un taxi. Mă nimeresc în fața lui: „Grüss Gott”. Între Braunau și Oberndorf, mașina ne este reperată de radarul poliției. Surizător, amical, se apropie un agent tînăr: „Grüss Gott”. Ne frunzărește pașapoarele, anunțîndu-ne că am depășit viteza legală. „Aveți bani austrieci?” Primește răspunsul din fețele noastre consternate. Ne face semn că putem pleca, își duce

mina la chipiu: „Grüss Gott”. De-a lungul și de-a latul țării, oamenii se mișcă în această atmosferă de calm senin. Austria e un mare sat unde trecătorii își dau binețe, așa cum se întîmplă (din ce în ce mai rar) și în satele românești. Dincolo de inamicități personale, de concurență profesională, de luptă pentru bani și putere, dincolo de aceste vicii și urgii ale existenței, omul redevine om. Pe stradă, în magazine, în parcasele de pe șosele, în instituții publice, cetățenii n-au altceva de împărțit decît liniștea pașnică. Vorba lor e moale chiar la yeselie. Se vorbește aproape pe șoptite, dar cu surisul pe buze. De aici chipul destins, senin al cetățeanului milcoiului, o globalitate psiho-comportamentală exprimată atît de bine de cuvîntul „gemütlich”, adjectiv fără corespondență exactă în limba noastră, și în a cărui sferă se intersectează un avantaj semantic: bunătațe, căldură, calm, dragălașenie.

Nimic din crisparea și suspiciunea bietului român, dispus să vadă în fiecare nou întîlnit un adversar potențial: un concurent la distribuția alimentelor și locuințelor, unul în plus la cozile pentru benzină și combustibil, gata să-i ia locul în tramvai, să-i fure timpul în fața ghișeilor, să-i fure munca și chistigul, să-i fie dușman și nu prieten în lupta pentru existență.

Cititorul a observat, desigur, dese referiri la România pe parcursul itinerariului austriac. Am făcut-o deoarece acest mic stat ne oferă imaginea a ceea ce ar fi fost, sau mai poate deveni țara noastră în condiții de muncă laborioasă și travaliu intelectual. Arealul nordic al României seamănă izbitor cu partea nord-vestică din Austria prin potențialul turistic și ca bază pentru o agricultură montană modernă. Bucovina și Maramureșul amintesc de deosebitele zone Oberösterreich-ului. Numai că din turism, austriecii obțin anual 10 miliarde dolari. Pentru Austria nu are nici mare, și nici mirifică delia. Și nici cîmpul și bazinele noastre viticole. Dar a avut în schimb și ea cele cinci decenii de viață liberă postbelică ce au redimensionat civilizația jumii apusene.

Făcînd suma celor de sus, mă încumet să cred că, pentru viitorul apropiat, Austria ar putea fi un principal model în gîndirea și soluțiile economiștilor noștri.

LIVIU TIMBUS

Fotbal

Biroul F.R.F. amenință Guvernul

Există o vorbă care spune că să stăm strimb și să judecăm drept. Ideal ar fi să stăm drept și să judecăm tot așa, dar chestia asta nu este, pare-se, la îndemina oricui. În ceea ce mă privește, sint gata să stau oricum, adică în cap, în nas, în urechi, în bărbie, în deget — e mai încoace-încolo, oriunde — numai și numai să pot pune la o concluzie privind azlul Unirea Alba Iulia — J.T.A. Înțeleg că U.T.A. este inovată pentru că unul din amenii săi de bază, Jivan, a fost surprins în flagrant, respectiv în clipa în care îi înmăna lui Călan suma de 1,5 milioane lei. Înțeleg că numitul Călan, fost om al Unirii Alba Iulia, și-a primit pedeapsa pen-

tru că a pus la cale întreaga afacere. Înțeleg că vinovați sînt și cei 4 jucători ai Unirii pentru că au participat la discuțiile privind trîntirea meciului. Că ar fi trebuit să se aibă în vedere faptul că jucătorii și-au anunțat antrenorul despre matrapazlicurile ce se puneau la cale, faptul acesta ar fi trebuit să cîntărească în balanța judecătii. N-a cîntărit. Degeaba a licărit în acei jucători o firavă lumină de conștiință. În fine, trec peste toate astea, dar nu înțeleg nici în ruptul capului de ce a fost sancționată Unirea Alba Iulia. Sigur că da, s-ar putea invoca ideea că Unirea a tănuțit toată afacerea. Dar despre ce fel de tănuțire putea fi vorba atîta vreme cît orga-

nele locale ale Poliției și Procuraturii anunțaseră la București cazul de corupție încercat de U.T.A.?! Acestea fiind zise, din cele trei deliberări a tot atîtea comisii ale fotbalului nostru, cea mai aproape de adevăr ni se pare cea a Comisiei de Apel. Numai că Biroul F.R.F. a ținut neapărat să taie în carne vie, fără nici un fel de discernămint și fără nici un fel de argument privind vinovăția Unirii Alba Iulia. Simțindu-se, parcă, prea intransigent, membrii Biroului federal au anunțat că își vor da demisia dacă Guvernul dispune reanalizarea cazului. Cum altfel se poate numi această amenințare decît șantaj? (V.N.).

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gatu

DIN ARITMETICA SPONSORIZĂRII (II)

Reluăm, ca să zic așa, socotelile de sponsorizare, redînd integral și art. 24 din Legea Bugetului de stat pe 1992:

Art. 24. Plătitorii de impozit pe profit, alții decît regiile autonome și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, pot efectua anual prelevări și donații în scopuri umanitare, precum și pentru sprijinirea activităților sociale, culturale și sportive, care se scad din veniturile realizate în vederea determinării profitului impozabil, într-o cotă de pînă 2 la sută aplicată asupra fondului de salarii anual.

Acesta este articolul referitor la agenții economici particulari. Să plecăm tot de la un fond de salarii anual de 100 mil. de lei și de la un profit brut la sfîrșitul anului de 20 mil. de lei. Dacă nu se cheltuiesc bani conform art. 24, atunci impozitul pe profit va fi de 8,85 mil. de lei, iar profitul net de 11,15 mil. de lei. Dacă se acordă fonduri pentru activități... și sportive, deci se aplică art. 24, profitul brut de impozitat este de 18 mil. (am scăzut 2 mil. adică 2% asupra fondului de salarii), impozitul de plată este de 7,95 mil. lei, iar profitul net de 10,05 mil. În fapt, respectiva firmă particulară acordă pentru activitățile social-culturale și sportive 1,1 mil. și nu 2 mil. pentru că 0,9 mil. provin din reducerea impozitului pe profitul brut.

Articolul 25 din aceeași lege oferă încă o cale pentru sponsorizare, valabilă pentru toți agenții economici, care pot face cheltuieli de reclamă și publicitate, deductibile din profitul impozabil, în limita unei cote de 3 la sută aplicate asupra diferenței rezultate din totalul cheltuielilor și totalul veniturilor încasate într-un an. Presupunînd un profit brut de 25 mil., profitul net este de 13,9 mil. în cazul în care nu sînt cheltuieli pentru reclamă și publicitate. Dacă sînt, și anume de 3 la sută, profitul net ajunge la 13,48 mil., deci mai puțin cu aproximativ 412 mii, dar și impozitul pe profit este mai mic cu 337 mii lei.

Inchel, pentru moment, acest subiect atît de important pentru prezentul și mai ales viitorul sportului, recapitulînd aspectele care mi se par cele mai importante:

a) în situația unei sponsorizări, se asociază prevederile art. 23 și 25 din Legea Bugetului pe 1992 (în cazul firmelor cu capital integral sau majoritar de stat) sau ale art. 24 și 25 (în cazul altor agenți economici, este vorba de agenții particulari);

b) dacă ne gîndim la puterea agenților economici români, procentele nu înseamnă prea mult, dar să nu uităm, că pe lîngă reducerea profitului net se reduce și impozitul pe profitul brut, lucru care nu prea se știe și care nu este de neglijat!

c) orice club, secție sau sportiv pot avea unul sau mai mulți sponsori, care beneficiază de următoarele facilități, în contul sumelor cheltuite: reclamă pe echipament, panouri publicitare în bazele sportive sau marcarea prestigiului firmei în mass-media;

d) impactul sau efectul publicității prin sport sînt atît de mari încît singura mare problemă de a investi în ce sau în cine trebuie, odată rezolvată, nu vî rămîne decît să fiți siguri că ați făcut o afacere bună, nemaivorbind de faptul că sportivii sînt cei mai cunoscuți dintre români, și vor fi și în continuare și reprezintă una dintre cele mai profitabile și mai nobile investiții posibile.

ASTRA ARAD PROMOVEAZĂ ÎN DIVIZIA NAȚIONALĂ? PROPUSEM UN BARAJ PENTRU ECHIPELE LASATE PE LOCUL DOI

După mai multe hotărîri ale unor comitete și comitii, Biroul Federal a decis în cele din

VIAȚA ÎN B

urmă niște sancțiuni atît de aspre, încît U.T.A. și Unirea Alba Iulia nu mai aveau nici un fel de șanse practice de a mai n- tri promovarea în Divizia na-

SOCOM „VICTORIA”-MĂRĂȘEȘTI

Str. Republicii nr. 131

SOCOM „VICTORIA”
Mărășești

Telefon 940 / 30321 sau 30235

PUNE ÎN VINZARE:

Stație spălare auto

Cabină vopsit auto

Piese schimb auto

Utilaje service auto

Macara „Pionier”

Trolu electric

Macara planșeu

Mașină periat blană

Stație încărcat frigider

Stație verificări electrice

SOCOM „VICTORIA”
Mărășești închiriază spații
pentru activități de produc-
ție.

EXECUTĂ CU SAU FĂRĂ MATERIALUL CLIENTULUI:

Confecții pentru bărbați,
emei și copii

Tricotaje

Lenjerii de pat simple

sau brodate

Mobilier lemn

Confecții metalice

Luminări

Mecanica abuzului

Legea bunului plac

Aplicarea Legii fondului funciar continuă să se facă după bunul plac al primarilor deveniți — în unele cazuri — instanța supremă în acordarea dreptului de (re)improprietărire cu terenuri agricole. Cu un curaj demn de cauze mai nobile, ei ignoră legile în vigoare, recunoscîndu-și și asumîndu-și pe mai departe abuzul. Nimeni și nimic nu îi poate cîntî din strîmba lor hotărîre, pentru că în acești doi ani li s-a inoculat, puțin cîte puțin, sentimentul unei țări de izbeliste, în care fiecare poate face tot ce dorește.

În asemenea primar este dl. F. Anton din comuna Gura-Foii, județul Dimbovița. Iată cum aplică domnia sa Legea nr. 18/1991:

Elena Minoiu este de băstînă din Gura-Foii. În prezent locuiește într-o comună învecinată, Valea Mare. Comisia de improprietărire de aici nu a putut să-i satisfacă cererea de strămîntare a suprafeței de 1,12 ha din Gura-Foii, pe care o moștenise de la tatăl său, conform testamentului nr. 468/1945,

din lipsă de teren disponibil.

Drept urmare, Elena Minoiu s-a adresat cu cererea nr. 3891/19.08.1991 primăriei din Gura-Foii pentru a fi pusă în posesie. Dar dl. primar avea alte gînduri cu acest pămînt, așa încît i-a respins cererea. Acesta, pămîntul, a revenit — pe coincidentă — tocmai nepotului domnului primar!

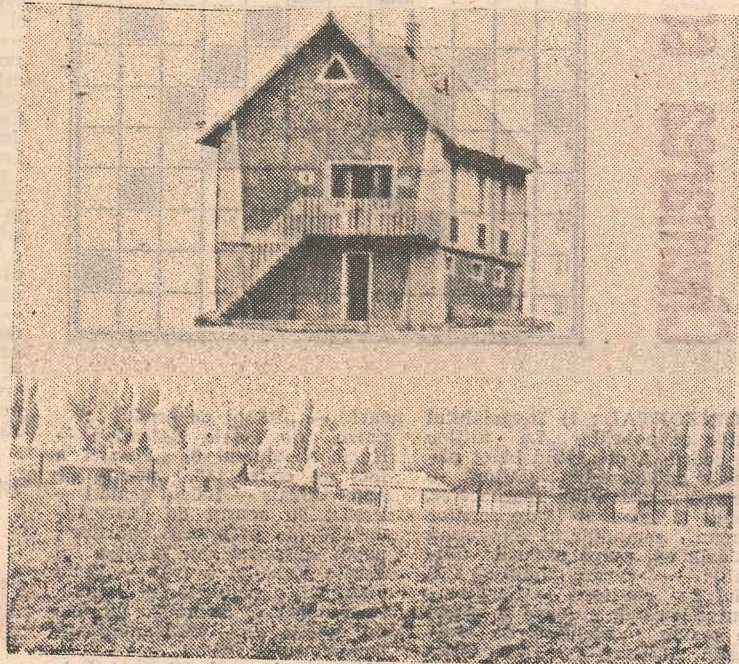
Elena Minoiu s-a plîns mai departe Comisiei Județene de aplicare a Legii fondului funciar, dar nici aici nu a găsit înțelegere. Împotriva hotărîrii acestei comisii, Elena Minoiu a intentat acțiune în justiție. Sentința civilă nr. 426 a Judecătorei Găești îi dă cîștig de cauză, procedînd la reconstituirea dreptului său de proprietate funciară în intravilanul comunei Gura-Foii. Hotărîrea a rămas definitivă. Nu și pentru dl. primar Petre Anton, care — după cum se va vedea mai jos — nu recunoaște nici o autoritate, cu excepția bunului său plac.

Pe data de 17 aprilie 1992, Elena Minoiu a depus la primăria Gura-Foii cerere de acordare a dreptului de proprietă-

te, susținută de copia hotărîrii judecătorești care consfințează acest drept. Dl. primar, aflat într-o criză prelungită de orgoliu, a replicat petentei că nu vrea să-i soluționeze cererea, chiar dacă posedă acte doveditoare. Mai mult, dl. Petre Anton a avut o atitudine defăimătoare vizavi de instanța de judecată calificîndu-i pe judecători drept „incompetenți”.

A urmat un șir nesfîrșit dar și ineficient de audiențe la mărimile județului Dimbovița. Astfel, pe data de 22.04.1992, Elena Minoiu a fost primită de șeful Oficiului Juridic al Direcției Agricole Județene care, în loc să găsească o rezolvare concretă cazului, s-a mărginit să... avizeze și să stampileze (!!) hotărîrea judecătorească.

Dl. subprefect Puscasu — care se ocupă cu prioritate de aplicarea Legii nr. 18/1991 — și-a declinat competența, afirmînd că „primarii nu mai sînt subordonații prefecturii și ca atare nu-l pot trage la răspundere pe Petre Anton”. Să auzi și să te tot minunezi! Este clar că dl. subprefect nu a lecturat încă Legea administrației publice, pentru că această lege cuprinde o serie de atribuții ale prefecturilor, între care și anularea actelor ilegale emise de primari. Identic a reacționat și dl. prefect. Iar unul din juriștii prefecturii, dl. Sălceanu, a pus punctul pe „i”: „Nimeni nu-l poate obliga pe primar să ducă la îndeplinire hotărîrea judecătorească definitivă și executo-

rie”. Chiar așa, domnule jurist? Se vede că n-ai fost un student prea sirguincios!

Între timp, nepotul dlui primar, neîncurcîndu-se în astfel de subtilități legislative, s-a apucat serios de treabă. A arat și însămintat terenul. Pentru

anul viitor are gînduri mari: să-și construiască o casă pe acest teren.

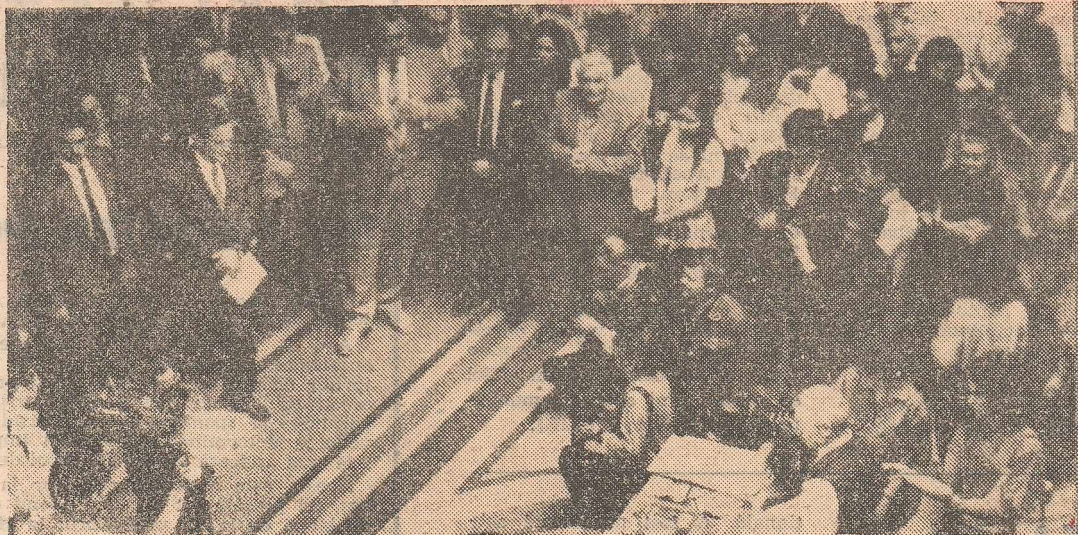
Ce zice Guvernul nostru tehnocrat despre acești pseudo-funcționari care papă degeaba banii contribuabililor?

LUCIAN TUDORANCEA ■

PREMIILE FLACĂRA

13 + 1

La început a fost așa, că în ziua de 13 a lunii iunie, la ora 13, urma să înmănmăm 13 premii FLACĂRA. Dar trecerea într-o veșnicie a bunului și talentatului nostru coleg de la Televiziune, Virgil Tatomir, ne-a determinat să mai adăugăm un premiu, al lacrimilor și al eternei noastre păreri de rău. Și au fost 13+1 premii. Decernarea lor, la data și ora anunțate, în foaierul Ateneului Român, a însemnat o sărbătoare, a spiritului și a sufletului. Ne-au onorat cu prezența oameni politici, personalități din domeniile literaturii, artei, culturii, oameni de afaceri și, firește, ziaști, colegi de-al noștri de breaslă. Despre cum a fost vom relata pe larg în numărul viitor.

CAROLE 1986-1991

Pentru el, cel mai frumos dar: un fiu

„Nu-ți refaci niciodată viața, o cîntîni” îi plăcea lui Montand să repete. Și, în umbra amintirii Simonei Signoret, în martie 1987 Yves impunea alături de el imaginea Carolei Amiel. Așa s-a brăncă drăguță, dulce, neabătută, în seamă, cu 39 de ani mai tină decât el devenea, cer de-a patra femeie marcată din viață. Ea se afla de mai multă vreme în preajmă. Secretară atentă, în această calitate îi urmăsea pe cîntăreț în jurul lumii în 1991, înainte de a intra oficial în existența lui și de a-i căruia fiu pe care nici una dintre femeile care o precedaseră nu reușiseră să i-l dea.

Valentin... „Cu el, spunea Montand, am ridicat stacheta foarte sus. Mi s-a trebuit 20 de ani ca să-l văd pe picioarele lui. Ca să fiu sincer, nu intra în proiectele mele să cresc un copil acum. Îmi părea că odată trecut de 60 de ani, responsabilitățile sînt din ce în ce mai grele, cu atît mai mult cu cît timpul riscă să fie scurt pentru

a le asuma pînă la capăt. Carole era de acord. Dar ar fi trebuit să știu că o astfel de logică este fără valoare cînd e vorba de instinctul matern la o femeie tină. Carole a făcut o alegere. Diferența de vîrstă dintre noi nu înseamnă în clipa de față nimic. Totuși, mai devreme sau mai tîrziu, ea va apăsa cîin greu și n-ăș fi vrut niciodată să-i impun așa ceva.”

Dar era de ajuns ca Valentin Giovanni Jacques să strîngă în mînă lui mică degetul vestitului său tată pentru ca să dispară toate spaimile bătatului de 67 de ani. De acum încolo, toată viața îi va fi strîns legată de acest copil. Veghea la tot: păriața pentru a-l proteja de soare, fularul împotriva frigului; înnebuit de emoție cînd o vedea pe Carole alăptîndu-l, total răvășit cînd l-a însoțit pentru prima oară la grădiniță. Valentin, pe care ar fi dorit să-l protejeze pînă la sfîrșit și către care i s-au îndreptat ultimele cuvinte... „Dacă mi se întîmplă ceva, nu i spuneți nimic fiului

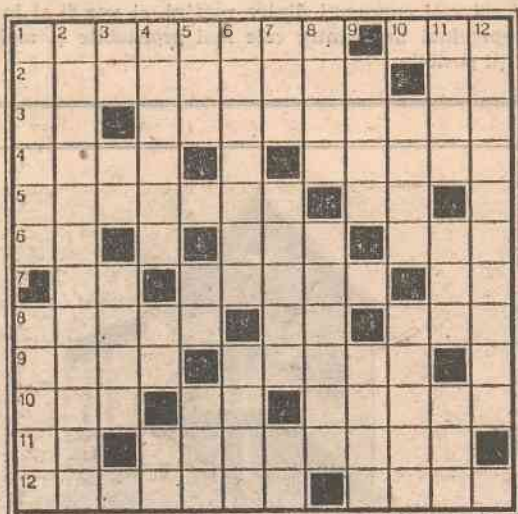

meu... Valentin, din pricina căruia nu vroia să audă de boală, chiar și după alerta cardiacă din octombrie 1989 și care i-a impus zece zile de spitaliza-

re: Valentin care totuși a avut timpul să-i spună „tată”...

Versiune de MANUELA VASILIU

Chemarea codrului

ORIZONTAL : 1) Inegalabilul autor al poeziilor „La mijloc de codru...” și „Fîind băiet păduri cutreieram” (Mihai) — Arbore din familia moraceelor, numit și agud. 2) Mare scriitor român, semnat al romanului „Măria sa, puilul pădurii” (Mihail) — Lozie găunoasă! 3) Virf de conifer! — Scriitoare contemporană, autoare a piesei de teatru „Pădurea de salcimi” (Lucia). 4) Din creația acestui scriitor român, am ales pentru tema noastră romanul „Pădurea nu doarme” (Radu) — Poet clasic, cel care ne spune că „Păduri și cîmpuri se-nvesmîntă” (St. Octavian). 5) „Plop...”, melodie de Florin Bogardo — Buză țărănească. 6) Nicolae Silvestru — Strigăt cu care se alungă un animal (pop.) — Liric român care a cîntat „Stejarul lui Ștefan cel Mare” (Aurel). 7) „... din pădure”, roman al scriitorului german Wilhelm Raabe (sg. ;

neart.) — „Răboj pe bradul...” — poem de Gala Galaction — Nucu Nicolescu. 8) „Pe-aici a fost un codru...” — poezie de Aron Cotruș — Salcie goală! — Prefix cu sensul de „aversiune”. 9) „... în miezul codrilor”, poem desprins din creația lui Vasile Voiculescu (pl.) — Zeița vinătorii, a pădurilor și a lunii, în mitologia romană. 10) Tip de satelit de telecomunicații canadian — Prima notă — Plantație de nuci. 11) Fruză de brad — „Zina codrilor de...”, titlul unei poezii de Dimitrie Anghel (dim.). 12) Liric contemporan, înscris în contextul nostru tematic cu poezia „Bradul” (Victor) — Mare fabulist grec care ne-a prezentat „Vulpea și pădurarul” într-un dialog plin de tîlc.

VERTICAL : 1) Cunoscut poet rus care afirmă că „Pădurile-s goale, ogoarele reci” (Sergei) — „Un plop...”, poezie semna-

tă de Tudor Arghezi. 2) „Lingouri de plopi”, titlu desprins din creația acestui mare poet român contemporan (2 cuv.). 3) Rest de molid! — Tudor Frăsineanu — Arbust ornamental cu flori mici, albe și parfumate. 4) Locuri în care crengile se ramifică pe trunchiul unui arbore — Într-un cal! — Bebe! 5) Pictor francez contemporan — Vas gol! — „Stejar” în toponimia altică. 6) Esențe de arbori... — Numai. 7) Siglă pentru „Comunitatea Africii de Est” — Copaci piperniciți — Introducere în dendrologie! 8) Localitate în Rusia — Nuvela „Plopul” aparține acestei scriitoare contemporane (Anisoara). 9) Sat situat lângă parcul dendrologic. Simeria — N-au nici o valoare (fem.). 10) Valeros pictor și grafician român, semnat al pinzei „Pădure” (Iosif) — Gen de arbuști cu spinii, cu flori roșii, trandafirii, galbene sau albe și cu fructe roșii. 11) A uimi — Inele pe răbojul trunchiurilor — Prefix cu sensul de „morală”. 12) Un copac rămas fără podoaba verde.

DICTIONAR : TIO, MIZ, EVE, DRU, UNTI, UROI, ETO.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului din numărul trecut

Solo la trompetă : S ; ARMSTRONG; TOBE; A; ILAIE; OS; GIROVEANU; ITA; MATEI; ER; CALVERT; NICA; ASA; NE; GALES; IMAS; TA; IUI; E; ARICI; ON; A; RO; STANESCU; OLTEAN; TRAKL; IAR; TEACA; AU; CHIRIAC; MAUR.

Vremurile sint cum sint DAR VREMEA?

Vremea din ultima săptămîna, cu excepția unor scurte intervale ne-a dus cu gîndul la sfîrșitul verii și începutul toamnei. În decursul ultimelor șapte zile, practic nu a existat zonă a țării care să nu beneficieze de ploale. Numai că în unele locuri cantitățile de apă au depășit 20-25 l/m² în cîteva ore, cum ar fi în Moldova, apropiind riurile mai mici de cotele de inundație. Nici regimul termic n-a fost de natură a ne încălzi, mai ales în timpul zilei, cînd temperaturile înregistrate s-au situat în general sub valorile obișnuite pentru prima jumătate a lunii iunie.

Dar ce va mai fi în continuare? Întrebare pe care și-o pun în primul rînd cei ce vor să plece în concedii la mare sau la munte. Din păcate nu putem anunța, așa cum am fi dorit, vreme frumoasă și caldă. Caracterul de instabilitate atmosferică se va păstra și în săptămîna următoare, prin urmare va ploua, cu o frecvență mai mare la început în sudul și estul țării. Sint posibile din nou cantități de apă peste 20 l/m² în 24 ore, îndeosebi în zona de munte. Apoi noi formațiuni noroase vor aborda teritoriul României dinspre nord-vest, resimțindu-se totodată și o scădere a temperaturilor, care se va propaga către sud-estul țării. Pasajele frontale vor fi însoțite și de unele intensificări ale vîntului, iar pe alocuri de grindină. Temperaturile maxime vor fi cuprinse între 18° și 28°C, iar cele minime între 10° și 18°C.

Meteorolog LIANA CAZACIOC

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București

Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general : GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef : ION D. GOIA

REDACȚIA. Actualitate politică : Eugen Mihăescu, Tudor Octavian ; Realitate imediată : Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea ; Cultură : Liana Tatos ; Știință : Liviu Timbus ; Drepturile omului : Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan ; Foto : Elena Ghera, Florin Ioniță ; Secretariat de redacție : Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu ; Corectură : Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane : 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef : ALEXANDRU PASARIN

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143) : Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV : Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE : Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE : Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, tel. 17 48 91.

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034. Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ Tiparul : Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei